DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1893.

LWÓW.
Z DRUKARNI WŁ. ŁOZIŃSKIEGO.
Zarządca W. J. WEBER.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1893.

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1893*).

A.

B.

Uwaga. Ażeby ułatwić wyszukanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

C.

D.

E.

F.

G.

H.

J.

K.

L.

M.

O.

P.

R.

S.

T.

U.

W.

Z.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 25. Stycznia 1893. **Część I.**

Nr. 1.

U s t a w a

z dnia 21. Grudnia 1892 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwalająca Reprezentacyi powiatowej w Przemyślanach na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 10.000 zł. w. a.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Przemyślanach zezwala się zaciągnąć imieniem powiatu przemyślańskiego w jednym z krajowych zakładów kredytowych pożyczkę w sumie 10.000 zł. w a.

Art. II.

Pożyczka ta użytą być ma na pokrycie ceny kupna realności dla Reprezentacyi powiatowej w Przemyślanach.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Mürzsteg, dnia 21. Grudnia 1892.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 2.

Instrukcya

c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 31. Grudnia 1892, L. 20196, co do użycia dochodów z grzywien za nieposyłanie dzieci do szkoły na zaopatrzenie ubogich uczniów w odzież i przybory szkolne — wydana na podstawie art. 22. ustawy z dnia 9. Czerwca 1892, Dz. u. kr. Nr. 42.

§. 1.

Grzywny ściągane za opieszałość w posyłaniu dzieci do szkoły a wpływające w myśl art. 15. ustawy z dnia 2. Lutego 1885, Dz. u. kr. Nr. 29 do funduszu szkolnego miejscowego, mogą być użyte na zaopatrzenie ubogich uczniów w odzież i najniezbędniejsze przybory szkolne tylko wtedy, jeżeli Rada szkolna miejscowa w tym względzie poweźmie uchwałę a Rada szkolna okręgowa na to zezwoli.

§ 2.

W czasie feryi szkolnych każdego roku zażąda Rada szkolna okręgowa od c. k. urzędu podatkowego szczegółowego wykazu ściągniętych w ciągu ubiegłego roku szkolnego grzywien z każdej z tych gmin, co do których użycie grzywien na cel powyższy zostało uchwalone, na podstawie tego wykazu postanowi, jaka kwota ze ściągniętych grzywien ma być użytą na zakupno odzieży i przyborów dla ubogiej dziatwy szkolnej każdej gminy i zawiadomi o tem właściwe Rady szkolne miejscowe.

§. 3.

Z początkiem roku szkolnego uchwala Rada szkolna miejscowa o potrzebie zaopatrzenia ubogich uczniów w granicach przyzwolonego funduszu, — sporządza po wysłuchaniu wniosków grona nauczycielskiego względnie zarządu szkoły i zasięgnąwszy opinii zwierzchności gminnej wykaz najuboższych uczniów z każdej gminy, uwidoczniając w nim, jakiej odzieży lub przyborów szkolnych każdy z nich potrzebuje, przyczem uwzględniać należy w pierwszym rzędzie uczniów biednych, odznaczających się pilnością i wzorowem zachowaniem.

§. 4.

Powziętą uchwałę wraz z wykazem obdzielić się mających uczniów oraz wnioskami zarządu szkoły przedłoży Rada szkolna miejscowa najpóźniej do końca września Radzie szkolnej okręgowej, która po sprawdzeniu wykazu zaasygnuje przyzwoloną kwotę Radzie szkolnej miejscowej na ręce Przewodniczącego za kwitem urzędowym, przez Przewodniczącego Rady szkolnej okręgowej koramizowanym.

§. 5.

Zakupnem odzieży i przyborów szkolnych zająć się ma Przewodniczący Rady szkolnej miejscowej zasięgnąwszy opinii członków Rady szkolnej miejscowej i naczelnika gminy.

Obdzielanie biednych uczniów odzieżą i przyborami szkolnemi uskuteczni Przewodniczący Rady szkolnej miejscowej także o ile to możliwe, w obecności wyż wymienionych osób, a kierownik szkoły utrzymywać będzie w ewidencyi wykaz obdzielonych uczniów dla kontroli i użytku przy powtórnem obdzieleniu.

§. 6.

Z użycia asygnowanej kwoty przedłożyć ma Rada szkolna miejscowa c. k. Radzie szkolnej okręgowej w oznaczonym przez nią terminie udokumentowany rachunek, dołączając imienny spis obdzielonych uczniów z wyszczególnieniem odzieży i przyborów szkolnych, któremi zostali obdarzeni.

Rachunek ten ma być przed przedłożeniem Radzie szkolnej okręgowej wyłożony przez 8 dni w urzędzie gminnym do publicznego przejrzenia.

§. 7.

Wyjątkowo może Rada szkolna okręgowa czynność zakupienia i rozdzielenia odzieży i przyborów szkolnych między ubogich uczniów poruczyć swemu delegatowi, który z użycia zaasygnowanej mu kwoty złoży rachunek bezpośrednio Radzie szkolnej okręgowej, dołączając szczegółowy wykaz obdarzonych uczniów.

Odpis tego wykazu przesłany być ma Radzie szkolnej miejscowej do przechowania.

Nr. 3.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 6. Stycznia 1893, l. 107416/92.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 5. Grudnia 1892, najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania drogi gminnej z Jeżowego na Rudnik do Krzeszowa.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej ustawy, nadaje się prawo do pobierania myta:

Na drodze gminnej z Jeżowego na Rudnik do Krzeszowa Wydziałowi powiatowemu w Nisku, jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie w Rudniku, Groblach i w Jeżowem uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej. Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1) Myto drogowe na stacyi pod Rudnikiem:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

2) Myto mostowe na stacyi przy moście Nr. 1 na granicy gmin Jeżowego i Grobel:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Mieszkańcy gmin i obszarów dworskich w Rudniku, Groblach i Jeżowem, wolni są od opłaty myta tylko w terytoryum swojej miejscowości.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Lwów, dnia 6. Stycznia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 4.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 6. Stycznia 1893, L. 107.416|92.

Jego Ces i Król. Apostolska Mość, raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 5. Grudnia 1892, najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:

1) Gminie w Sielcu od mostu na rzece Racie;

2) Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Switarzowie od mostu na rzece Świtarzówce;

3) Gminie w Dobrowlanach od przewozu przez rzekę Łomnicę;

4) Obszarowi dworskiemu w Zazulińcach od przewozu przez rzekę Dniestr.

Art. I.

Na przeciąg. lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem, a mianowicie:

1.

Gminie w Sielcu, powiatu Sokalskiego, od mostu na rzece Racie.

2.

Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Świtarzowie, powiatu Sokalskiego, od mostu na rzece Świtarzówce. Od każdego z tych dwóch myt pobierać należy opłaty według następującej taryfy:

1) przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.;

2) Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Świtarzowie, oraz probostwo obrz. gr. kat. w Steniatynie, wolni być mają od opłaty myta mostowego na rzece Świtarzówce.

3.

Gminie w Dobrowlanach, powiatu Kałuskiego, od przewozu przez rzekę Łomnicę, według następującej taryfy:

a) Od jednej osoby pieszej lub jadącej, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

e) od jednego cielęcia, nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Mieszkańcy gminy w Dobrowlanach wolni są od opłaty myta.

4.

Obszarowi dworskiemu w Zazulińcach, powiatu Zaleszczyckiego, od przewozu przez rzekę Dniestr, według następującej taryfy:

a) Od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze powyższych opłat mytniczych mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty lub o zniżeniu tejże.

Lwów, dnia 6. Stycznia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 5.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 6. Stycznia 1893, L. 107.416|92.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z d. 5. Grudnia 1892, najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1) Radzie powiatowej w Sanoku, na drodze powiatowej Rymanów-Haczów;

2) Radzie powiatowej w Rudkach, na drodze powiatowej Komarniańsko-Grodeckiej;

3) Radzie powiatowej w Kolbuszowej, na drodze powiatowej Kolbuszowsko Majdańskiej;

4) Radzie powiatowej w Nisku, od mostu powiatowego na rzece Tanwi pod Ulanowem.

Art. I.

Radom powiatowym w Sanoku, Rudkach, Kolbuszowej i Nisku, nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1.

Radzie powiatowej w Sanoku, prawo do pobierania myta od mostu na drodze powiatowej Rymanów-Haczów w Ładzinie.

2.

Radzie powiatowej w Rudkach, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Komarniańsko-Grodeckiej.

Przy każdem z tych dwóch myt pobierać należy opłaty według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie, do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

3.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej, prawo do pobierania myta od mostu na drodze powiatowej Kolbuszowsko-Majdańskiej w Dubasie według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie, do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

4.

Radzie powiatowej w Nisku, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Tanwi pod Ulanowem, według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct;

d) od każdej osoby czy to idącej, czy to jadącej na wozie, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu $\frac{1}{2}$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Lwów, dnia 6. Stycznia 1893.

Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 25. Lutego 1893. **Część II.**

Nr. 6.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 23. Grudnia 1892, L. 64.159, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Mościsk na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych do końca roku 1895.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36 Dz. u. kr., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie pod warunkami w odezwie tegoż c. k. Namiestnictwa z dnia 16. Grudnia 1892, L. 101.180, zastrzeżonymi gminie miasta Mościsk po zgaśnięciu uprawnienia ustawą z dn. 2. Marca 1887, Nr. 24 Dz. ust. kr. udzielonego, na dalszy pobór opłaty gminnej od wszelkich napojów spirytusowych tak słodzonych, jak niesłodzonych, w gminie wyrabianych, lub w obręb gminy wprowadzonych i w niej zużywanych, po ośm centów od jednego litra do końca r. 1895.

Lwów, dnia 23. Grudnia 1892.

Marszałek krajowy:

Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Dr. J. Wereszczyński w. r.

Nr. 7.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum kraj. Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 30. Grudnia 1892, L. 4852/pr., co do wymiaru poboru podatków bezpośrednich na rok 1893.

Według §. 1. ustawy z dnia 21. Grudnia 1892 (Dz. ust. p. Nr. 227), pobierane być mają istniejące podatki bezpośrednie i pośrednie i inne opłaty z dodatkami nadal w czasie od 1. Stycznia do końca Lutego 1893, według obowiązujących obecnie ustaw i przepisów podatkowych, a mianowicie: dodatki do podatku zarobkowego i dochodowego w wysokości ustawą finansową z dnia 22. Grudnia 1891 (Dz. p. p. Nr. 186) oznaczonej.

W myśl tej ustawy zarządza się przypisanie podatków stałych z uwzględnieniem prawnych terminów spłaty na cały rok 1893.

Zmiany, jakieby później zajść miały, podane zostaną w swoim czasie do powszechnej wiadomości.

Wymiar i rozkład podatku gruntowego na podstawie wyników regulacyi podatku gruntowego uskutecznione być mają w miarę osiągniętych w myśl ustawy z dnia 23. Maja 1883 (Dz. p. p. Nr. 83) rezultatów ewidencyi, a pod względem przypisywania i ściągania tego podatku na rok 1893 zastosowane być mają postanowienia prawne, zawarte w ustawie z dnia 7. Czerwca 1881 (Dz. p. p. Nr. 49) i w obwieszczeniu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. Czerwca 1883 (Dz. p. p. Nr. 119).

Podatek domowy ma być wymierzany i przypisywany na podstawie ustaw z dnia 9. Lutego 1882 (Dz. p. p. Nr. 17), 1. Czerwca 1890 (Dz. p. p. Nr. 97) i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 15. Października 1890 (Dz. p. p. Nr. 190).

Przy podatku zarobkowym i dochodowym będzie przypisywany i pobierany prócz ordynaryum podatku, także dodatek nadzwyczajny w wysokości ordynaryum podatku.

Ci jednak kontrybuenci, których łączna należytość w podatku zarobkowym i dochodowym w I. klasie, lub w podatku dochodowym w II. klasie rocznej kwoty podatkowej 30 złr. w ordynaryum nie przekracza, spłacać mają dodatek nadzwyczajny tylko w wysokości siedm dziesiętnych ($^{7}/_{10}$) ordynaryum.

Roczna należytość podatku gruntowego, domowo-klasowego i czynszowego, tudzież dochodowego ma być spłacaną z dołu w ratach kwartalnych z końcem każdego kwartału, zaś należytość podatku zarobkowego płatną jest z góry w półrocznych ratach, dnia 1. Stycznia i 1. Lipca roku bieżącego.

Przypisaną na rok 1893 należytość podatku gruntowego i domowo-klasowego należy podać do wiadomości Zwierzchności gmin, trudniących się dotąd poborem podatków, za pomocą doręczenia im indywidualnych tabel płatniczych.

O przypisanej należytości podatkowej pojedynczym kontrybuentom należy powiadamiać tychże, a to: o podatku gruntowym i domowo-klasowym przez uwidocznienie ze strony organów poborowych przypisu tych podatków w książeczkach podatkowych; o podatku czynszowym i dochodowym przez doręczenie wydanego przez władzę wymiarową nakazu płatniczego, zaś co do podatku zarobkowego służyć ma jako zawiadomienie o wysokości podatku wystawiony przez władzę wymiarową arkusz płatniczy podatku zarobkowego.

Kontrybuenci, którym podatek klasowy nowo przypisanym będzie, lub w wymiarze tego podatku jakaś zmiana zajdzie, otrzymają odrębne zawiadomienie.

Wszystkim c. k. urzędom podatkowym przypomina się okólnik c. k. kraj. Dyrekcyi skarbu z dnia 12. Listopada 1889, L. 83.958, według którego mają kontrybuentom, opłacającym podatek gruntowy lub domowo-klasowy uwidoczniać w ich książeczkach podatkowych całoroczną należytość tych podatków według ich gatunków wraz z wszystkiemi dodatkami przy pierwszej wpłacie.

Co do sporządzania i przedkładania fasyj do podatku dochodowego na rok 1893 jakoteż wykazywania stałych poborów służbowych, również co do wymiaru i uiszczenia tego podatku, podaje się do powszechnej wiadomości następujące postanowienia prawne:

1) Fasye i wykazy co do poborów służbowych w celu wymiaru podatku dochodowego na rok 1893 mają być sporządzane w formie dotychczasowej, w przepisie wykonawczym z dnia 11. Stycznia 1850 (Dz. p. p. Nr. 10) wskazanej, i na ręce właściwej władzy wymiarowej w terminie do końca Stycznia wniesione.

2) We fasyach dla dochodu I. klasy, tudzież dla dochodów II. klasy, nie stanowiących stałych poborów służbowych, wykazać należy celem obliczenia przeciętnego czystego dochodu opodatkowania na rok 1893 podlegającego, przychody i rozchody z trzech lat poprzednich, to jest z roku 1890, 1891 i 1892.

3) Przy wymiarze i poborze podatku dochodowego II. klasy od stałych poborów służbowych przestrzegać należy przepisy prawne w §§. 21. i 22., ces. patentu o podatku dochodowym z dnia 29. Października 1849, (Dz. p. p. Nr. 439) zawarte.

Osoby lub instytucye, obowiązane do wypłaty stałych poborów służbowych, mają pod własną odpowiedzialnością przy wypłacie poborów służbowych potrącać podatek dochodowy od poboru przypadający, i odwozić ścią-

gnięte kwoty do c. k. Urzędu podatkowego po upływie ośmiu dni każdego miesiąca.

4) Odsetki i renty podlegające opodatkowaniu w III. klasie dochodu, mają być wykazywane we fasyach według stanu majątku i dochodu z dnia 31. Grudnia 1892.

5) Przysługujące przedsiębiorcom przemysłowym prawo potrącania podatku dochodowego, który należy się od procentów od ulokowanych u nich kapitałów, jest ważne także na rok 1893.

6) Posiadaczom tych budynków, które częściowo lub w całości uwolnione są od podatku czynszowego z tytułu nowej budowy, wymierzyć należy na rok 1893 podatek 5prc. od uzyskanego czystego czynszu rocznego, to jest od kwoty czynszowej, pozostałej po strąceniu prawnie dozwolonych procentów na utrzymanie budynków, a przy budynkach całkowicie od podatku czynszowego uwolnionych, po potrąceniu nadto przypadających w roku 1893 i należycie udowodnionych procentów od kapitałów na nich ubezpieczonych.

W mowie będący 5prc. podatek jest podobnie jak i podatek czynszowy, podatkiem realnym, ma być uiszczony w czterych ratach kwartalnych z dołu i przysługuje mu ustawnicze prawo zastawu na dotyczącej nieruchomości.

Lwów, dnia 30. Grudnia 1892.

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem księstwem Krakowskiem z dnia 10. Stycznia 1893. L. 829, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Podhajce na pobór 100prc. dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w latach 1893, 1894 i 1895.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, L. 36 Dz. ust. kraj. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie gminie miasta Podhajce na pobór 100prc. dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w latach 1893, 1894 i 1895, z tem zastrzeżeniem, iż gminie Podhajce nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonych dodatków za czas przed ogłoszeniem odnośnego zezwolenia.

Marszałek krajowy
Zastępca:
Chamiec w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 9.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 2. Lutego 1893, L. 8417/pr., o dodatku do podatków dla funduszów indemnizacyjnych na rok 1893.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 9. Stycznia 1893 najmiłościwiej zatwierdzić uchwalony przez Sejm krajowy rozkład dodatków dla galicyjskich funduszów indemnizacyjnych na rok 1893, a mianowicie: dla funduszu indemnizacyjnego wschodniej i funduszu indemnizacyjnego zachodniej części Galicyi w wysokości 29 centów a. w. a dla funduszu indemnizacyjnego Wielkiego Księstwa Krakowskiego w wysokości 16 centów od każdego złotego całej należytości podatków bezpośrednich.

Co w skutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13. Stycznia 1893 L. 825 podaje się do powszechnej wiadomości z oznajmieniem, że jednocześnie zarządza się pobór tych dodatków na rzecz funduszów indemnizacyjnych.

Lwów, dnia 2. Lutego 1893.

C. k. Namiestnik:

Badeni w. r.

Nr. 10.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. Lutego 1893, do L. 10308.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości w myśl §. 42 część I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej plan podróży i czynności komisyi poborowych, ustanowionych dla głównego poboru wojskowego w roku 1893 w Galicyi.

C. k. Namiestnik:

Badeni w. r.

C. i k. Komenda I.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa sie	Miejsce poboru	Dnie podróży marcu
		Bochnia	Bochnia	16. Wieliczka
		Wieliczka	Wieliczka	25. Dobczyce
			Dobczyce	30. Kraków
			Skawina	
	1	Kraków miasto	Kraków	
		Chrzanów	Chrzanów	9. Krzeszowice
			Krzeszowice	15. Kraków
	2	Kraków okręg	Kraków	
13.				
		Gorlice	Biecz	5. Gorlice
			Gorlice	12. Grybów
		Grybów	Grybów	19. Nowy Sącz
	1	Nowy Sącz	Nowy Sącz	
		Limanowa	Limanowa	12. Nowytarg
20.	2	Nowytarg	Nowytarg	22. Nowy Sącz
		Myslenice	Maków	5. Jordanów
			Jordanów	9. Myślenice
			Myślenice	16. Kalwarya
	1	Wadowice	Kalwarya	22. Zator
			Zator	25. Wadowice
			Wadowice	
		Biała	Biała	14. Zywiec
	2	Żywiec	Zywiec	30. Wadowice
56.				
		Brzesko	Brzesko	12. Wojnicz
			Wojnicz	17. Dąbrowa
		Dąbrowa	Dąbrowa	29. Tarnów
	1	Tarnów	Tarnów	
		Pilzno	Pilzno	7. Brzostek
			Brzostek	12. Jasło
57.	2	Jasło	Jasło	31. Tarnów

korpusu w Krakowie.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	1, 2, 3, 4. 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15.	—	
	17, 18, 20, 21, 22, 23, 24.		
	27, 28, 29.		
4. Skawina 8. Kraków		5, 6, 7.	
		10, 11, 12, 13, 14. 15, 17, 18, 19.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8.		
	10, 11, 13, 14.		
	16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27.		
	2, 3, 4.		
	6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17, 18.		
	20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29.	13, 14, 15, 17, 18, 19, 20.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9. 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17. 18, 20, 21.		
	2, 3, 4.		
	6, 7. 8.		
	10, 11, 13, 14, 15		
	17, 18, 20, 21.		
	23, 24		
	27, 28, 29, 30.	5, 6.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13.		
	15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29.		
	1. 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16.		
	18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28.		
		12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 27.	
	1, 2, 3, 4, 6.		
	8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 30.		

C. i k. Komenda X.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży marcu
		Stryj	Stryj	9. Skole
			Skole	16. Mikołajów
	1	Żydaczów	Mikołajów	22. Żydaczów
			Żydaczów	31. Stryj
		Kałusz	Kałusz	12. Rożniatów
	2	Dolina	Rożniatów	16. Dolina
			Dolina	23. Bolechów
9.			Bolechów	30. Stryj
		Przemyśl	Przemyśl	12. Krzywcza
			Krzywcza	16. Dynów
		Brzozów	Dynów	21. Brzozów
			Brzozów	
	1	Dobromil	Bircza	
10.			Dobromil	
		Kolbuszowa	Kolbuszowa	15. Tanobrzeg
		Tarnobrzeg	Tarnobrzeg	25. Mielec
		Mielec	Mielec	
	1	Ropczyce	Dębica	
			Ropczyce	
	2	Rzeszów	Rzeszów	
40.				
		Lisko	Ustrzyki dolne	8. Lisko
			Lisko	17. Krosno
		Krosno	Krosno	31. Sanok
	1	Sanok	Sanok	
45.			Rymanów	
		Drohobycz	Drohobycz	16. Sambor
		Sambor	Sambor	
		Staremiasto	Staremiasto	
77.	1	Turka	Turka	

korpusu w Przemyślu.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	1, 2. 3 4, 6, 7, 8.		
	10, 11, 13, 14, 15,		
	17, 18, 20, 21.		
	23, 24, 27, 28, 29, 30.		
	2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13. 14, 15,		
	17, 18, 20, 21, 22.		
	24, 27, 28, 29.		
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8 9. 10, 11.		
	13, 14, 15.		
	17, 18, 20.		
6. i 7. Bircza	22, 23, 24, 27, 28, 29, 30.	4, 5.	
16. Dobromil		12, 13, 14, 15,	
21. Przemyśl		17, 18, 19, 20	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14.		
	16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24.		
9. Dębica	27, 28, 29, 30.	4, 5, 6, 7, 8.	
13. Ropczyce		10, 11, 12.	
22. Rzeszów		14, 15, 17, 18, 19, 20, 21.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24.		
	2, 3, 4, 6, 7.		
	9, 10, 11, 13, 14, 15, 16.		
	18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 30.		
19. Rymanów		4, 5, 6, 12, 13, 14, 15, 17, 18.	
25. Sanok		20, 21, 22, 24.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15.		
3. Staremiasto	17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 30.		
16. Turka		4, 5, 12, 13, 14, 15,	
26. Sambor		17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25.	

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży marcu
		Rudki	Rudki	10. Mościska
			Mościska	19. Sąd. Wisznia
		Mościska	Sądowa Wisznia	25. Krakowiec
			Krakowiec	31. Jaworów
		Jaworów	Jaworów	
			Rawa	
	1	Rawa		
			Gródek	5. Janów
89.	2	Gródek	Janów	10. Gródek
		Nisko	Nisko	12. Leżajsk
			Leżajsk	18. Łańcut
			Łańcut	
		Łańcut		
			Cieszanów	
			Lubaczów	
	1	Cieszanów		
90.	2	Jarosław	Jarosław	

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9.		
	11, 13, 14, 15, 16, 17, 18.		
	20, 21, 22, 23, 24.		
	27, 28, 29, 30.		
16. Rawa		4, 5, 12, 13, 14, 15	
30. Gródek		17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 28, 29.	
	1, 2, 3, 4.		
	6, 7, 8, 9.		
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11,		
	13, 14, 15, 16, 17.		
14. Cieszanów	20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 30.	4, 5, 6, 12, 13.	
21. Lubaczów		15, 17, 18, 19, 20	
30. Jarosław		22, 24, 25, 26, 27, 28, 29.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16.		

C. i k. Komenda XI.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży marcu
		Zbaraż	Zbaraż	12. Skałat
		Skałat	Skałat	23. Trembowla
	1	Trembowla	Trembowla	
			Tarnopol	12. Mikulińce
15.	2	Tarnopol	Mikulińce	18. Tarnopol
		Kołomyja	Kołomyja	19. Kossow
	1	Kossów	Kossów	31. Kołomyja
24.	2	Śniatyn	Śniatyn	12. Wiżnitz
		Sokal	Sokal	12. Żołkiew
	1	Żółkiew	Żółkiew	24. Lwów
		Lwów miasto	Lwów	
30.	2	Lwów powiat	Lwów	
		Buczacz	Buczacz	16. Podhajce
		Podhajce	Podhajce	31. Brzeżany
	1	Brzeżany	Brzeżany	
		Rohatyn	Rohatyn	12. Bóbrka
		Bóbrka	Bóbrka	22. Przemyślany
55.	2	Przemyślany	Przemyślany	
		Horodenka	Horodenka	12. Tłumacz
	1	Tłumacz	Tłumacz	25. Stanisławów
		Stanisławów	Stanisławów	12. Bohorodczany
		Bohorodczany	Bohorodczany	19. Nadwórna
58.	2	Nadwórna	Nadwórna	30. Stanisławów
	1	Złoczów	Złoczów	
		Kamionka strum.	Kamionka strum.	14. Brody
80.	2	Brody	Brody	

korpusu we Lwowie.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22.		
6. Tarnopol	24, 27, 28, 29, 30.	4, 5.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17.		
	2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18,		
	20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 30.		
	2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11,		
	13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23.		
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15.		
	16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 30.		
	2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15.		
	17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 30.		
		4, 5, 12, 13, 14, 15 17, 18, 19, 20, 21	
	2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21.		
6. Brzeżany	23, 24, 27, 28, 29, 30.	4, 5.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24.		
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17, 18.		
	20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29.		
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21.		
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13.		
6. Złoczów	15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 30.	4, 5.	

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży marcu
		Czortków	Czortków	12. Tłuste
			Tłuste	17. Zaleszczyki
	1	Zaleszczyki	Zaleszczyki	24. Kotzman
		Husiatyn	Husiatyn	12. Borszczów
			Borszczów	21. Mielnica
95.	2	Borszczów	Mielnica	29. Czortków

Lwów dnia 5. Lutego 1893.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16.		
	18, 20, 21, 22, 23.		
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17, 18, 20.		
	22, 23, 24, 27, 28.		

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 25. Marca 1893. **Część III.**

Nr. 11.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 11. Lutego 1893, L. 12381.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 23. Stycznia 1893 zatwierdzić najmiłościwiej uchwałę finansową Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. Września 1892 r. następującej treści:

„Na pokrycie wydatków funduszu krajowego pozostałych po strąceniu dochodów własnych, pobierane będą w roku 1893 dodatki do podatków rządowych bezpośrednich w wysokości 39 (trzydzieści dziewięć) centów od każdego złotego całej należytości tych podatków“.

Co się podaje do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 28. Stycznia 1893, L. 2073.

Lwów, dnia 11. Lutego 1893.

Badeni w. r.

Nr. 12.

Ogłoszenie

c. k. wyższego Sądu krajowego we Lwowie z d. 20. Grudnia 1892 L. 27.347, o zniżeniu stopy procentowej od pupilarnych wkładek w zbiorowych kasach sierocińskich w Galicyi wschodniej.

C. k. wyższy Sąd krajowy we Lwowie postanowił ze względu na powszechne obniżenie stopy procentowej, zniżyć także stopę procentową od pupilarnych wkładek w zbiorowych kasach sierocińskich w Galicyi wschodniej z 5% na 4% od sta — począwszy od dnia 1. Stycznia 1893.

Lwów, dnia 20. Grudnia 1892.

Simonowicz w. r.

Nr. 13.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 9. Lutego 1893, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Dębicy na dalszy pobór opłaty gminnej od słodzonych trunków spirytusowych w latach 1893 do końca r. 1898.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36 Dz. u kr., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie pod warunkami w odezwie tegoż c. k. Namiestnictwa z dnia 18. Stycznia 1893 L. 2480, zastrzeżonymi gminie miasta Dębicy na dalszy ustawą z d. 18. Maja 1886, Nr. 57 Dz. ust. kr. przyzwolony pobór opłaty gminnej od słodzonych trunków spirytusowych w takiej wysokości, że łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym opłata ta wynosić będzie co najwyżej 5 zł 50 ct. od jednego hektolitra słodzonego trunku spirytusowego a to w latach 1893 do końca roku 1898.

Lwów, dnia 9. Stycznia 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. J. Wereszczyński w. r.

Nr. 14.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. Lutego 1893, L. 4620, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Kałusz na pobór 100prc. dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w latach od 1893 do 1897.

Na mocy ustawy z d. 18. Marca 1888 L. 36 Dz. ust. i rozp. kr., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem

zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie gminie miasta Kałusz na pobór w latach 1893, 1894, 1895, 1896 i 1897, 100prc. dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina, z tem zastrzeżeniem, iż gminie Kałusz nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonego dodatku za czas przed ogłoszeniem odnośnego zezwolenia.

Lwów, dnia 3. Lutego 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 15.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 3. Marca 1893 L. 17324, którem ogłasza się rozporządzenie c. k. Ministerstwa handlu z 13. Stycznia 1893, wydane w porozumieniu z c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych względem zakazu używania kolorowych świateł sygnałowych w porze nocnej przy jeździe welocypedami w obrębie kolei żelaznych.

C. k. Namiestnik:
Badeni w. r.

R o z p o r z ą d z e n i e

c. k. Ministerstwa handlu z 13. Stycznia 1893, wydane w porozumieniu z c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych względem zakazu używania kolorowych świateł sygnałowych w porze nocnej przy jeździe welocypedami w obrębie kolei żelaznych.

§. 1.

Ze względu na bezpieczeństwo ruchu kolejowego rozporządza się, że nie wolno cyklistom używać w porze nocnej kolorowych latarń lub świateł sy-

gnałowych podczas jazdy drogami, położonemi wzdłuż kolei żelaznych, jakoteż w obrębie, w którym drogi przecinają w poziomie tor kolei.

§. 2.

Przekroczenia tego przepisu karane będą, o ile nie miałyby zastosowania postanowienia karne powszechnej ustawy karnej, według rozporządzenia ministeryalnego z 30. Września 1857 Dz. p. p. Nr. 198.

§. 3.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Taaffe w. r. **Bacquehem** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 25. Kwietnia 1893. Część IV.

Nr. 16.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. Grudnia 1892, tyczące się cennika lekarstw na rok 1893.

Od dnia 1. Stycznia 1893 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1893 do formakopei austryackiej z r. 1889“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze, chirurdzy i weterynarze upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni począwszy od dnia 1. Stycznia 1893, trzymać się ściśle nowego cennika lekarstw i zaopatrzyć się w drukowany jego egzemplarz.

Rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889, (Dz u. p. Nr. 191), tyczące się austryackiego cennika lekarstw zatrzymuje moc obowiązującą z wyjątkiem postanowień §§. 5, 6, 12, 13 i 15, które opiewać mają:

§. 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

Na każdej recepcie powinien sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły te powinny być dopisane w aptece. Jeżeli osoba przychodząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydaniu lekarstwa.

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wyrażonej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę *ne repetatur* i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą *ne repetatur* nie jest dozwolone.

§. 12.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani prawidła ordynacyi lekarskiej, wydane rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. Marca 1891. (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia §. 13. niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi dwa centy; przy taksowaniu zaś według prawideł ordynacyi tylko jeden cent.

Należytość wynoszącą mniej niż cent, wolno przy taksowaniu liczyć za cały cent i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski cent lub kilka centów z ułamkiem centa, wolno policzyć ten ułamek za cały cent.

§. 13.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć jeden cent, wyjąwszy ten przypadek, że wody używa się na odwary i nalewy.

§. 15.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono i wydano lekarstwo z apteki czyto publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed wydaniem kwotę taksy cyframi a przy pierwszem taksowaniu także ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, pudełka itp.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości, także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze, a jeżeli taksowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889, tyczące się cennika lekarstw na rok 1890. (Dz. u. p. Nr. 191).

Od dnia 1. Stycznia 1890 obowiązuje „Cennik lekarstw na rok 1890 do VII. wydania farmakopei austryackiej“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 28. Listopada 1885 (Dz. u. p. Nr. 167), tyczące się austryackiego cennika lekarstw, traci moc swoją, a miejsce jego zająć mają następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurdzy, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, obowiązującego od dnia 1. Stycznia 1890 i zaopatrzyć się w drukowany egzemplarz.

§. 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych", ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107) i umieszczonych na czele VII. wydania farmakopei austryackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§. 3.

Te przedmioty lecznicze, których wydawanie podlega ograniczeniu na mocy osobnych przepisow i które — o ile należą do aptecznych — uwidocznione są w cenniku lekarstw jakoteż w farmakopei wpadającem w oczy (tłustem) pismem. a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei, mogą aptekarze wtedy tylko sprzedawać, gdy są podług przepisu przez upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza zapisane.

Wyjęte są w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedziany, o ile płyny te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz jako środki odwietrzające, w którym to jednak razie sygnatura naczynia opatrzona ma być wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odwietrzania", tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia" przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosic więcej jak 20% wszystkiej mieszaniny.

§. 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazówek recepty lekarskiej we wszystkich szczegółach.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są największe ilości środków lekarskich, w tablicy III. VIIgo wydania farmakopei austryackiej z roku 1889 przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w recepcie ordynowanych, jeżeli środki te znajdują się w tablicy dawek największych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

§. 5.*).

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

Na każdej recepcie powinien sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, ma to uczynić aptekarz.**)

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wyrażonej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę „na repetatur“ i aptekarzowi nie wolno wydawać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

§. 7.

Wydawanie lekarstw na kopie recept i kopiowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy, jeżeli pewne okoliczności skopiowania wymagają, n. p. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń itp., w którym to jednak razie powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony i aptekarz winien go swoim podpisem potwierdzić.

§. 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem „cito“ lub „statim“, lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§. 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem „secundum meam proscriptionem“ lub innym podobnym, oznaczającym jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać.

Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

---

*) Zmieniony poprzód podanem rozp. minist. z d. 14. Grudnia 1892, (Dz. ust. p. Nr. 222).

**) Rozporządzeniem z 19. Stycznia 1890, L. 1169 przypomniało c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, że przy zastosowaniu tego postanowienia, wydanego w zamiarze zapobieżenia zamianie leków i innym niewłaściwościom, każdy aptekarz obowiązany jest do zupełnego zachowania tajemnicy i do najbardziej względnego zachowania się w obec publiczności.

§. 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych itp., jakoteż dla ubogich, tudzież gdy strony wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie wolno sobie należytość policzyć.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej, lekarz dopisze w recepcie: „fiat expeditio simplex".

§. 11.

Lekarstwa wymienione z jedną ceną, wydawać należy po tej cenie bez względu na ilość, za lekarstwa zaś wymienione z podwójną lub potrójną ceną liczyć się ma przepisane ceny niższe dopiero wtedy, gdy się wydaje większe ilości.

Jeżeliby jednak wskutek kilkorakich cen wypadło za mniejszą ilość więcej niż wynosi cena niższa, ustanowiona dla większej ilości, policzyć należy tę ostatnią cenę.

§. 12.*)

Przy taksowaniu wolno należytość wynoszącą mniej niż cent policzyć za cały cent i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski cent lub kilka centów z ułamkiem centa, wolno policzyć ten ułamek za cały cent.

§. 13.*)

Za „Aqua communis" w jakiejkolwiek ilości policzyć można jeden cent, wyjąwszy, gdy jest użyta na odwary i nalewy.

§. 14.

Jeżeli lekarz nie poda w recepcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w recepcie nie podany, napisać należy w recepcie przy taksowaniu, jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w pewnej ilości kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Za jeden gram liczy się 20 kropli tłuszczów, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli wszystkich olejków eterycznych, eteru octowego, eteru zwyczajnego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§. 15.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono i wydano lekarstwo z apteki czy to publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed wydaniem kwotę taksy

---

*) Zmieniony poprzód podanem rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 14. Grudnia 1892, (Dz. ust. p. Nr. 222).

cyframi wyraźnie z wyszczególnieniem, ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, flaszki, pudełka itp.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze.

§. 16.

Wolno wydać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej; ale w przypadku takim wypisać trzeba na recepcie cyframi tak cenę przepisaną, jak i należytość dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa, dawane po cenie zniżonej, powinny być tejże niewątpliwej jakości, która w farmakopei jest przepisana, a waga taż nie może być mniejsza.

Również gdy się sprzedaje bez recepty, nie wolno kłaść na środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§. 17.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których nie ma w farmakopei, winny Władze administracyjne postępować w przypadkach ich decyzyi poddawanych, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei, a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1890.

§. 18.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć ich zapas w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek ustanawia się dla aptek po 10 centów za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, cena ta nie podlega zniżeniu procentowemu.

§. 19.

Ceny przedmiotów do bandażowania, do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie, do cennika lekarstw dołączonym; nie podlegają one także zniżeniu procentowemu.

§. 20.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. Grudnia 1882, Dz. u. p. Nr. 182) kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych lub podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa w jednej z najbliższych aptek i wykazać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona. Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§. 21.

Do lekarstw dla zwierząt ustanowiony jest osobny cennik.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynie do tychże pozwala się pobierać należytości podług cennika lekarstw dla ludzi.

§. 22.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechnej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 100 złr., lub aresztem w zakresie aż do dni 14 (rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. Września 1857, Dz. u. p Nr. 198).

§. 23.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące a tyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów aptekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Taaffe w. r.

R o z p o r z ą d z e n i e

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Lipca 1889, L. 10134, tyczące się VII. wydania farmakopei austryackiej, obowiązującej we wszystkich Królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych. (Dz. u. p. Nr. 107).

Z powodu wyjścia nowego wydania farmakopei austryackiej pod tytułem „Pharmacopea austriaca. Editio septima. Viennae C. R. Aulae et Imperii Typographia 1889“, rozporządza się co następuje:

We wszystkich aptekach publicznych i domowych wydawać należy lekarstwa, począwszy od dnia 1. Stycznia 1890, według przepisów tej nowej farmakopei.

Przeto winny wszystkie apteki poczynić potrzebne przygotowania i zaopatrzyć się w egzemplarz tego nowego wydania farmakopei.

Również w każdej aptece domowej lekarza lub chirurga znajdować się powinien egzemplarz farmakopei.

Wszyscy urzędnicy zdrowia, praktykujący lekarze, chirurdzy i weterynarze, jakoteż aptekarze, winni obznajomić się dokładnie z jej osnową i odpowiednio postępować.

Władze administracyjne winny jeszcze osobno podać w sposób stosowny polecenie niniejsze do wiadomości osób stanu lekarskiego i aptekarzy.

Normae et regulae generales w języku łacińskim, umieszczone na czele tekstu farmakopei, zawierają następujące przepisy, które ogłaszają się niniejszem gwoli powszechnego zastosowania.

Przepisy i prawidła ogólne.

§. 1.

Apteki obowiązane są mieć w zapasie i wydawać leki do farmakopei przyjęte w takiej jakości, żeby całkowicie odpowiadały przepisom farmakopei.

Ze względu, że w aptekach na prowincyi odbyt jest bardziej ograniczony, upoważnia się Władze administracyjne krajowe do sporządzenia i ogłoszenia wykazu tych przedmiotów farmakopei, które także apteki na prowincyi powinny mieć zawsze w zapasie.

§. 2.

O ile co do wyrabiania pewnych przetworów farmakopea podaje przepisy, przetwory te należy przerabiać i wydawać ściśle według tych przepisów.

§. 3.

Leki do farmakopei nie przyjęte, przez lekarzy jednak niekiedy zapisywane i dla tego w aptekach trzymane w zapasie, powinny również być najlepszej jakości, niefałszowane i wolne od wszelkich nieczystości. Leki te nie oficyalne przechowywać należy i wydawać z taką samą starannością jak zawarte w farmakopei a podobne do nich ze skutków, które sprawiają

Leki tego rodzaju i wyroby lecznicze nowo w obrót wprowadzane do celów lekarskich, których skuteczność jest jeszcze niepewna i doświadczeniem

klinicznem nie wyprobowana, wydawać wolno tylko na podstawie recepty lekarza do praktykowania uprawnionego.*)

§. 4.

W tablicy IV. do farmakopei dołączonej, wymienione są leki, które wolno wydawać tylko na receptę upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Leki te, oznaczone dotychczas †, uwidocznione są w tekście farmakopei drukiem w oczy wpadającym.

§. 5.

Leki, wymienione w tablicy III. farmakopei, wydawać wolno tylko za receptą lekarską, a tylko wtedy w ilości przewyższającej dawkę największą w tablicy podaną, gdy lekarz obok zapisanej ilości wagi położy wykrzyknik (!).

§. 6.

Gdy lekarz, zapisując środek, który w aptekach trzymany jest tak w stanie surowym jak i oczyszczony albo rektyfikowany, okoliczność tę pomija, wydawać należy zawsze środek oczyszczony lub rektyfikowany.

Podobnież, jeżeli się rozróżnia rozmaite stopnie koncentracyi lub tęgości a w recepcie stopień koncentracyi nie jest bliżej określony, wydać zawsze należy lek w postaci łagodniej działającej i rozcieńczonej.

§. 7.

Leki, wymienione w tablicy I., zachować należy w szafie dającej się zamknąć, te zaś, które wymienione są w tablicy II., oddzielnie od innych leków.

---

*) Wedle rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. Lipca 1889, do l. 10.134, odnoszą się te postanowienia także do wszystkich nowych leków przeciwgorączkowych (antipyretica) jakoto: Antifebrin, Antipyrin, Kairin, Phenacetin, Pyridin, Resorcin, Thallin etc. jak również do leków nasennych (hypnotica) jak: Paraldehyd, Sulfonal etc. i c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzegło sobie dalsze postępowania co do zmiany przepisów ograniczających handel temi środkami leczniczemi.

Ponieważ wymienione środki tylko w celach leczniczych są używane, przeto zwrócono uwagę w powyższem rozporządzeniu, że w myśl §. 3. i 5. rozp. minist. z dnia 17. Września 1883, Dz. u. p. Nr. 152, wzbronioną jest drobna sprzedaż tychże środków stronom w sklepach, a jedynie handel hurtowny temi lekami między producentami, fabrykantami, handlarzami i aptekarzami jest dozwolony.

§. 8.

Przyrząd odczynnikowy powinien być zawsze kompletny i utrzymywany w dobrym stanie.

§. 9.

Do oznaczenia stopnia ciepłoty używać należy termometru z podziałką 100 częściową systemu Celsiusza

§. 10.

Ciężar gatunkowy, w farmakopei przepisany, oznaczć należy przy ciepłocie 15° C.

§. 11.

Każda apteka powinna mieć zawsze w zapasie następujące przedmioty, potrzebne do niesienia pomocy chirurgicznej i pielęgnowania ran według metedy antiseptycznej:

Katgut,
opaski kalikotowe,
jedwab karbolizowany,
gazę karbolową (mul).
gazę jodoformową,
gazę białą (hydrophiles),
watę Brunsa,
papier gutaperchowy,
batyst Billrotha,
sączki karbolizowane.

§. 12.

Ponieważ wiele przetworów do nowego wydania farmakopei wciągniętych, różnią się znacznie od podawanych w poprzednich wydaniach, wkłada się na lekarzy, chirurgów i weterynarzy praktykujących obowiązek, żeby ze szczególną bacznością przepisywali te leki, co do których zaszła zmiana pod względem tęgości lub składu.

Zmiany najważniejsze wymienione są w przedmowie do farmakopei.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. Marca 1891, (Dz. u. p. Nr. 45), podające do wiadomości prawidła, których trzymać się należy przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

Z odwołaniem się do postanowień rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107), tyczącego się siódmego wydania farmakopei austryackiej, jakoteż do rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191), tyczącego się cennika lekarstw na tejże farmakopei opartego, wydają się zamieszczone poniżej postanowienia, według których lekarze i aptekarze postępować mają przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogolności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

§. 1.

Lekarze, którzy na koszt państwa lub funduszu publicznego przez Rząd administrowanego zapisują lekarstwa lub obwiązki, tudzież aptekarze, którzy je wydają, winni obznajomić się dokładnie z cenami w obowiązującym cenniku lekarstw podanemi a tyczącemi się tak leków jak i robót aptekarskich i naczyń, i — o ile co do pewnych zakładów nie istnieją lub nie będą wydane szczególne przepisy wyjątkowe — trzymać się postanowień następujących.

§. 2.

W ordynacych swoich ograniczać się mają lekarze zwyczajnie do leków i obwiązek zawartych w obowiązującej pod porę farmakopei i w wydanym na ów czas cenniku lekarstw. Zapisanie leków i obwiązek nieaptecznych, tylko wyjątkowo dozwolone, należy w krótkości uzasadnić w recepcie lub w rachunku aptekarskim, który podpisać ma także i lekarz.

§. 3.

Leki, dla których farmakopea nie podaje przepisu przyrządzania, zapisywać należy za każdym razem według zasad farmacyi.

§. 4.

Lecząc pewną chorobę zapisywać wolno tylko leki i obwiązki, które okazują się potrzebnemi, to zaś, co się zapisuje, powinno być zawsze jak najprostsze i jak najtańsze tak pod względem środków jak i postaci lekarstwa. Gdy środków lekarskich, które jednakowo odpowiadają celom terapeutycznym, jest dwa lub więcej, zapisywać należy zawsze tylko tańszy.

§. 5.

Sole w wodzie rozpuszczalne jak *calium bromatum*, *calium chloricum*, *calium jodatum*, *natrium hydrocarbonicum* itd., o ile pod względem lekarskim nie zachodzi żadna obawa, zapisywać należy tylko za pierwszym razem rozpuszczone; w razie ponowienia lekarstwa, zapisywać należy w odpowiedniej ilości samą tylko sól (w jej właściwej postaci), która ma być zastosowana rozpuszczona w wodzie; sól tę rozpuścić ma w wodzie sam chory lub osoba, która go pielęgnuje, a naczynie z pierwszej ordynacyi pozostałe służyć ma za miarę ilości wody potrzebnej do zrobienia roztworu.

§. 6.

Środki, które już w małych dawkach skutecznie działają, jeżeli zapisanie ich roztworu jest niemożebne lub nie odpowiedziałoby celowi, a natomiast zapisanie ich w postaci proszku okazuje się najwłaściwszem, zapisywać należy w postaci proszków podzielonych na osobne dawki, gdy zaś zapisuje się proszki ze środków działających dopiero w większych dawkach, unikać należy ile możności dzielenia na osobne dawki.

§. 7.

Dodatek cukru, gdy proszki są podzielone, nie powinien wynosić więcej nad 0.5 na każdą dawkę.

Cukru samego nie wolno z apteki zapisywać.

§. 8.

Dla ukrycia lub polepszenia smaku lekarstwa, wolno zapisywać do proszków opłatki bezbarwne, do lekarstw zaś płynnych na ilość aż do 200·0 gramów płynu, najwięcej 20·0 gramów syropu lub *mel depuratum*.

Dodawanie cukru we właściwej postaci lub *extractum liquiritiae* nie jest dozwolone. Również nie wolno dodawać do leków mocno gorzkich jak np. do chininy środków osładzających w dawkach a nie pozwalających spodziewać się istotnego polepszenia smaku.

§. 9.

Jak proste rozczyny, tak samo napoje, nalewy i napary z tych środków. które w cenniku lekarstw nie są większemi czcionkami wydrukowane, tudzież kataplazmy i gorczyczniki powinny być robione ile możności nie w aptece, lecz w domu chorego przez jego krewnych lub osoby otaczające, według polecenia lekarza.

Rozczyny najpospolitszych środków odwietrzających, które w szpitalach używane są w większych ilościach, z wyjątkiem tych, które wymienione są w tablicy I farmakopei, powinny być tamże sporządzane przez posługaczy pod dozorem lekarza.

§. 10.

Plastry należy kazać rozsmarować w aptece tylko wtedy, gdy tego ani sam chory ani otaczające go osoby zrobić nie mogą. W szpitalach używać należy do tego posługaczy.

§. 11.

Na okłady używać należy zwyczajnie tylko wody.

Do zrobienia kataplazmów zapisywać należy tylko mąkę z makuchów lnianych *farina placentae lini.*

§. 12.

Używanie pijawek ograniczyć należy do najkonieczniejszej potrzeby.

§. 13.

Jeżeli te same lekarstwa i do tych samych godzin ordynacyjnych są potrzebne w jednej sali szpitalnej, zapisać je należy w jednej recepcie, podając numera łóżek cyframi a ilość sztuk głoskami.

§. 14.

Gdy lekarstwo trzeba ponowić, pisze się zwyczajnie nową receptę; jeżeli lekarz ordynujący uzna za potrzebne zarządzić ponownie bez żadnej zmiany takiego lekarstwa, którego recepta, w myśl §. 7. rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) została w aptece odkopiowana, można zarządzić wydanie ponowne dołożeniem daty i podpisu.

§. 15.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane w myśl istniejących przepisów ogólnych — rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. Grudnia 1889

§§. 4. i 5. — wyraźnie i czytelnie i recepta powinna być podpisana, iżby nie mogła powstać żadna wątpliwość ani co do środka, ani co do ilości, ani też co do osoby lekarza ordynującego.

§. 16.

Również przy taksowaniu sporządzonego lekarstwa trzymać się należy ściśle postanowień §§. 14. i 15, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. Grudnia 1889.

§. 17.

Co do cen naczyń (flaszek, słoików, pudełek) wolno (§. 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. Grudnia 1889) liczyć tylko najniższe z podanych w cenniku lekarstw.

Do lekarstw, które można wydawać w torebkach papierowych, takich torebek używać należy.

§. 18.

Nie wolno liczyć należytości za flaszki i słoiki, jeżeli naczynie z poprzedniej ordynacyi pozostałe, odniesiono do apteki należycie oczyszczone. Lekarze winni czuwać nad tem, żeby naczynia były powtórnie używane i w tym celu dopisywać mają na recepcie *ad vitrum, adlatum*

§. 19.

Lekarze w ordynacyach swoich odstępujący od przepisów powyższych, jeżeli tego odstąpienia gruntownie nie usprawiedliwią, zniewalani będą do zwrotu naddatków, których przyczyną była ich recepta.

Postanowienia powyższe stosowane będą także do tych lekarzy, ktorzy z polecenia lub z wiedzą właściwej Władzy są zastępcami mianowanych lub zamówionych lekarzy.

Wykroczenia służby aptekarskiej przeciwko przepisom o zapisywaniu i wydawaniu lekarstw, karane będą w myśl §. 22. rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191.).

§. 20.

Według postanowień powyższych, które mają na celu oszczędzania ile możności funduszów państwa, na publiczną opiekę nad chorymi przeznaczonych lub funduszów, któremi Rząd zawiaduje, postępować mają lekarze i aptekarze także przy zapisywaniu i wydawaniu leków w służbie opieki publicznej nad chorymi ubogimi, tudzież gdy sprawują obowiązki w szpitalach i zakładach humanitarnych, będących pod zarządem krajów lub gmin, jakoteż przy zapisywaniu i wydawaniu lekarstw dla członków kas chorych, według ustawy z dnia 30. Marca 1888 (Dz. u. p. Nr. 33) urządzonych, którzy obowiązkowi ubezpieczenia podlegają, o ile Wydziały krajowe, gminy lub inne uprawnione administracye owych zakładów tego zażądają.

Taaffe w. r.

Zasady do obliczenia cen ustanowionych w cenniku leków.

1. Przy oznaczaniu ceny według cenników, podanych przez materyalistów, następujące ilości służyć mają za podstawę do obliczenia:

2000 gr.
1000 „
500 „
100 „
50 „
10 „
1 „

jednakże tylko następujące ilości uważać należy w cenniku leków jako ustanowione ciężary:

1000 gr.
100 „
10 „
1 „
0·10 „
0·01 „

2. Dla towarów leczniczych (dla materyałów surowych, przeznaczonych do sporządzania leków) należy oznaczyć cenę normalną, co się uskutecznia w ten sposób, że na podstawie cen, jakie materyaliści podają dla pojedynczych artykułów w swych cennikach, obliczyć należy cenę średnią, która będzie normalną. Do tego użyć należy cenników przynajmniej czterech firm (wiedeńskich).

3. Jeżeli jeden i ten sam artykuł pojawia się w handlu w kilku gatunkach, to w celu oznaczenia jego ceny należy wybrać ten gatunek, który odpowiada wymaganiom farmakopei; jeżeli zaś w farmakopei oznaczono dwa lub więcej gatunków tego samego artykułu jako nadające się do użytku lekarskiego, to jeżeli ceny pojedyńczych gatunków są różne, należy oznaczyć cenę gatunku obok dokładnego opisania takowego.

4. Do tak uzyskanej normalnej ceny materyałów, należy dodać odsetki, a mianowicie przy artykułach o jednej cenie jednostkowej w cenniku 50%, przy artykułach zaś, dla których w cenniku podano dwie albo według okoliczności nawet trzy ceny jednostkowe, doliczyć należy, stosując do stopy wyższej, 25%, w razie zaś uwzględnienia stopy najwyższej tyko 15%.

Oznaczenie ilości, aż do której dozwolono doliczać 50%, zastrzeżonem jest komisyi, której powierzono obliczenie cen jednostkowych; jednakże służyć tu ma w ogóle za zasadę ta ilość, w jakiej zwykle na jednej recepcie dotyczący lek przepisanym bywa.

Dodatek 15% przyznać należy w każdym razie wtenczas, jeżeli cała ilość przyjęta za zasadę dla ustanowienia ceny, umieszczoną jest w cenniku jako jednostka

5. Za wszystkie surowe artykuły i chemiczne przetwory, które znajdują się w handlu i nie dadzą się bezpośrednio użyć jako leki, należy oprócz dodatku odsetkowego doliczyć także kwotę, która przypada w myśl postanowienia pod 7 za czynności w laboratoryum, a mianowicie: za przyprowadzenie artykułów do stanu w jakim go ekspedyować można jako lek, a zatem za rozdrobnienie, oczyszczenie, mundowanie, osuszenie lub przekrystalizowanie itp.

Przy artykułach, które farmakopea każe badać pod względem dobroci, należy obliczyć nadto w myśl punktu 7. i 14. koszta badania i takowe zaliczyć.

6. Przy tych artykułach, które z powodu swych własności wymagają opakowania w naczynia szklanne albo gliniane, przysługuje prawo doliczania do powyższych kosztów (za odsetki, badanie i robotę) także następujących należytości, zwłaszcza, jeżeli przy cenie artykułu u materyalisty nie wliczono już zarazem wyraźnie należytości za opakowanie:

za naczynie szklanne albo tygiel		aż włącznie do	100 gr.	5 ct.
„ „ „ „ „	nad 100	„ „ „	500 „	10 „
„ „ „ „ „	„ 500	„ „ „	1000 „	15 „
„ „ „ „ „	„ 1000	„ „ „	2000 „	20 „

7. Za roboty podjęte w laboratoryum, już to w celu zbadania i przysposobienia materyałów surowych, albo w celu sporządzenia farmaceutycznych przetworów, należy się farmaceucie za godzinę 40 ct., służącemu (laborantowi) zaś 16 ct.

8. W celu ustanowienia ceny, należy przy każdym środku leczniczym po sumiennem rozważeniu oznaczyć tę ilość każdego artykułu leczniczego, która po przedsięwziętym rozbiorze i po wykonaniu roboty z uwzględnieniem utraty przy wydawaniu, ma być przyjętą jako pozostałość, a tem samem jako punkt wyjścia do obliczenia.

9. Dla ustanowienia ceny tych artykułów leczniczych, których sposob przyrządzania zawarty jest w farmakopei, należy przestrzegać powyżej wyszczególnionych wskazówek, przyczem szczególniej na to baczyć należy, aby przy przetworach stosownie do ich rozmaitych ilości, w cenniku różnemi cenami oznaczonych, doliczono przy obliczaniu mniejszych dawek 50%, przy obliczaniu większych dawek tylko 25%, względnie zaś 15% do normalnej ceny surowego artykułu. W celu zmniejszenia ceny drugiej, względnie trzeciej (wyższej) jednostki ciężaru, należy tam, gdzie przepis farmakopei tylko małą ilość przetworu farmaceutycznego obejmuje, brać dwu- lub trzykrotną taką ilość jako podstawę do obliczenia, przyczem jednak, jak to samo z siebie wynika, obniżyć trzeba stosowne dodatki za robotę asystenta i laboranta, za opał i zużytkowanie przyrządów, obliczając te dodatki dla większej ilości, według spotrzebowania, nie zaś podwójnie lub potrójnie. Zastosować to należy przedewszystkiem przy tych artykułach, które same stanowią część składową innych przetworów farmaceutycznych i dlatego też wyrabiane bywają w większej ilości.

10. Za węgle potrzebne do przyrządzenia artykułów leczniczych, wymienionych w punkcie 9., potrącić należy należytość według ceny kupna, zwiększoną o 10% z powodu utraty.

11. Jeżeli do przyrządzenia tych artykułów leczniczych (punkt 9.) te same naczynia mogą być kilkakrotnie użyte, to należy jako odszkodowanie za zużycie odpowiednią kwotę policzyć; jeżeli zaś tylko raz dadzą się użyć, rachować należy za nie cenę kupna, jednakże bez doliczania odsetek.

12. Jeżeli przy obliczeniu cen pozostaje ułamek centa, to należy go policzyć za cały cent przy ilości aż do jednego gramu włącznie, przy większych zaś ilościach aniżeli jeden gram, ułamek ten odpada, jeżeli wynosi mniej jak 0·5, policzyć go zaś należy za cały cent, gdy wynosi więcej niż 0·5.

13. Za naczynia potrzebne do ekspedyowania leków (flaszki, słoiki, pudełka tekturowe i zasuwane) ułożyć należy osobny o ile możności zupełny cennik, uwzględniający jakość i wielkość tych naczyń, przyczem za podstawę służyć mają cenniki dotyczących firm, przedłożone komisyi, do których cen jako wynagrodzenie z powodu stłuczenia lub innych strat 25% doliczyć należy.

14. Ze względu, że odczynniki przepisane farmakopeą służą do badań farmaceutycznych, obliczyć za nie należy cenę według cennika leków.

15. Za leki dla zwierząt ułożyć należy osobny cennik, przyczem do uzyskanej za surowy materyał normalnej ceny kupna doliczyć należy 25% jeżeli się rozchodzi o mniejszą, 15% zaś jeżeli się rozchodzi o większą ilość.

Jeżeli z pomiędzy artykułów leczniczych niektóre w cennikach materyalistow podane są stosownie do jakości z różnemi cenami, a podlejszy i tańszy gatunek przydatnym jest dla celów leczenia zwierząt, to należy go także w cenniku oznaczyć z dodatkiem: „secunda, cruda, communis“.

Zresztą zastosować należy przy lekach dla zwierząt punkta 1 do 3 i 5 do 12.

16. Ceny obowiązujących artykułów opatrunkowych umieścić należy w cenniku leków w osobnym spisie.

Uważać je należy jako artykuły handlowe i wyznaczyć za nie przeciętną cenę według cenników dotyczących firm krajowych i zagranicznych z doliczeniem 20%, tudzież podać przy każdym artykule dokładnie jego jakość, miarę i odsetkową zawartość.

Cennik lekarstw farmakopeą objętych na rok 1893.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Acetum	100	3	—	—
„ aromaticum	„	10	—	—
„ Scillae	10	3	100	20
Acidum aceticum concentr.	„	4	—	—
„ „ dilutum	100	12	—	—
Acidum arsenicosum pulv. . . .	1	1	—	—
Acidum benzoicum	„	6	10	46
„ boricum	10	3	100	21
„ „ pulv.	„	4	„	30
Acidum carbolicum *)	„	3	„	21
„ „ **liquef.***) . . .	„	3	„ 1000	21 180
„ **chromicum**	1	4	—	—
Acidum citricum	10	10	—	—
„ „ pulv.	„	12	—	—
„ hydrochloricum concentr.	„	2	100	16
„ „ dilutum	„	2	—	—
„ lacticum	1	5	10	32
„ nitrico-nitrosum	10	5	—	—
„ nitricum concentr.	„	3	100	22
„ „ dilutum	„	2	—	—
„ phosphoricum	„	6	—	—
„ pyrogallicum	1	5	10	40
„ salicylicum	„	3	„	18
„ sulfuricum concentr.	10	3	100	23
„ „ dilutum	„	1	—	—
„ tannicum	1	2	10	10
„ tartaricum	10	4	100	33
„ „ pulv.	„	6	„	42
Aether	„	3	„	17
„ aceticus	„	7	100	60
Aloë pulv.	„	3	—	—
Alumen	„	1	100	5
„ pulv.	„	2	„	11
„ ustum pulv.	„	4	—	—
Aluminium aceticum solut.	100	20	1000	168
„ sulfuricum	10	3	100	23
Ammonia	„	2	„	11
Ammoniacum pulv.	„	7	—	—
Ammonium aceticum solut.	„	5	—	—
„ bromatum	„	19	—	—
„ carbonicum	„	2	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. Sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Ammonium chloratum	10	3	—	—
Amygdalae amarae	„	3	—	—
„ dulces	„	2	100	17
„ „ decortic.	„	3	—	—
Amylium nitrosum	1	3	—	—
Amylum Marantae pulv.	100	30	—	—
„ Tritici pulv.	„	15	—	—
Antidotum Arsenici albi	dawka	132	—	—
Antifebrinum	1	2	10	11
Antipyrinum	„	12	„	95
Apomorphin. hydrochlor. . . .	0·01	2	0·1	15
Aqua Amygdal. amar. conc. . . .	10	6	—	—
Aqua Amygdal. amar. diluta	„	1	100	8
„ aromatica spirituosa	100	14	—	—
„ Aurantii florum	10	4	—	—
„ Calcis	100	3	1000	20
„ carbolisata	„	3	„	25
„ carminativa	„	12	—	—
„ Chamomillae	„	10	—	—
„ Chlori	10	3	100	25
„ Cinnamomi simplex	100	10	—	—
„ „ spirituosa	„	21	—	—
„ destillata	„	3	1000	12
„ Foeniculi	„	8	—	—
„ Goulardi *)	„	8	1000	12
Aqua Laurocerasi	10	4	100	30
Aqua Melissae	100	12	—	—
„ Menthae piperitae	„	17	—	—
„ plumbica *)	„	7	1000	18
„ Rosae	„	10	—	—
„ Rubi Idaei	„	9	—	—
„ Salviae	„	12	—	—
Araroba depurata	1	5	10	33
Argentum nitric. crystall.	„	11	„	81
„ „ **fusum**	„	13	„	100
Argentum nitric. cum Kalio nitric. . . .	„	6	—	—
Asa foetida pulv.	10	9	—	—
Atropinum sulfuric.	0·01	2	0·1	14
Axungia Porci	100	20	—	—
„ „ benzoata	10	5	—	—
Balsamum Copaivae	„	8	—	—
„ Peruvianum	„	16	—	—
„ Tolutanum	„	12	—	—
Benzoë pulv.	„	10	—	—
Bismuth. subnitric.	1	6	—	—

*) Przy ordynacyi na podstawie normy ordynacyjnej (Minist. rozp. z 5. Grudnia 1891 Dz. ust. p. Nr. 170 §. 12) wypada za 100·0 gram. 6 ct.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct
Bolus alba pulv.	100	17	—	—
Bulbus Scillae sicc. pulv.	1	2	—	—
Calcium carbonic. nativ. pulv. . . .	100	10	—	—
„ „ praecipitatum . . .	„	12	—	—
„ „ purum	10	15	—	—
„ hypochlorosum	100	7	1000	60
„ oxydatum pulv.	„	8	—	—
„ oxysulfurat. solutum	„	20	—	—
„ phosphoricum	10	34	—	—
„ sulfuricum ustum	100	2	1000	15
Camphora	10	6	100	39
Cantharides pulv.	„	14	—	—
Carbo Ligni depurat.	100	14	—	—
Carrageen sciss.	10	2	100	15
Caryophylli pulv.	„	8	—	—
Castoreum pulv.	0·1	4	—	—
Catechu pulv.	10	7	—	—
Caules Dulcamarae sciss.	100	4	—	—
Cera alba	10	5	—	—
„ flava	„	4	100	28
Ceratum Cetacei	„	8	„	60
„ fuscum	„	5	„	40
Cetaceum	„	5	—	—
Chininum bisulfuric.	1	6	10	42
„ ferro-citricum	„	5	—	—
„ hydrochloricum	„	7	10	49
„ sulfuricum	„	6	„	42
„ tannicum	„	7	—	—
Chloralum hydratum	„	2	10	11
Chloroformium *)	10	6	100	41
Cocainum hydrochloricum . . .	0·1	11	1	77
Coffeinum	„	2	„	11
Collodium	10	5	100	38
„ elasticum	„	6	—	—
Collyrium adstringens luteum	10	3	100	25
Cortex Cascarillae rudit. tus.	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	5	—	—
„ Chinae rudit. tus.	„	7	100	55
„ pulv.	„	10	—	—
„ Cinnamomi rudit. tus.	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	5	—	—
„ Condurango rudit. tus.	„	4	—	—
„ Frangulae sciss.	„	2	100	11
„ Fructus Aurantii sciss.	„	6	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. Sierpnia 1884 D. u. p. Nr. 131 ust. 3.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Cortex Fructus Citri sciss.	10	5	—	—
„ Granati rudit tus.	„	4	100	30
„ „ pulv.	„	6	—	—
„ Quebracho rudit. tus.	„	3	—	—
„ Quercus sciss.	100	10	—	—
„ „ pulv.	10	4	—	—
„ Rhamni Purshiani rud.tus. . . .	„	3	—	—
„ Salicis sciss.	100	11	—	—
Crocus	1	11	—	—
„ pulv.	„	13	—	—
Cuprum sulfuricum *)	10	3	—	—
Decoct Sarsaparillae compos. fortius . .	100	48	1000	109
„ „ „ mitius . .	„	30	„	84
Elaeosacchara	Patrz cennik robót aptek (p. 2. i 35.)			
Electuarium aromaticum	10	4	—	—
„ lenitivum	„	6	100	52
Elemi	„	3	—	—
Emplastrum adhaesivum	100 □Cm.	6	1000 □Cm. 1 M. = 3500 □Cm.	50 140
„ Anglicanum	„	25	—	—
„ Cantharidum	10	11	100	95
„ „ perpetuum . . .	„	16	—	—
„ Cerussae	„	5	100	45
„ Conii	„	5	„	44
„ Diachylon compositum . . .	„	5	„	40
„ „ simplex . . .	„	3	„	26
„ Hydrargyri	„	8	„	60
„ „ extensum	100 □Cm.	11	—	—
„ Meliloti	10	4	100	31
„ Minii	„	5	„	40
„ oxycroceum	„	14	„	114
„ saponatum	„	5	„	41
„ „ extensum	100 □Cm.	8	1000 □Cm.	70
Emulsiones	Patrz cennik robót aptek (Nr. 14.)			
Euphorbium pulv.	10	6	—	—
Extractum Aconiti radicis	1	6	—	—
„ **Aloës**	10	11	—	—
„ **Belladonn. fol.**	1	6	—	—
Extractum Calami aromatici	10	56	—	—
„ Calumbae	1	12	—	—
Extractum Cannabis Indic.	„	8	—	—
Extractum Centaurii minoris	10	28	—	—
„ Chinae	1	10	—	—
Extractum Colocynthidis	„	14	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. Sierp. 1884 Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Extractum Conii herbae	1	6	—	—
Extractum Cubebae	„	12	—	—
Extractum Filicis maris	„	15	10	123
Extractum Gentianae	10	18	—	—
„ Graminis	„	15	—	—
Extractum Granati	„	50	—	—
„ **Hydrastidis fluidum**	„	12	—	—
„ **Hyoscyami foliorum**	1	6	—	—
Extractum Liquiritiae	10	20	—	—
„ Malatis Ferri	„	10	—	—
Extractum Opii	1	13	—	—
Extractum Quassiae	„	13	—	—
„ Quebracho fluidum	10	9	—	—
„ Ratanhiae	1	7	—	—
„ Rhamni Purshiani fluid.	10	10	100	85
„ Rhei	1	7	—	—
Extractum Scillae	„	5	—	—
„ **Secalis cornuti**	„	8	—	—
„ **Strychni**	„	12	—	—
Extractum Taraxaci	10	16	—	—
„ Trifolii fibrini	„	18	—	—
Ferrum carbonic. saccharat.	„	12	—	—
„ citricum ammoniat.	1	4	—	—
„ hydrooxydatum dialysat liquid.	10	4	100	35
„ lacticum	1	2	10	16
„ et Natrium pyrophosphoric.	„	2	„	16
„ pulveratum	10	4	—	—
„ reductum	1	3	—	—
„ sesquichlorat. crystall.	10	5	—	—
„ „ solutum	„	4	100	30
„ sulfuricum	„	2	„	17
„ „ siccum pulv.	„	4	—	—
Flores Arnicae sciss.	„	2	—	—
„ Chamomillae Romanae	„	3	100	21
„ „ vulgaris	„	4	„	25
„ „ „ rudit. tus.	„	5	„	35
„ „ „ pulv.	„	6	—	—
„ Cinae	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ Koso sciss.	„	8	—	—
„ „ pulv.	„	12	—	—
„ Lavandulae	„	6	—	—
„ Malvae	„	4	100	30
„ Rhoeados sciss.	„	8	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Flores Rosae sciss.	10	5	—	—
„ Sambuci	„	3	100	22
„ Tiliae sciss.	„	3	„	17
„ Verbasci	„	6	„	46
Folia Althaeae sciss.	100	10	—	—
„ Auranthii „	10	2	—	—
Folia Belladonnae sciss.	„	3	—	—
„ „ **pulv.**	1	1	—	—
Folia Coca sciss.	10	8	—	—
„ „ pulv.	„	14	—	—
Folia Digitalis sciss.	„	2	—	—
„ „ **pulv.**	1	1	—	—
„ **Hyoscyami sciss.**	10	3	100	17
„ „ **rudit tus.**	—	3	„	24
Folia Malvae sciss.	100	14	—	—
„ Melissae „	10	3	100	20
„ Menthae-crispae sciss.	„	3	—	—
„ „ piperitae sciss.	„	5	100	37
„ „ „ pulv.	„	8	—	—
„ Rosmarini sciss	„	1	—	—
„ Salviae „	„	3	100	20
„ „ pulv.	„	6	—	—
„ Sennae Alexandr. sciss.	„	7	100	50
„ „ „ pulv.	„	10	—	—
„ Sennae de Tinnevelly sciss.	„	3	100	23
„ „ „ pulv.	„	5	—	—
„ „ „ sine resina.	„	8	—	—
Folia Stramonii sciss.	„	2	—	—
Folia Taraxaci sciss.	100	10	—	—
„ Theae	10	16	—	—
„ Trifolii fibrini sciss.	100	12	—	—
„ „ „ pulv.	10	4	—	—
„ Uvae ursi	100	10	—	—
Fructus Anisi stellati rudit. tus	10	6	—	—
„ „ „ pulv.	„	9	—	—
„ Anisi vulgaris	100	16	—	—
„ „ „ pulv.	10	5	—	—
„ Cardamomi rudit tus.	1	4	—	—
„ Carvi	100	15	—	—
„ „ pulv.	10	5	—	—
„ Cassiae Fistulae sciss.	100	11	—	—
Fructus Colocynthid. pulv.	1	3	—	—
Fructus Coriandri	100	7	—	—
„ Cubebae pulv.	10	11	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Fructus Foeniculi	100	12	—	—
„ „ pulv.	10	4	—	—
„ Juniperi rudit. tus	100	10	—	—
„ Lauri „ „	„	15	—	—
Fructus Papaver. rud. tus.	10	3	—	—
Fructus Tamarindi	„	2	100	12
„ Vanillae	1	10	—	—
Fungus igniarius	10	4	—	—
Galbanum pulv.	„	12	—	—
Gallae rud. tus	„	4	—	—
Gelatina animalis	„	7	—	—
„ Liquiritiae pellucida	„	8	—	—
Glandulae Lupuli	1	3	—	—
Globuli martiales	1 sztuka	20	—	—
Glycerinum	10	3	100	20
Guarana pulv.	1	3	—	—
Gummi Acaciae	10	8	—	—
„ „ pulv.	„	10	—	—
Herba Absinthii sciss.	100	12	—	—
„ „ pulv.	10	5	—	—
Herba Cannab. Ind. sciss.	„	3	—	—
Herba Capilli Veneris sciss.	„	2	—	—
„ Centaurii minoris sciss.	100	25	—	—
„ Chenopodii sciss.	10	3	—	—
Herba Conii sciss.	„	2	—	—
„ „ **rudit. tus.**	„	3	100	21
„ „ **pulv.**	„	4	—	—
Herba Galeopsidis sciss.	„	2	—	—
„ Herniariae „	„	2	—	—
Herba Lobeliae sciss.	„	4	—	—
Herba Meliloti sciss.	100	12	—	—
„ „ pulv.	10	3	—	—
„ Millefolii sciss.	100	12	—	—
„ Origani „	„	13	—	—
Herba Sabinae sciss.	10	3	—	—
„ „ **pulv.**	„	6	—	—
Herba Serpylli sciss.	„	1	—	—
„ Spilanthis „	„	5	—	—
„ Violae tricoloris sciss.	100	14	—	—
Hirudo	1 sztuka 10 ct.			
Hydrargyrum	10	6	—	—
Hydrargyrum bichloratum ammoniat.	1	3	—	—
„ **bichlor. corros. pulv.**	„	2	10	15

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Hydrargyrum bijodatum rubrum	1	4	—	—
„ **chlorat. mite praecip. parat.**	1	4	—	—
„ **chlorat. mite sublim. parat.**	„	2	—	—
„ **jodatum flavum**	„	5	—	—
„ **oxydatum flavum**	„	4	—	—
„ **tannicum oxydulat.**	„	9	—	—
Hydromel Infantum	10	5	100	35
Ichthyocolla	„	33	—	—
Infusum Sennae cum Manna	„	4	100	30
Jodoformium cryst. et pulv.	1	6	10	44
Jodum	„	5	—	—
Kalium acetic. solutum	10	6	—	—
„ bromatum	„	7	100	54
„ „ pulv.	„	8	„	70
„ carbonicum crudum	100	11	—	—
„ „ purum	10	4	—	—
„ „ solut.	„	2	—	—
„ chloricum	„	4	100	26
„ „ pulv.	„	5	„	34
„ hydrooxydatum	„	10	—	—
„ hydrotartaricum pulv.	„	6	100	50
„ hypermanganicum	1	1	—	—
„ jodatum	10	31	100	230
„ „ pulv.	„	40	—	—
„ Natrio-tartaricum	„	4	100	30
„ „ „ pulv.	„	5	„	41
„ nitricum	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	3	—	—
„ sulfuratum	„	10	—	—
„ „ pro balneo	100	16	1000	132
Kamala	1	3	—	—
Kreosotum	„	2	—	—
Lactucarium	„	9	—	—
Lanolinum	10	8	100	62
Lichen Islandicus sciss.	100	10	—	—
Lignum Guajaci „	10	1	—	—
„ Haematoxyli sciss.	„	1	—	—
„ Juniperi „	„	1	—	—
„ Quassiae „	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	5	—	—
„ Santali rubrum sciss.	„	1	—	—
Linimentum ammoniatum	„	3	100	21
„ saponato-camphoratum	„	3	„	24
Liquor acidus Halleri	„	4	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Liquor Ammoniae anisat.	10	4	—	—
Lithium carbonicum	1	5	—	—
Lycopodium	10	7	100	50
Macis	„	11	—	—
Magnesium carbonicum pulv.	„	5	100	36
„ citricum	„	20	—	—
„ „ effervescens	„	10	—	—
„ oxydatum	„	15	—	—
„ sulfuricum	100	10	—	—
„ „ siccum pulv.	10	3	—	—
Maltum	100	12	—	—
Manna cannulata	10	12	—	—
„ communis electa	„	6	100	41
Massa Pilularum Ruffi	„	21	—	—
Mastiche pulv.	„	13	—	—
Mel depuratum	100	24	—	—
„ rosatum	10	4	—	—
Mentholum	1	5	10	34
Mixtura gummosa	Patrz cennik robót aptek. (Nr. 2.)			
„ oleoso-balsamica	10	8	100	55
Morphinum hydrochloric.	0·1	3	1	21
Mucilago Cydoniae	10	3	—	—
„ Gummi Acaciae	„	6	100	38
Myrrha pulv.	„	8	—	—
Naphtalinum	„	6	—	—
β-Naphtolum	„	12	—	—
Natrium boracicum pulv.	„	3	100	26
„ bromatum	„	8	„	58
„ carbonicum	100	12	—	—
„ „ siccum pulv.	10	4	—	—
„ hydrocarbonic. pulv.	„	2	100	14
„ jodatum	„	41	—	—
„ phosphoricum	„	4	—	—
„ „ siccum pulv.	„	7	—	—
„ salicylicum	1	3	10	22
„ silicicum	100	16	—	—
„ sulfuricum cryst.	„	11	—	—
„ „ siccum pulv.	10	4	—	—
Oleum Amygdalarum	„	7	100	55
„ Anisi	1	4	—	—
„ Aurantii corticis	„	5	—	—
„ „ florum	0·1	6	—	—
„ Bergamottae	1	5	—	—
„ Cacao	10	6	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Oleum cadinum	10	2	100	13
„ camphoratum	„	7	„	50
„ Carvi	1	4	—	—
„ Caryophyllorum	„	2	10	12
„ Cinnamomi	„	4	—	—
„ Citri	„	5	—	—
Oleum Crotonis	„	3	—	—
Oleum Foeniculi	„	3	—	—
„ Hyoscyami folior. coctum . . .	10	4	100	26
„ Jecoris Aselli	100	11	—	—
„ Juniperi	1	2	10	10
„ Lauri	10	4	100	25
„ Lavandulae	1	3	—	—
„ Lini	100	12	—	—
„ Macidis	1	5	—	—
„ Menthae piperitae	„	16	—	—
„ Myristicae expressum	„	2	—	—
„ Olivae	10	3	100	26
„ Pini Pumilionis	1	3	10	25
„ Ricini	100	20	—	—
„ Rosae	0·1	13	—	—
„ Rosmarini	1	1	—	—
„ Santali	„	6	10	40
Oleum Sinapis aethereum	„	12	—	—
Oleum Terebinthinae	100	13	—	—
„ „ rectificatum . . .	10	2	100	14
„ Valerianae	1	10	—	—
Olibanum pulv.	10	5	—	—
Opium pulv.	1	5	—	—
Oxymel Scillae	10	5	—	—
„ simplex	„	4	—	—
Paleae haemostaticae	1	3	—	—
Pasta gummosa	10	10	—	—
„ Liquiritiae flava	„	7	—	—
Pastilli e Natrio hydrocarbonico . .	10sztuk	14	—	—
Pepsinum	1	4	—	—
Physostigminum salicylic. . . .	0·01	5	—	—
Pilocarpinum hydrochlor. . . .	„	4	—	—
Pilulae laxantes	10	22	—	—
Pix liquida	100	10	—	—
Placenta seminum Lini pulverat. . . .	„	6	1000	52
Plumbum aceticum	10	3	—	—
„ „ **sicc. pulv.**	„	5	—	—
Plumbum aceticum basic. solut. . . .	„	2	100	15
„ carbonicum pulv.	„	4	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Plumbum hyperoxydat. rubr. pulv.	10	3	—	—
„ oxydatum pulv.	„	3	100	25
Potio Magnesii citrici effervesc.	1dawka	56	—	—
Pulpa Cassiae Fistulae	10	10	—	—
„ Prunorum	„	4	—	—
„ Tamarind. depurata	„	6	—	—
Pulvis aërophorus	10dawek	30	—	—
„ „ Seidlitzensis	„	85	—	—
„ dentifricius albus	10	6	—	—
„ „ niger	„	9	—	—
„ gummosus	„	6	—	—
„ Ipecacuanhae opiatus	1	2	—	—
„ Liquiritiae compositus	10	8	—	—
Radix Althaeae sciss.	100	16	—	—
„ „ pulv.	10	5	—	—
„ Angelicae sciss.	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	6	—	—
„ Arnicae sciss.	„	3	—	—
„ Bardanae sciss.	„	2	100	13
Radix Belladonnae pulv.	1	1	—	—
Radix Calami aromatici sciss.	10	2	100	12
„ „ „ pulv.	„	5	—	—
„ Calumbae sciss.	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	6	—	—
„ Filicis maris pulv.	„	6	—	—
„ Gentianae sciss.	„	2	100	11
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ Graminis sciss.	100	8	—	—
Radix Hydrastidis rud. tus.	10	8	—	—
„ **Ipecacuanh. rud. tus.**	1	4	—	—
„ „ **pulv.**	„	5	—	—
Radix Iridis pulv.	10	7	—	—
Radix Jalapae pulv.	„	11	—	—
Radix Liquiritiae sciss.	100	15	—	—
„ „ mundata pulv.	10	5	—	—
„ Ononidis sciss.	100	11	—	—
„ Pyrethri „	10	3	—	—
„ Ratanhiae „	„	4	—	—
„ „ pulv.	„	9	—	—
„ Rhei	„	15	—	—
„ „ rudit. tus.	„	16	—	—
„ „ pulv.	1	3	10	18
„ Salep rudit. tus.	10	9	—	—
„ „ pulv.	„	12	—	—
„ Sarsaparillae sciss.	„	6	100	50

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Radix Sassafras sciss.	10	2	—	—
,, Senegae	„	10	—	—
,, Taraxaci	„	1	—	—
,, Valerianae ,,	„	2	—	—
,, ,, pulv.	„	4	—	—
,, Zedoariae	„	4	—	—
,, Zingiberis	„	5	—	—
Resina Guajaci	„	10	—	—
Resina Jalapae	1	13	—	—
Roob Juniperi	10	8	—	—
,, Sambuci	„	4	—	—
Rotulae Menthae piperitae	„	5	—	—
Saccharum pulv.	„	2	—	—
,, Lactis pulv	„	5	—	—
Santoninum	0·1	1	1	6
Sapo kalinus	100	10	—	—
,, medicinalis pulv.	10	7	—	—
,, Venetus pulv.	„	4	—	—
Secale cornutum rudit. tus.	„	7	—	—
,, ,, **pulv.**	1	1	—	—
Semen Cydoniae	10	7	—	—
,, Lini	100	7	—	—
,, ,, pulv.	„	18	—	—
,, Myristicae pulv.	10	14	—	—
,, Quercus tostum pulverat.	100	16	—	—
Semen Sabadillae pulv.	10	10	—	—
Semen Sinapis pulverat.	100	18	—	—
Semen Strychni pulv.	1	1	—	—
Serum Lactis	Patrz cennik robót aptek. (p. 19.)			
Solutio arsenicalis Fowleri	1	1	—	—
Species Althaeae	100	15	—	—
,, amaricantes	„	24	—	—
,, aromaticae	„	33	—	—
,, ,, pro cataplas.	„	43	—	—
,, emollientes	„	18	—	—
,, ,, pro cataplas.	„	25	—	—
,, laxantes St. Germain	10	8	100	57
,, Lignorum	100	20	—	—
,, pectorales	„	17	—	—
Spiritus Aetheris	10	3	100	24
,, Anisi*)	„	3	100	19
,, aromaticus	„	4	„	30
,, camphoratus	„	2	„	12
,, Carvi*)	„	3	„	19

*) Porachowane spirytusem opodatkowanym.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Spiritus Ferri sesquichlor. aether.	10	6	—	—
,, Juniperi*)	„	3	100	23
,, Lavandulae	„	4	„	26
,, Menthae piper.*)	„	4	„	30
,, Rosmarini	„	3	„	18
,, saponatus	„	2	„	15
,, Saponis kalini	„	4	„	28
,, Sinapis	—	4	„	34
,, Vini concentratus	100	10	—	—
,, ,, dilutus	„	8	—	—
,, ,, Cognac	10	9	100	65
Stibium Kalio-tartar. pulv.	1	2	—	—
,, sulfuratum aurant.	„	5	—	—
Stibium sulfuratum nigrum pulv.	10	3	—	—
Strychninum nitricum	0·01	1	—	—
Styrax liquidus	10	7	100	50
Succus Liquirit. depur. pulv.	„	8	—	—
Sulfur depuratum	„	3	—	—
,, praecipitatum	„	8	—	—
Syrupus Althaeae	„	3	100	18
,, amygdalinus	„	4	—	—
,, Aurantii corticis	„	3	—	—
,, Capilli Veneris	„	4	—	—
,, Cinnamomi	„	5	—	—
,, Citri	„	6	—	—
,, Ferri jodati	„	8	—	—
Syrupus Ipecacuanhae	„	5	—	—
Syrupus Menthae	„	4	—	—
,, Mororum	„	3	—	—
Syrupus Papaveris	„	3	—	—
Syrupus Rhei	„	3	—	—
,, Ribium	„	3	—	—
,, Rubi Idaei	„	3	100	22
,, Senegae	„	5	—	—
,, Sennae cum Manna	„	3	—	—
,, simplex	„	2	100	16
Talcum pulv.	100	10	—	—
Terebinthina	„	8	—	—
,, Veneta	10	3	—	—
Thymolum	1	8	—	—
Tinctura Absinthii compos.*)	10	4	100	24
Tinctura Aconiti radicis	„	6	—	—
Tinctura amara	„	4	100	31
,, Arnicae	„	3	„	18

*) Porachowane spirytusem opodatkowanym.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Tinctura Aurantii corticis*)	10	4	100	30
Tinctura Belladonnae fol.	„	5	—	—
Tinctura Benzoës	„	4	100	30
„ Calami aromatici*)	„	3	„	22
Tinctura Cantharidum	„	6	—	—
Tinctura Cascarillae	„	5	—	—
„ Castorei	1	10	10	70
„ Catechu	10	4	—	—
„ Chamomillae	„	3	100	23
„ Chinae composita*)	„	4	„	31
„ Cinnamomi*)	„	4	„	25
Tinctura Colchici seminis	„	5	—	—
„ **Digitalis**	„	5	—	—
Tinctura Gallarum	„	4	100	30
„ Guajaci	„	4	—	—
Tinctura Ipecacuanhae	„	8	—	—
„ **Jodi**	„	10	100	73
„ **Lobeliae**	„	5	—	—
Tinctura Malatis Ferri	„	8	100	66
„ Myrrhae	„	4	„	30
Tinctura Opii crocata	1	2	10	14
„ „ **simplex**	„	1	„	6
Tinctura Ratanhiae	10	4	—	—
„ Rhei aquosa	„	4	100	30
„ „ vinosa Darelli	„	11	„	90
„ Spilanthis composita	„	6	—	—
Tinctura Strophanthi	1	2	10	10
„ **Strychni**	10	5	—	—
Tinctura Valerianae	„	3	—	—
„ Vanillae*)	1	3	—	—
Trochisci Ipecacuanhae	10sztuk	6	—	—
„ Santonini	„	8	—	—
Unguentum aromaticum	10	5	100	38
„ Cerussae	„	5	„	38
„ Diachylon	„	7	„	60
„ emolliens	„	10	„	76
„ Glycerini	„	6	„	50
„ Hydrargyri	„	10	„	77
„ Juniperi	„	6	„	50
„ Plumbi acetici	„	5	„	40
„ rosatum	„	7	„	58
„ Sabadillae	„	7	„	56
„ simplex	„	4	„	32
„ sulfuratum	„	5	„	40

*) Porachowane spirytusem opodatkowanym.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Unguentum Zinci oxydati	10	12	100	100
Vaselinum	„	4	„	26
Veratrinum	0·1	3	—	—
Vinum Chinae	10	7	100	60
Vinum Colchici seminis	„	10	—	—
Vinum Malagense	„	4	100	25
Vinum Stibii Kalio-tartar. . . .	„	10	—	—
Zincum chloratum	„	10	100	70
Zincum oxydatum	„	20	—	—
Zincum sulfuricum *)	„	2	100	16
„ „ **pulv.** *) . .	„	3	„	24

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. Sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2.

Cennik robót receptowych.

		ct.
	Odparowanie.	
1	Za odparowanie w łaźni wodnej za każde do odparowania przypadające 100 gramów	10
	Rozpuszczenie i zarobienie.	
2	Za rozpuszczenie jednego wyciągu albo więcej wyciągów (z wyjątkiem wyciągów mających gęstość miodu), powidełek, oleo-cukru, wliczając tegoż mieszanie, dalej za rozpuszczanie liposoku arabskiego, kwasu borowego, kwasu garbnikowego, manny, jodu i t. p. w cieczy zimnej albo gorącej, wliczając w miarę potrzeby cedzenie i przesączanie—wreszcie za roztarcie elektwarzy, powideł, miękkich mydeł, jak niemniej za rozcieranie proszków z cieczą, w tejże wcale nie albo tylko w części rozpuszczalnych	10
	Uwaga. Jeżeli do sporządzenia mieszanki więcej robót jest potrzebnych, które w pozycyi 2 są zestawione, wolno ustanowioną cenę 10 ct. tylko raz policzyć.	
3	Za rozpuszczenie jednej soli lub kilku, cukru skrystalizowanego, kwasu karbolowego i t. p. rozpuszczalnych środków w cieczy zimnej albo gorącej wraz z potrzebnem cedzeniem	5
	Uwagi. *a)* W razie rozpuszczenia soli wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej. *b)* Za rozpuszczenie lub zarobienie soli, wyciągów i proszków w celu sporządzenia ciasta pigułkowego, powidełek, maści, czopków i t. p. nie wolno nic zarachować ani za rozpuszczenie lub zarobienie, ani też za zużytkowane ku temu i nie objęte przepisem lekarskim ciecze. *c)* Jeżeli w tej samej mieszance należy oprócz wymienionego w ustępie 2. rozpuszczenia lub zarobienia rozpuścić jeszcze artykuły należące do pozycyi 3, wolno tylko wymienioną pod 2 kwotę 10 centów policzyć.	
4	Za rozpuszczenie fosforu w olejach tłustych albo eterycznych, w eterze lub wyskoku	15
	Bacilli vide Nr. 48. i 50.	
	Woskomazi (ceratum) vide Nr. 21.	

		ct.
	Komprymowanie.	
5	Za komprymowanie suchych śrdków lekarskich (tablettes) wraz z wszelką do tego potrzebną robotą, od każdego kawałka	5
	Odwary i napary.	
6	Za sporządzenie odwaru wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie	18
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	2
7	Jeżeli lekarz żąda w recepcie, by lek co najmniej przez jedną godzinę się gotował, wtenczas należy zato wraz z ważeniem wody i cedzeniem porachować aż do 200 gramów włącznie	25
	ponad 200 gramów za każde następne 100 gramów .	2
	Uwaga: Jeżeli ku końcu warzenia mają być jeszcze inne leki dodane, przez co jednak czas warzenia nie przedłuża się, to za to nie wolno nic porachować. Jeżeli zaś sporządzony odwar należy nalać na inne leki, wtenczas policzyć wolno półtoraką cenę odwaru.	
8	Za sporządzenie naparu wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie	15
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	2
	Wytrawienia (digestio) i namoczenia (maceratio).	
9	Za wytrawienie wszelkiego rodzaju aż do 24 godzin, obliczyć należy włącznie z ważeniem płynu i cedzeniem tak jak za odwary i napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	5
10	Za maceracyę aż do 24 godzin wraz z odważeniem i przecedzeniem płynu, liczyć należy połowę należytości za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	2
	Wydanie leków niepłynnych.	
11	Za wydanie leku niepłynnego, jak np ziółka (species), pojedyńczego proszku i t. d., jeżeli się nie używa przy tem naczynia, policzyć wolno za papier i sygnaturę do 200 gramów włącznie	3
	ponad 200 aż do 500 gramów włącznie . . .	5
	za większe ilości w ogóle	7
12	Za wydanie plastru nie rozsmarowanego albo woskomazi (ceratum) wraz z papierem woskowym, tudzież za opakowanie i sygnaturę policzyć wolno aż do 200 gram. włącznie	5
	ponad 200 gr. aż do 500 gramów włącznie . .	7
	za większe ilości w ogóle	10

		ct.
13	Za wydanie rozsmarowanego plastru aż do 500 □ cm. wraz z papierem woskowym, opakowaniem i sygnaturą	5
	za większe ilości w ogóle	8
	Oleo-cukry vide Nr. 2 i 35.	
	Mleczanki (emulsio).	
14	Za sporządzenie jakiegokolwiek gatunku mleczanki wraz z ważeniem potrzebnej ku temu wody i cedzenie bez względu na ilość	12
	Przesączenie (filtratio).	
15	Za każde szczegółowo przepisane albo niezbędnie potrzebne przesączenie:	
	w ilości aż do 100 gr. włącznie	3
	„ „ ponad „ „ aż do 500 gr. włącznie .	5
	„ „ 500 „ za każdą następną ilość aż do 500 gramów	2
	Galarety (gelatina).	
16	Za sporządzenie galarety:	
	w ilości aż do 200 gr. włącznie	25
	„ „ ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gramów	10
	Gałki (globuli) vide Nr. 48 i 49.	
	Napary vide Nr. 8.	
	Elektwarzy (electuaria).	
17	Za sporządzenie elektwarza:	
	w ilości do 200 gr. włącznie	15
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość do 100 gr.	5
	Mazidła (linimentum) vide 43, 44 i 45.	
	Maceracye vide Nr. 10.	
	Serwatki.	
18	Za sporządzenie serwatki nieklarowanej wraz z mlekiem aż do 200 gr. włącznie	20
	ponad 200 gr. za każdą ilość aż znowu do 200 gr. .	10

		ct.
19	Za sporządzenie serwatki wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i białkiem aż do 200 gramów włącznie . . . . , . .	30
	ponad 200 gr. za każdą nadwyżkę aż znowu do 200 gr.	15
	Pastylki vide Nr. 27 i 32.	
	Plastry i woskomazi (cerata)	
20	Za sporządzenie plastra za pomocą rozmiękczenia, mieszania i wałkowania aż do 200 gramów włącznie . . .	10
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr. .	3
21	Za sporządzenie plastra lub woskomazi przez topienie wraz z domieszaniem innych leków i za wałkowanie:	
	aż do ilości 200 gr. włącznie	20
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr.	5
22	Za rozsmarowanie plastra lub woskomazi (ceratum) na przestrzeni aż do 100 □ cm włącznie wraz z potrzebnem rozmiękczeniem lub stopieniem . . .	15
	za każde następne 100 □ cm.	5
23	Za zużytą skórę albo materyę policzyć wolno:	
	za płótno albo shirting za każde 100 □ cm . .	3
	za materyę jedwabną albo skórę za każde 100□ cm.	10
	Pigułki, Kęski (Boli) lub Kołaczyki (Trochisci).	
24	Za sporządzenie ciasta na zrobienie pigułek, kęsków lub kołaczyków w ilości aż do 10 gr. włącznie . .	10
	ponad 10 gr. za każde dalsze 10 gr.	5
	Uwaga. Za sporządzenie ciasta na zrobienie kęsków (Boli) w celach weterynarnych, należy rachować wedle ustępu 16.	
25	Za przetopienie wosku i t. p. z balsamami lub olejami dla przyrządzenia masy, wolno bez względu na ilość porachować osobno	5
26	Za uformowanie 30 albo mniej pigułek, bez względu na ich wielkość, wraz z potrzebnem do uformowania ważeniem i posypaniem pigułek proszkiem widłakowym (Lycopodium)	10
	Uwaga. *a)* Jeżeli lekarz nie wymienił szczegółowe posypki (Conspergens), to wziąć ku temu należy pył widłakowy (Lycopodium).	
	b) Za inny proszek jak widłakowy przepisany przez lekarza do posypywania pigułek, należy zarachowywać cenę przepisanego proszku wedle taksy w ilości trzeciej części wagi całej masy pigułkowej.	

		ct.
27	Za uformowanie i obwleczenie 30 lub mniej pigułek balsamem tolutańskim albo jakim innym, poniżej przytoczonym środkiem	15
28	Za uformowanie i posrebrzenie 30 lub mniej pigułek .	20
29	Za uformowanie i pozłocenie 30 lub mniej pigułek .	30
	Uwaga. Podobnie jak przy ilościach poniżej 30 pigułek, oblicza się należytość jak za 30 pigułek, tak też w tym stosunku obliczać należy za większe ilości, zatem kosztuje uformowanie i posypanie proszkiem widłakowym więcej niż 30 aż do 60 pigułek włącznie 20 ct. i t. d.	
30	Za uformowanie i obwleczenie pigułek kollodionem lub gelatyną (wyłączając należytość za sporządzenie gelatyny) za każdą sztukę	1
31	Za uformowanie i keratinizowanie pigułek włącznie masy keratinowej, od sztuki	4
32	Za uformowanie kęsków albo kołaczyków (trochisci) wraz z potrzebnem do tego ważeniem i posypką za każdą aż do 10 sztuk włącznie po	2
	ponad 10 sztuk za każdą następną . . .	1
	Proszki i ziółka (species).	
33	Za rozcieranie ciał krystalicznych (z wyjątkiem krystalicznych proszków), które są zapisane same dla siebie, i jeżeli za nie już w taksie nie jest zawartą cena proszku, należy porachować aż do 10 gramów włącznie . .	5
	za każdą dalszą ilość aż do 10 gramów . . .	1
34	Za mięszanie miałkich proszków wraz z potrzebnem rozcieraniem użytych składników bez względu, czy proszki zostaną wydane podzielone lub nie:	
	aż do 100 gr. włącznie	10
	powyżej 100 gramów	15
35	Za mięszanie miałkich proszków z cieczami albo gęstymi wyciągami wraz z przyrządzeniem domięszać się mającego oleocukru, bez względu na to, czy wydane zostaną podzielone lub nie, mogą powyższe ceny o połowę wyżej zostać obliczone.	
36	Za rozdzielenie albo kilkakrotne wydanie miałkich proszków policzyć wolno włącznie należytości za ważenie, gdy ono jest potrzebnem, za torebki ze zwykłego papieru, owijkę (convolut) i sygnaturę, za każdą dawkę aż do 10 włącznie po	2
	wyżej 10 dawek za każdą następną	1

		ct.
37	Jeżeli przepisano torebki z papieru woskowego, parafinowego lub pergaminowego, lub też, jeżeli użycie takowych jest nieodzownem, to wolno w takim razie za każde 2 sztuki policzyć więcej o	1
38	Jeżeli przepisano wydanie podzielonych proszków w torebkach opłatkowych (in capsulis amylaceis), to za podzielenie i torebki wolno policzyć	
	aż do 10 dawek włącznie, za każdą dawkę po . .	3
	wyżej 10 dawek za każdą następną po . . .	2
39	Za wydanie proszków lub innych odpowiednich leków w torebkach z nakrywkami (in capsulis operculatis) wraz z torebkami, za każdą dawkę po . . .	3
40	Jeżeli do proszków zapisane są bezbarwne, krajane opłatki, wolno za nie wraz z ekspedycyą w torebkach papierowych porachować za każde 2 proszki	1
	Uwaga. Przez oznaczenie „pulv.“ w cenniku leków, rozumieć zawsze należy proszek najmielszy (pulvis subtilissimus).	
41	Za zmięszanie grubych proszków bez względu na to, czy mają być wydane podzielone lub nie,	
	aż do 200 gr. włącznie	5
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość aż do 200 gr. po	3
42	Za podzielenie grubych proszków albo ziółek (species) na więcej dawek wraz z potrzebnem ważeniem, z torebką, owijką i sygnaturą, za każdą aż do 100 gr. . .	2
	przy większych ilościach	3
	Uwaga. Za samo zmięszanie ziółek nic się nie należy.	
	Maści i mazidła (linimenta).	
43	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie kilku maści lub tłuszczów, lub też przez zmięszanie maści i tłuszczów z szarem mydłem lub z cieczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	10
	za większe ilości	15
	Uwagi: *a)* Za zmięszanie olejków eterycznych lub tłuszczów płynnych z innemi cieczami wolno tylko zarachować należytość za ważenie. Wyjątek stanowią te wypadki, w których chodzi o sporządzenie mleczanki. W tym wypadku należy zarachować cenę podaną w ustępie 14.	
	b) Za sporządzenie mięszaniny z Linimentum saponato-camphoratum z Chloroformem lub z innemi cieczami, wolno policzyć oprócz należytości za ważenie jeszcze kwotę 5 centów za stopienie. Za mięszanie Opodeldoku z wyciągami i ciałami stałymi policza się wedle pozycyi 45.	

		ct.
44	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie proszków, wyciągów i innych niepłynnych artykułów z maściami i tłuszczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	15
	za większe ilości	20
45	Za sporządzenie maści i mazidła przez przetopienie wraz z domięszaniem innych środków i za roztarcie (agitatio) w ilości aż do 200 gr. włącznie . . .	20
	za większe ilości	25
46	Za podzielenie maści na więcej dawek wraz z ważeniem, papierem woskowym, owijką i sygnaturą, za każdą dawkę	2
	Saturacya.	
47	Za sporządzenie saturacyi wraz z potrzebnemi do tego roczynami za każdą ilość	15
	Ziółka (species) vide Nr. 11 i 42.	
	Czopki, gałki (globuli) i pręciki (bacilli).	
48	Za urobienie lub stopienie masy w celu sporządzenia czopków, gałek lub pręcików z masła kakaowego, masy gelatynowej i innych istot, aż do 15 gr. włącznie .	10
	ponad 15 gr. za każde następne 15 gr. po . .	5
49	Za uformowanie czopków i gałek wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, za każdą sztukę po .	5
50	Za uformowanie pręcików wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, aż do 10 sztuk włącznie, za każdą sztukę po	10
	ponad 10 sztuk za każdą następną sztukę . . .	6
	Pieczętowanie.	
51	Za opieczętowanie naczynia przy wydawaniu leku, w razie jeżeli tego zażądano	3
	Ważenie lub liczenie kropel.	
52	Za każde ważenie lub liczenie kropel, potrzebne do sporządzenia lub wydania leku, wyjąwszy te przypadki, w których ważenie lub liczenie kropel objęte już jest w dotyczącej cenie, jakoteż za odliczenie jakiejkolwiek ilości pigułek, kołaczyków (trochisci) zawartych w cenniku lekarstw, wolno policzyć	1
53	Nadzwyczajne, przez lekarzy zarządzane czynności wolno osobno zarachować.	

Cennik naczyń.

	ct.
Zwykłe zielone i półbiałe flaszki z wązkiemi lub szerokiemi szyjkami wraz z korkiem, zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 50 gr. włącznie	7
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr włącznie . .	8
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	10
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	12
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	5
Grube białe, żółte, niebieskie lub czarne flaszki z wązką lub szeroką szyjką, wraz z korkiem, zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 50 gr. włącznie	10
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	12
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	15
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	18
„ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	8
Grube białe lub kolorowe flaszki z wązką lub szeroką szyjką z zatyczką szklanną, przykrywką korkową lub zaśrubowaniem metalowem wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	18
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	25
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	30
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	35
Za kropleńce patentowane wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 15 gramów włącznie . . .	25
„ „ „ nad 15 „ do 50 gramów włącznie	30
Zwykłe słoiki na lekarstwa wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	6
„ „ „ nad 20 „ do 100 gr. włącznie .	8
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	10
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ .	11
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ .	18
„ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	8

	ct.
Słoje porcelanowe wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	8
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	16
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	25
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 gramów więcej	8
Jeżeli do słoju porcelanowego dodana zostanie nakrywka, to za taką nakrywkę z drzewa lub kruszcu wraz z sygnaturą należy się przy słojach porcelanowych pojemności do 20 gramów, za sztukę	4
nad 20 gramów do 50 gramów włącznie za sztukę . . .	6
„ 50 „ „ 200 „ „ „ . . .	8
„ 200 „ i wyżej	12
Pudełka tekturowe bez falcu wraz z sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	5
„ „ „ nad 50 „ do 100 gr. włącznie .	6
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	8
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 gramów więcej	1
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem wraz z sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	5
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	7
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	8
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	12
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemność aż znowu do 100 gramów więcej	2
Pudełka tekturowe z papierem i falcem złoconym	
mogą być policzone dwukrotnie tak wysoko, jak się zarachowują pudełka z papierem satynowym.	
Pudełka zasuwane do proszków wraz z sygnaturą:	
Aż do ilości do 6 proszków, jeżeli cały ciężar proszków nie przekracza 6 gramów, za sztukę	6
nad 6 proszków za każde następne 6 proszków więcej o . .	2

	ct.
Aż do ilości do 6 proszków przy całkowitym ciężarze nad 6 gramów za sztukę	8
nad 6 proszków za każde 6 proszków więcej o	3
Tę wyższą cenę należy liczyć także przy wydawaniu torebek opłatkowych i czopków.	
Przy pudełkach zasuwanych z papieru złoconego i z falcem złoconym wolno policzyć podwójną cenę pudełek zasuwanych zwyczajnych.	
Uwaga. Flaszki, słoje i pudełka oblicza się według ciężaru bezwzględnego wydanych w nich substancyj, bez względu na ciężar gatunkowy tychże. Skoro tylko zaś przekroczony jest ciężar jednej ceny ustanowionej, oblicza się najbliższa wyższa cena.	
Przy użyciu flaszek i słojów do umieszczania suchych lekarstw oblicza się ich wielkość według pojemności wody.	
Jeżeli na umieszczenie lekarstwa przyniesiono do apteki próżne pudełka lub zasuwki, jakoteż czyste próżne flaszki lub słoje, należy policzyć tylko połowę ich ceny.	
Przy powtórzeniu lekarstwa lub w ogóle przy wydaniu lekarstwa w takich przypadkach, w których nie wolno zaliczyć naczyń, wolno za obwiązanie, t. j. za korek, szpagat i sygnaturę policzyć kwotę	3

Cennik środków opatrunkowych.

	ct.
Katgut karbolizowany jeden flakon z dwoma kłębkami . . .	80
Opaski kalikotowe nieblichowane po 10 metrów długie	
przy szerokości 6 ctm. sztuka	30
„ „ 8 „ „	35
„ „ 10 „ „	45
Opaski organtynowe nieklejone, miękkie:	
6 metrów długie 8 ctm. szerokie, sztuka . . .	12
6 „ „ 10 „ „ „	15
10 „ „ 8 „ „ „	20
10 „ „ 10 „ „ „	25
Jedwab karbolizowany 1 wałek w kartonie	50
Gaza karbolowa 10%: 1 pakiet o 1 metrze	30
1 „ 5 metrach	110
Gaza jodoformowa:	
10% 1 pakiet 1 metr długa i 75 ctm. szeroka . .	45
30% 1 „ 1 „ „ „ „ „ . . .	70
50% 1 „ 1 „ „ „ „ „ . . .	90
Gaza biała (hydrophiles) 1 metr	20
Wata Brunsa krajowa: 1 pakiet zawierający 10 gramów .	8
1 „ „ 25 „ . .	12
1 „ „ 50 „ . .	18
1 „ „ 100 „ . .	32
1 „ „ 250 „ . .	68
Wata Brunsa zagraniczna:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	10
1 „ „ 25 „	15
1 „ „ 50 „	20
1 „ „ 125 „	45
1 „ „ 250 „	80
10% Brunsa wata karbolowa krajowa:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	12
1 „ „ 25 „	17
1 „ „ 50 „	28
1 „ „ 125 „	45
1 „ „ 250 „	105
10% Brunsa wata karbolowa zagraniczna:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	15
1 „ „ 25 „	20
1 „ „ 50 „	35
1 „ „ 125 „	60
1 „ „ 250 „	135
Płótno gutaperchowe 1 metr długie a 90 ctm. szerokie .	100
W mniejszych ilościach za każde 100 □ ctm.	2
Jeżeli płótno gutap. wydaje się według wagi rachuje się za 1 gram	2
Biirotha batyst 1 metr długi, 85 ctm. szeroki	120
Sączki karbolizowane 1 flakon z 4 numerami (1—4) po ¼ metra	100

Cennik środków leczniczych dla zwierząt.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Acetum	1000	20		—
,, pyrolignos. crudum	„	31	—	—
Acidum aceticum concentr.	100	24	—	—
Acidum arsenicosum pulv. . . .	10	6	—	—
Acidum boricum	„	2	100	16
„ carbolicum crud. 100% . . .	100	9	1000	75
Acidum carbolic. liquefact. . . .	„	20	„	167
Acidum hydrochloricum concentr. crud. . . .	„	5	—	—
„ nitrico-nitrosum	10	2	—	—
„ nitricum concentr. crud. . . .	100	6	—	—
„ salicylicum	10	17	—	—
„ sulfuricum Anglic.	100	4	—	—
„ tannicum	10	7	—	—
Aether	100	14	—	—
Aloë	„	10	—	—
„ **gross. pulv.**	„	14	—	—
Alumen	„	4	—	—
„ pulv.	„	8	—	—
„ ustum pulv.	„	18	—	—
Ammonia	„	8	—	—
Ammoniacum	„	26	—	—
Ammonium carbonicum	„	10	—	—
,, chloratum sublim.	„	10	—	—
Amylum pulv.	„	9	—	—
Aqua Calcis	1000	20	—	—
„ carbolisata 3%	„	25	—	—
„ Chlori	100	18	—	—
„ destillata	1000	12	—	—
„ Goulardi	„	10	—	—
Aqua Laurocerasi	10	3	100	25
Argentum nitric. fus. venale . . .	1	9	—	—
Asa foetida	100	35	—	—
„ „ pulv.	„	49	—	—
Atropinum sulfuric.	0·1	12	—	—
Axungia Porci	100	15	—	—
Bolus alba pulv.	„	8	—	—
Bulbus Scillae	„	4	—	—
„ „ pulv.	10	6	—	—
Calcium carbonic. nativ. pulv.	100	7	—	—
„ hypochlorosum	„	5	1000	42
„ oxydatum pulv.	„	6	—	—
„ sulfuricum ustum	1000	15	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Camphora	100	37	—	—
Cantharides pulv.	10	10	—	—
Carbo Ligni depurat	100	10	—	—
Cera flava	„	26	—	—
Chininum sulfuricum	10	37	—	—
Chloralum hydratum	„	9	—	—
Chloroformium	100	37	—	—
Cocainum hydrochloricum	1	77	—	—
Collodium	10	3	—	—
Cortex Chinae gross pulv.	100	45	—	—
„ Cinnamomi gross. pulv.	„	20	—	—
„ Frangulae sciss	„	10	—	—
„ Granati gross. pulv.	„	27	—	—
„ Quercus „ „	„	8	—	—
„ Salicis „ „	„	9	—	—
Cuprum sulfuricum	„	20	—	—
Emplastrum Cantharidum	„	82	—	—
„ Diachylon compositum	„	34	—	—
„ Hydrargyri	„	57	—	—
Euphorbium pulv.	10	4	—	—
Extractum Belladonnae fol.	1	5	—	—
„ **Filicis maris aeth.**	10	120	—	—
„ **Granati**	„	45	—	—
„ **Hyoscyami folior.**	1	5	—	—
„ **Secalis cornuti**	„	7	—	—
Ferrum sesquichloratum solutum	10	3	100	26
„ sulfuricum venale	100	2	1000	16
Flores Arnicae sciss.	„	8	—	—
„ Chamomillae vulgaris (II^da^)	„	20	—	—
„ „ „ gross. pulv.	„	24	1000	200
„ Cinae pulv.	„	23	—	—
„ Sambuci	„	22	—	—
Folia Althaeae sciss.	„	8	—	—
Folia Belladonnae scis.	10	2	—	—
„ **Digitalis**	„	1	—	—
„ **Hyoscyami**	„	2	100	12
Folia Malvae sciss.	100	10	—	—
„ „ Menthae piperit. sciss.	„	36	—	—
„ „ Salviae sciss.	„	20	—	—
„ „ Sennae de Tinnevelly	„	18	—	—
Fructus Anisi vulgaris	„	12	—	—
„ „ „ pulv.	„	25	1000	210
„ Carvi	„	11	—	—
„ „ pulv.	„	24	1000	200

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Fructus Colocynthidis pulv.	10	24	—	—
Fructus Foeniculi	100	10	—	—
„ „ pulv.	„	18	1000	150
„ Juniperi gross. pulv.	„	7	„	58
„ Lauri „ „	„	10	—	—
Gallae gross pulv.	„	26	—	—
Glycerinum	„	18	—	—
Gummi Acaciae elect. (II[da])	„	46	—	—
Herba Absinthii sciss	„	8	—	—
Herba Conii sciss.	10	1	—	—
Herba Meliloti sciss.	100	10	—	—
Hydrargyrum bichlor. corros. pulv.	10	10	—	—
„ **chlorat. mite subl. par.**	„	14	—	—
„ **oxydatum flavum**	„	26	—	—
Jodoformium cryst. et pulv.	„	41	—	—
Jodum	„	38	—	—
Kalium carbonic. crudum	100	9	—	—
„ chloricum	„	24	—	—
„ hydrooxydatum	10	8	—	—
„ hydrotartaricum pulv.	100	40	—	—
„ hypermanganic.	10	6	—	—
„ jodatum	„	23	100	198
„ nitricum pulv.	100	15	—	—
„ sulfuratum pro balneo	„	14	1000	130
„ sulfuricum pulv.	„	14	—	—
Kamala	10	23	—	—
Kreosotum	„	15	—	—
Lanolinum	100	55	—	—
Lycopodium	„	45	—	—
Magnesium carbonic. pulv.	„	33	—	—
„ sulfuricum	„	5	1000	44
Mel depuratum	„	20	—	—
Morphinum hydrochloric.	1	21	—	—
Myrrha pulv.	100	62	—	—
Natrium boracic. pulv.	„	19	—	—
„ carbonic. cryst. venale	„	3	1000	25
„ salicylicum	10	20	—	—
„ sulfuric. cryst. venale	100	3	1000	24
Oleum Amygdalar dulc.	„	50	—	—
„ cadinum	„	11	—	—
Oleum Crotonis	1	2	—	—
Oleum Hyoscyami folior. coct.	100	24	—	—
„ Jecoris Aselli	„	9	—	—
„ Juniperi	10	8	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Oleum Lauri	100	20	—	—
" Lini	"	8	—	—
" Olivae IIda	"	15	—	—
Oleum Sinapis aether.	1	10	—	—
Oleum Terebinthinae	100	9	1000	76
Opium pulv.	1	4	—	—
Physostigminum salicylic.	0·01	4	—	—
Pix liquida	100	7	—	—
Placenta semin. Lini pelverat.	"	15	1000	40
Plumbum aceticum	"	16	—	—
Plumbum aceticum basic. solut.	"	13	—	—
" carbonicum pulv.	"	20	—	—
" oxydatum pulv.	"	16	—	—
Radix Althaeae elect. (IIda) sciss.	"	10	1000	80
" Althaeae elect. (IIda) gross. pulv.	"	16	"	138
" Angelicae gross. pulv.	"	20	—	—
" Arnicae sciss.	"	17	—	—
" Calami aromat. sciss.	"	10	—	—
" " " gross. pulv.	"	15	1000	135
" Filicis maris gross. pulv.	"	20	—	—
" Gentianae sciss	"	9	—	—
" " gross. pulv.	"	12	1000	108
Radix Ipecacuanh. rud. tus.	10	28	—	—
" Jalapae gross. pulv.	100	51	—	—
Radix Liquiritiae sciss.	"	10	—	—
" " decort gross. pulv.	"	21	—	—
" Valerianae sciss.	"	13	—	—
" " gross. pulv.	"	20	—	—
" Zingiberis " "	"	21	—	—
Saccharum pulv.	"	13	—	—
Sapo calinus	"	7	1000	62
Secale cornutum pulv.	"	57	—	—
Semen Lini	"	6	1000	50
Semen Sabadillae pulv.	"	55	—	—
Semen Sinapis	"	6	—	—
" " pulveratum	"	10	—	—
Semen Strychni pulv.	10	4	—	—
Solutio arsenicalis Fowleri	"	5	—	—
Species aromaticae	100	26	—	—
Spiritus camphoratus	"	12	1000	103
" saponatus	"	14	"	125
" Vini concentr.	"	7	—	—
Stibium Kalio-tartar. hulv.	10	10	—	—
" sulf. aur. pulv. venale	"	5	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Stibium sulfurat. nigrum pulv. . . .	100	18	—	—
Strychninum nitricum	0·1	4	—	—
Styrax liquidus venalis	100	25	—	—
Sulfur sublimat. lotum venale	„	5	—	—
Talcum pulv.	„	6	—	—
Terebinthina communis	„	6	—	—
Tinctura Aconiti	10	5	—	—
Tinctura Arnicae	100	16	1000	140
Tinctura Balladonnae fol. . . .	10	4	—	—
„ **Cantharidum**	„	5	—	—
„ **Digitalis**	„	4	—	—
„ **Ipecacuanhae**	„	7	—	—
„ **Jodi**	100	68	—	—
„ **Opii simplex**	10	6	—	—
„ **Strychni**	„	4	—	—
Unguentum Cerussae	100	31	—	—
„ Diachylon	„	52	—	—
„ Hydrargyri	„	75	—	—
„ Plumbi acetici	„	38	—	—
„ simplex	„	30	—	—
„ sulfuratum	„	25	—	—
Vaselinum	„	23	—	—
Veratrinum	0·1	3	—	—
Zincum chloratum	10	7	100	54
Zincum oxydatum purum venale . . .	100	30	—	—
Zincum sulfuricum	„	10	—	—

Dodatek.

T a b l i c a I.

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków w szafie dającej się zamknąć.

Acidum arsenicosum.
Atropinum sulfuricum.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Physostigminum salicylicum.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Strychninum nitricum.
Veratrinum.

Tablica II.

zawiera te leki. które zachowywać należy oddzielnie od innych leków.

Acidum aceticum concentratum.
Acidum carbolicum crystallisatum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Acidum hydrochloricum concentratum.
Acidum nitrico-nitrosum.
Acidum nitricum concentratum.
Ammonia.
Amylium nitrosum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum fusum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Belladonnae foliorum
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis..
Extractum Conii herbae
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.

Jodum.
Kalium hydrooxydatum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Pulvis Ipecacuanhae.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Ipecacuanhae,
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanthi.
Semen Strychni.
Stibium Kalio-tartaricum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici seminis.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii Simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Vinum Colchici seminis.
Vinum Stibii Kalio-Tartarici.
Zincum chloratum.

Tablica III.

podaje największe dawki leków dla dorosłej osoby, której lekarz przy zapisywaniu do wewnętrznego użycia nie śmie przekroczyć, jeżeli nie dołączy wykrzyknika (!)

	Największa	
	dawka pojedyncza	dawka dzienna
	w gramach	
Acidum arsenicosum	0·005	0·02
Acidum carbolicum	0·10	0·50
Apomorphinum hydrochloricum . . .	0·01	0·05
Aqua Amygdalarum amararum concentrata .	1·50	5·00
Aqua Laurocerasi	1·50	5·00
Argentum nitricum	0·03	0·20
Atropinum sulfuricum	0·001	0·003
Cantharides	0·05	0·20
Chloralum hydratum	3·00	6·00
Cocainum hydrochloricum	0·10	0·30
Coffeinum	0·20	0·60
Cuprum sulfuricum qua emeticum . . .	0·40	—
Extractum Aconiti radicis	0·03	0·12
Extractum Belladonnae foliorum . . .	0·05	0·20
Extractum Canabis Indicae	0·10	0·30
Extractum Colocynthidis	0·05	0·20
Extractum Conii herbae	0·20	0·60
Extractum Hyoscyami foliorum . . .	0·10	0·50
Extractum Opii	0·10	0·40
Extractum Scillae , ...	0·20	1·00
Extractum Secalis Cornuti	0·50	1·50
Extractum Strychni	0·05	0·15
Folia Belladonnae	0·20	0·60
Folia Digitalis	0·20	0·60
Folia Hyoscyami	0·30	1·00
Folia Stramonii	0·30	1·00
Fructus Colocynthidis	0·30	1·00
Herba Conii	0·30	2·00
Hydrargyrum bichloratum corrosivum . .	0·03	0·10
Hydrargyrum bijodatum rubrum . . .	0·03	0·10
Hydrargyrum jodatum flavum . . .	0·05	0·20
Hydrargyrum oxydatum flavum . . .	0·03	0·10
Jodoformium	0·20	1·00
Jodum	0·03	0·10
Kreosotum , ...	0·10	0·50
Lactucarium	0·30	1·00
Morphinum hydrochloricum	0·03	0·12
Oleum Crotonis	0·05	0·10

	Największa dawka pojedyncza	Największa dawka dzienna
	w gramach	
Opium	0·15	0·50
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003
Pilocarpinum hydrochloricum	0·03	0 06
Plumbum aceticum	0·10	0·50
Radix Aconiti	0·10	0·50
Radix Belladonnae	0·07	0·30
Santoninum	0·10	0·30
Secale cornutum	1·00	5·00
Semen Strychni	0·12	0·50
Solutio arsenicalis Fowleri	0·5	2·00
Stibium Kalio-tartaricum	0·2	0·50
Strychninum nitricum	0·007	0·02
Tinctura Aconiti radicis	0·50	1·50
Tinctura Belladonnae foliorum	1·00	4·00
Tinctura Cantharidum	0·50	1·00
Tinctura Colchici seminis	1·50	5·00
Tinctura Digitalis	1·50	5·00
Tinctura Jodi . . . . . . , .	0·30	1·00
Tinctura Lobeliae	1·00	5·00
Tinctura Opii crocata } Tinctura Opii simplex }	1·50	5·00
Tinctura Strophanti	1·00	3·00
Tinctura Strychni	1·00	3·00
Veratrinum	0·005	0·02
Vinum Colchici seminis	1·50	5·00
Zincum sulfuricum qua emeticum . . .	0·80	—

Tablica IV.

zawiera te leki, które wydawać bez przepisu lekarza aptekarzom jest zabronione.

Acidum arsenicosum.
Acidum carbolicum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Aloë.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Atropinum sulfuricum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Cuprum sulfuricum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Aloës.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Filicis maris.
Extractum Granati.
Extractum Hydrastidis.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Fructus Papaveris.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.

Herba Sabinae.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitationi paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kreosotum
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aetherum.
Opium.
Physostigminum salicylicum.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Hydrastidis.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanti.
Semen Strychni.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Stibium Kalio-tartaricum.
Stibium sulfuratum auranticum.
Strychninum nitricum.
Syrupus Ipecacuanhae.
Syrupus Papaveris.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.

Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Veratrinum.
Vinum Colchici.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.
Zincum sulfuricum.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 26. Kwietnia 1893. **Część V.**

Nr. 17.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Król. Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem z dnia 4. Marca 1893, L. 9746, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Brodów na pobór w roku 1893 73½% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 86. ustawy z dnia 13. Marca 1889, L. 24 Dz. ust. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Brodów na pobór w roku 1893 dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 73½% tudzież dodatku do podatku konsumcyjnego od wina w wysokości 100% z tem zastrzeżeniem, że gminie nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonych dodatków za czas przed ogłoszeniem tego zezwolenia.

Lwów, dnia 4. Marca 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 18.

U s t a w a

z dnia 16. Lutego 1893 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o wyłączeniu osad Trościanki, Pilip i Wołowej ze związku gminy Pererowa w powiecie kołomyjskim i utworzenia z nich samoistnej gminy Trościanki.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Osady Trościanka, Pilipy i Wołowa wyłączają się w ich dotychczasowych granicach po rzekę Prut ze związku gminy Pererowa powiatu kołomyjskiego i stanowić mają odtąd samoistną gminę Trościanka.

Art. II.

Do chwili prawomocnego ukonstytuowania się nowych Reprezentacyi gminnych Pererów i Trościanka pozostaje dotychczasowa wspólna Reprezentacya gminna w urzędowaniu.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 16. Lutego 1893.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 19.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie z dnia 17. Marca 1893. L. 2978/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 1. Marca 1893, L. 3545, o ustanowieniu Sądu powiatowego w Jaworznie w Galicyi.

C. k. Namiestnik:
Badeni w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 1. Marca 1893, L. 3545, względem ustanowienia Sądu powiatowego w Jaworznie w Galicyi.

Na podstawie §. 2. ustawy z dnia 11. Czerwca 1868, Nr. 59 Dz. u. p., ustanowionym zostaje w okręgu Sądu krajowego w Krakowie Sąd powiatowy z siedzibą w Jaworznie dla gmin: Byczyna, Ciężkowice, Dąb, Dąbrowa, Długoszyn. Jaworzno, Jeleń i Szczakowa wraz z przyległościami i obszarami dworskimi.

Z rozpoczęciem działalności rzeczonego Sądu, które dodatkowo oznaczonem i ogłoszonem będzie, wyłączone zostaną wymienione powyżej gminy wraz z przyległościami i obszarami dworskimi z okręgu Sądu powiatowego w Chrzanowie.

Schönborn w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 31. Maja 1893. Część VI.

Nr. 20.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z 27. Marca 1893, L. 16.580, co do ustanowienia jezdnego pocztowego na czas od 1. Kwietnia do końca Września 1893.

Jezdne pocztowe od konia i za miriametr ustanawia się na czas od 1. kwietnia do końca września 1893, jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdy			
	ekstra pocztą		pocztą zwyczajną	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Sanok, Wadowice	—	97	—	81
Czortków, Kraków, Rzeszów, Nowy Sącz, Tarnów	—	95	—	79
Brzeżany, Lwów, Przemyśl, Stanisławów, Żółkiew	—	92	—	77
Kołomyja, Sambor, Tarnopol . . .	—	90	—	75
Stryj, Złoczów	—	89	—	74

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miriameter.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego zostają niezmienione.

Lwów, dnia 27. Marca 1893. **Seferowicz** w. r.

Nr. 21.

Ustawa

z dnia 11. Kwietnia 1893, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o uwolnieniu zakładów i aptek przemysłowych tudzież przemysłowych towarzystw akcyjnych od dodatków do podatków.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Od wszelkich dodatków do podatków z wyjątkiem państwowych uwolnione będą następujące zakłady przemysłowe, które w przeciągu 10 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem założone zostaną.

1) Wszelkie zakłady przemysłowe, mające na celu wyrób takich przedmiotów, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy jeszcze w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem wyrabiane nie były.

2) Zakłady przemysłowe z gałęzi przemysłu w kraju istniejących, jeżeli będą założone według wymagań najnowszego stanu techniki, obliczone na większy przerób surowego materyału lub półfabrykatu i zatrudniać będą większą liczbę robotników, a mianowicie:

Zakłady przemysłowe dla wyrobu cementu, wapna hydraulicznego, fajansu, majolik, wyrobów kamionkowych, felcowanych dachówek z gliny, rur drenowych, cegieł ogniotrwałych, zakłady dla wyrobu ciekłych i stałych smar z olejów mineralnych, przerobu mazi pogazowych na asfalt sztuczny albo na środki desinfekcyjne, wyrobu farb anilinowych, zakłady dla wyrobu urządzeń i aparatów gorzelnianych oraz browarniczych, maszyn parowych, maszyn i narzędzi rolniczych, narzędzi wiertniczych; fabryki powozów, lin drucianych, lamp naftowych; fabryki narzędzi i przyrządów pożarnych, sikawek, wozów ratunkowych, zakłady dla wyrobu kalafonii i prze-

robu odpadków drzew szpilkowych, olejków eterycznych; fabryki fortepianów i innych instrumentów muzycznych, zakłady dla wyrobu cellulozy, zakłady przemysłowe tkackie z lnu, konopi, bawełny, juty, zatrudniające w obrębie zakładów najmniej 10 ręcznych krosien tkackich, zakłady przemysłowe tkackie z wełny lub jedwabiu, zatrudniające w obrębie zakładu najmniej 6 krosien tkackich, zakłady blichu i apretury, zdolne przerobić najmniej 20.000 sztuk płótna rocznie, zakłady apretury sukna, zdolne przerobić rocznie najmniej 1000 sztuk sukna lub innych wyrobów wełnianych, farbiarnie wyrobów tkackich, drukarnie wyrobów tkackich, zakłady dla wyrobów pończoszkowych, zatrudniające najmniej 15 warsztatów, zakłady garbarskie dla wyrobu skór podeszwianych, saków, skór cielęcych matowych czarnych, szarych, zamszów, kidów, skór lakierowanych, zakłady białoskórnicze, zakłady przemysłowe dla wyrobu świec stearynowych, parafinowych, cerezynowych, fabryki mydła, zdolne przerobić najmniej 1000 centnarów tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych, fabryki karuku i żelatyny, fabryki krochmalu, dekstryny, przerobów mącznych; fabryki szkła, szlifiernie szkła, fabryki kwasu siarkowego, zakłady dla wyrobu surogatów kawy, obliczone na przerób produktu najmniej z 50 morgów roślin okopowych; fabryki cukru buraczanego.

§. 2.

Zakłady przemysłowe już istniejące, a należące do gałęzi przemysłu powyżej w §. 1. ustępie 2. wymienionych, jeżeli w ciągu 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zaprowadzą wydoskonalone urządzenia techniczne według wymagań najnowszego stanu techniki i rozszerzą przedsiębiorstwo tak, że będą zdolne przerabiać większą ilość surowego materyału lub półfabrykatu i zatrudniać większą ilość robotników, zostaną uwolnione od całej nadwyżki wszelkich dodatków do podatków z wyjątkiem państwowych, jakaby przypadła do zapłaty w skutek powiększenia przedsiębiorstwa.

§. 3.

Uwolnione będą od wszelkich dodatków od podatków z wyjątkiem państwowych następujące spółki na podstawie ustawy z dnia 9. Kwietnia 1873 (L. 70. Dz. u. p.) zawiązane:

a) Spółki surowcowe, mające na celu nabywanie surowych materyałów lub półfabrykatów wyłącznie na użytek należących do spółki rzemieślników i przemysłowców, którzy tych materyałów do swoich wyrobów potrzebują;

b) spółki magazynowe, założone celem sprzedaży we wspólnym lokalu wyrobów przemysłowych wyłącznie tylko przez członków spółki wyrabianych;

c) spółki produkcyjne, których członkowie pracują we wspólnym, z kapitału spółki założonym warsztacie, tudzież takie, które członkom spółki rozdają roboty do domów.

§. 4.

Uwolnione będą od wszystkich dodatków do podatków z wyjątkiem państwowych towarzystwa akcyjne, mające na celu prowadzenie przedsiębiorstw przemysłowych w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, które zostaną założone w przeciągu 10 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli będą miały urzędową swą siedzibę w kraju, jeżeli ich wpłacony kapitał akcyjny wynosić będzie najmniej 250.000 złr. a. w., zatrudniać będą najmniej 60 robotników, a zakład swój przemysłowy urządzą odpowiednio do wymagań najnowszego stanu techniki.

§. 5.

Wszelkie powyżej w §§. 1—4 przyznane uwolnienia od podatków będą obowiązywać na przeciąg 10 lat, licząc od początku tego kwartału, w którym podanie o uwolnienie wniesionem zostało.

Gdyby jednak w ciągu tego 10-letniego okresu zakład przemysłowy, spółka lub towarzystwo akcyjne utraciło warunki w §. 1. ustęp 2. i w §§. 2., 3. i 4. niniejszej ustawy określone, od których zawisłem jest uwolnienie od dodatków, natenczas Wydział krajowy może cofnąć udzielone uwolnienie na resztę 10-letniego okresu.

§. 6.

O zastosowaniu niniejszej ustawy do zakładów przemysłowych, spółek i towarzystw akcyjnych, rozstrzyga w każdym poszczególnym wypadku Wydział krajowy ostatecznie i ogłasza swoją uchwałę w gazecie urzędowej.

§. 7.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, a równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 20. Stycznia 1886 (Nr. 17. Dz. ust. i rozp. kraj).

Wszakże uwolnienia od dodatków, które na podstawie ustawy z dnia 20. Stycznia 1886 (Nr. 17. Dz. ust. i rozp. kraj.) orzeczone zostały, zachowają w całości swoją moc obowiązującą.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy polecam Moim Ministrom skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 11. Kwietnia 1893.

Franciszek Józef w. r.

Steinbach w. r. **Taaffe** w. r.

Nr. 22.

U s t a w a

z dnia 12. Kwietnia 1893, o zabudowaniu potoku Michałów w gminie Maniowy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Zabudowanie potoku górskiego Michałów w gminie Maniowy powiatu Nowotarskiego ma być wykonane po myśli §. 4 ustawy z dnia 30. Czerwca 1884. Dz u. p. Nr. 116 jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich z roku 1892, preliminujący koszta robót na 8.000 zł.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów budowy przyczynić się ma tak galicyjski fundusz krajowy, jak i państwowy fundusz melioracyjny, ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości po pięćdziesiąt procent preliminowanych kosztów.

§ 4.

Datki kraju i państwa mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 5.

Koszta utrzymania wykonanych robót mają być pokrywane przez krajowy fundusz drogowy i gminę Maniowy po połowie.

§. 6.

Bliższe postanowienia co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa i utrzymywania wykonanych budowli, kierownictwa budowy i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze, ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem, które ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 12. Kwietnia 1893.

Franciszek Józef w. r.

Falkenhayn w. r.

Nr. 23.

U s t a w a

z dnia 12. Kwietnia 1893, o zabudowaniu potoku Niszkówki.

Za zgodą Sejmu Mojego królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Zabudowanie potoku Niszkówki w powiecie Nowosądeckim ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich z roku 1891, preliminujący koszta robót na 25.726 złr. w a.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów budowy ma się przyczynić:

a) galicyjski fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości pięćdziesięciu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w myśl §. 6. ustępu 1 ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116 takimże bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości pięćdziesięciu procent.

§. 4.

Datki kraju i państwa mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 5.

Bliższe postanowienia co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa, kierownictwa budowy i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem, a zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być po ukończeniu budowy utworzoną po myśli §. 45. ustawy krajowej z dnia 14. Marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. w drodze administracyjnej spółka interesowanych właścicieli gruntów i innych nieruchomości, a to bez względu, czy się na to zgodzą lub nie, a rozkład datków na poszczególnych członków spółki ma być uskutecznionym według postanowień §. 66. powołanej ustawy.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 12. Kwietnia 1893

Franciszek Józef w. r.

Falkenhayn w. r.

N. 24.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego, w przedmiocie egzaminów kwalifikacyjnych na sekretarzy i inspektorów policyi przy Magistratach miast objętych ustawą z dnia 13. Marca 1889. (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 24 z r. 1889).

Wykonując postanowienie §. 51. Ustawy z 13. Marca 1889 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 24) i odnośnie do §. 28. tejże samej ustawy, Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem wydaje w myśl rozporządzenia swego z dnia 29. Maja 1891 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 67 z r. 1891) następujące przepisy co do egzaminów kwalifikacyjnych na sekretarzy i inspektorów policyi.

§. 1.

Rozporządzenie Wydziału krajowego z dnia 29. Maja 1891 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 67) wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem określa, którzy sekretarze i inspektorowie policyi względnie kandydaci na te posady, poddać się muszą egzaminowi kwalifikacyjnemu.

§. 2.

Przy egzaminie kwalifikacyjnym na posadę sekretarza miejskiego ma kandydat udowodnić znajomość administracyjnych ustaw, rozporządzeń i przepisów, dotyczących tak własnego jak i poruczonego zakresu działania gminy, a przedewszystkiem tych, które się do miast odnoszą.

Przy egzaminie kwalifikacyjnym na posadę inspektora policyi ma kandydat udowodnić dokładną znajomość ustaw, rozporządzeń i przepisów, dotyczących wykonywania policyi miejscowej.

§. 3.

Prośby o przypuszczenie do egzaminu kwalifikacyjnego wnoszone być mają do Wydziału krajowego, który je załatwia po rozpatrzeniu przedłożonych dokumentów i wyznacza dzień egzaminu.

Jeżeli kandydat w służbie publicznej pozostaje, winien przedkładać prośbę za pośrednictwem urzędu, przy którym pełni służbę.

§. 4.

Kandydat na posadę sekretarza dołączyć winien do podania o przypuszczenie do egzaminu poszczególnione niżej dokumenta:

a) metrykę urodzenia,

b) świadectwo ze złożonego egzaminu dojrzałości,

c) świadectwo przynajmniej jednorocznej praktyki konceptowej w dziale administracyjnym przy jednym z urzędów państwowych lub autonomicznych,

d) świadectwo moralności,

e) a w końcu jeżeli kandydat w chwili podania się o przypuszczenie do egzaminu nie pozostaje w służbie państwowej lub autonomicznej, dowód czem się trudnił i trudni.

§. 5.

Kandydat na posadę inspektora policyi winien dołączyć do podania

a) metrykę urodzenia,

b) świadectwo moralności,

c) dowód, czem się zajmował i zajmuje,

d) świadectwo z odbytych nauk.

§ 6.

Komisya egzaminacyjna składać się ma z trzech członków, a mianowicie: członka Wydziału krajowego, jako przewodniczącego i dwóch egzaminatorów, z których jednego oznacza c. k. Namiestnictwo, a drugiego Wydział krajowy.

§. 7.

Egzamin kwalifikacyjny odbywać się będzie pisemnie i ustnie, a mianowicie najpierw pisemnie, a następnie ustnie.

§. 8.

Egzamin pisemny dla kandydatów na posadę sekretarza może być przedsięwzięty także z kilkoma kandydatami równocześnie i odbywać się

będzie w lokalnościach urzędowych Wydziału krajowego pod dozorem jednego z komisarzy egzaminacyjnych, przeznaczonego do tej czynności, lub urzędnika Wydziału krajowego w sposób następujący: kandydatowi dostarczone będą odpowiednie księgi praw, zbiory ustaw i normaliów, wszelka zaś inna pomoc, jakoteż wszelkie rozmawianie kandydatów między sobą, lub z innemi osobami, dopuszczone nie będzie. Przedmiotem pisemnych wypracowań, stosownie do postanowień komisyi egzaminacyjnej, będzie ułożenie relacyi do wyższej Władzy, albo wydanie orzeczenia, albo rozwiązanie pytań z kilku gałęzi administracyi, a względnie policyi miejscowej.

Przy wyborze przedmiotów powinna komisya egzaminacyjna uważać na to, żeby zadania najdalej w przeciągu 8 godzin rozwiązane być mogły. Egzamin pisemny nie powinien trwać dłużej niż jeden dzień, a wypracowanie musi jeszcze tego samego dnia, zanim kandydat opuści lokalność urzędową, oddane być komisarzowi do dozoru ustanowionemu, który je niezwłocznie opieczętuje i odda przewodniczącemu komisyi. Przewodniczący je udzieli do przejrzenia komisarzom egzaminacyjnym przed ustnym egzaminem.

W analogiczny sposób odbywać się mają egzamina z kandydatami na inspektorów policyi z tą jednak modyfikacyą, że przedmiotem pisemnego wypracowania ma być ułożenie doniesienia na temat pewnego wydarzenia policyjnego, które poda przewodniczący komisyi egzaminacyjnej, przyczem należy uważać na to, ażeby kandydat mógł zadanie rozwiązać najdalej w 2 godzinach.

§. 9.

Egzaminowanie ustne każdego kandydata z osobna trwać będzie około dwóch godzin i obejmować winno zbadanie wiadomości kandydata co do urządzeń publicznych, ustaw i rozporządzeń (§. 2.) Komisya egzaminacyjna przekonać się oraz powinna, czyli i w jakim stopniu kandydat posiada jasne pojęcie, dar osądzenia, bystrość i praktyczną wprawę. Kandydat będzie nadto szczegółowo egzaminowany z pisemnego wypracowania, które wykonał, ażeby z odpowiedzi nabrać przekonania o gruntowności i trafności, z jaką ten przedmiot ocenia.

§. 10.

Każdy komisarz egzaminacyjny powinien zadawać pytania. Przewodniczącemu zostawia się do woli, czyli zechce wziąć udział w zadawaniu pytań.

Zadane pytania mają być umieszczone w protokole prowadzonym przy egzaminie. Po ukończonym egzaminie należy przy każdem zapytaniu uczynić wzmiankę, czyli dana odpowiedź zadowoliła komisarza, który to pytanie zadał, przy końcu zaś protokołu należy zamieścić zdanie komisyi co do wyniku egzaminu ustnego w całości. Komisarze egzaminacyjni winni objawić

na piśmie swoje zdanie co do wypracowań pisemnych, które im do rozpatrzenia udzielone zostały, a przy końcu protokołu dotyczącego pisemnych wypracowań, należy zamieścić zdanie komisyi co do wyniku egzaminu pisemnego. W razie różnicy zdań co do wyniku egzaminu pisemnego lub ustnego rozstrzyga większość głosów komisyi.

§. 11.

Wypracowania pisemne wraz z protokołami egzaminacyjnymi przedłożone być mają Radzie Wydziału krajowego. Na podstawie tego przedłożenia orzeknie Wydział krajowy, czyli kandydat złożył egzamin „z wyszczególnieniem“, „bardzo dobrze“ lub „dobrze“. W razie niepomyślnego wyniku egzaminu orzeknie Wydział krajowy, czyli i w jakim terminie kandydat może być przypuszczony do powtórzenia egzaminu

§. 12.

Wydział krajowy wydaje kandydatowi świadectwo stwierdzające złożenie egzaminu z wyszczególnieniem, bardzo dobrym lub dobrym skutkiem.

§. 13.

Jeżeli kandydat przystępował dwa razy bez skutku do egzaminu kwalifikacyjnego bądź na posadę sekretarza, bądź też na posadę inspektora policyi, nie może być już więcej przypuszczony do egzaminu z tego działu, z którego egzamin dwukrotnie składał.

O odmowie przypuszczenia do egzaminu należy zawiadomić urząd, przy którym kandydat w służbie pozostaje.

Lwów, dnia 28. Lutego 1893.

Marszałek krajowy:
Eustachy Sanguszko w r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 25.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem krakowskiem z dnia 3. Lutego 1893, l. 5424, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Oświęcima na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych w r. 1893.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36 Dz. u. kr., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie gminie m. Oświęcima po zgaśnięciu mocy obowiązującej ustawy z dnia 20. Maja 1886 N. 60. Dz. u. kr. na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i od piwa w gminie wytwarzanych lub w obręb gminy wprowadzonych i w niej zużywanych w r. 1893, jednak pod warunkami, że opłata ta łącznie z krajową opłatą konsumcyjną, pobieraną na podstawie ustawy z 20. Marca 1891 Nr. 35 Dz. u. kr. nie może przekraczać od jednego hektolitra piwa kwoty 1 złr. 70 ct., przy palonych zaś napojach spirytusowych, których wartość alkoholowa ma być oznaczoną alkoholometrem. kwoty 11 centów od stopnia alkoholu czyli kwoty 11 złr. od hektolitra alkoholu, zaś przy innych palonych trunkach spirytusowych, względnie przy słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 złr. 50 ct. od hektolitra.

Nadto gminie m. Oświęcima nie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonych opłat za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia

Lwów, dnia 3. Lutego 1893.

Marszałek krajowy
Zastępca:
Antoni Jaksa Chamiec w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 29. Maja 1893. **Część VII.**

Nr. 26.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 25. maja 1893 l. 42.764.

W części XXIIIciej Dziennika ustaw państwa pod Nr. 83 ogłoszone jest rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, rolnictwa i handlu z dnia 15. maja 1893, którem uregulowany został wywóz świń z Galicyi i z Bukowiny do innych krajów.

To rozporządzenie opiewa:

Aby nawet przy większem rozszerzeniu się zarazy u nierogacizny zabezpieczyć wywóz świń z królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem księstwem Krakowskiem i z księstwa Bukowiny do innych królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, do krajów korony węgierskiej i za granicę państwa w sposób taki, by rozwlekanie chorób stadnych powstrzymać, uznało Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami sprawiedliwości, handlu i rolnictwa za odpowiednie na podstawie ostatniego ustępu §. 3go ogólnej ustawy o chorobach stadnych z 29. lutego 1880 (Dz. p. p. Nr. 35) wydać następujące zarządzenia:

§. 1.

Żywe świnie bez różnicy wieku i przeznaczenia mogą być wywożone z królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem księstwem Krakowskiem i z księstwa Bukowiny do innych krajów koronnych w Radzie państwa reprezentowanych, do krajów korony węgierskiej i za granicę jedynie koleją żelazną i po poprzedniej weterynarsko-policyjnej obserwacyi w jednym z dwóch zakładów obserwacyjnych w Biały i w Krakowie i to wyłącznie tylko z istniejących w tych zakładach ramp kolejowych, przeznaczonych do ładowania. Postanowienia te nie odnoszą się do wewnętrznego obrotu świń między Galicyą i Bukowiną.

§. 2.

Wzbroniony jest każdy inny sposób wywozu, a w szczególności bezpośrednie ładowanie nierogacizny na stacyach kolejowych w Galicyi i na Bukowinie, z przeznaczeniem do stacyi kolejowych, położonych w innych królestwach i krajach, w krajach korony węgierskiej lub za granicą państwa.

§. 3.

Odbiór i wyładowanie świń w zakładach obserwacyjnych w Biały i w Krakowie, z wyjątkiem opóźnienia się pociągów kolejowych może się odbywać:

a) w Biały tylko w poniedziałek i wtorek każdego tygodnia;

b) w Krakowie tylko w czwartek i w piątek każdego tygodnia.

Ładowanie świń, które odbyły obserwacyę i wysyłka tychże do innych krajów, może nastąpić przy zachowaniu obowiązujących w tej mierze każdocześnie szczegółowych przepisów tylko na rampach, znajdujących się w zakładach obserwacyjnych i przeznaczonych do ładowania nierogacizny, a mianowicie:

a) w Biały świnie, które przybyły do zakładu w poniedziałek, mają być ładowane w piątek, te zaś które przybyły we wtorek lub te, które w piątek nie zostały sprzedane, mają być załadowane i wysłane w sobotę każdego tygodnia;

b) w Krakowie świnie, które przybyły do zakładu w czwartek, mają być ładowane w poniedziałek, te zaś, które przybyły w piątek lub te, które w poniedziałek nie zostały sprzedane, mają być ładowane i wysłane we wtorek najbliższego tygodnia.

Wydawanie świń rzeźnych po odbytej obserwacyi z zakładu obserwacyjnego w Biały rzeźnikom i masarzom miasta Bielska, na Szląsku w celach aprowizacyi, jest i nadal dozwolone.

§. 4.

Świnie pochodzące z Galicyi lub z Bukowiny, a wbrew przepisom niniejszego rozporządzenia załadowane, jeżeli zostaną przydybane po za granicą tych krajów, należy przytrzymać i zawiadomić o tem niezwłocznie, ewentualnie w drodze telegraficznej, polityczną władzę pierwszej instancyi, w której obrębie trzodę przytrzymano, celem natychmiastowej interwencyi. Takich transportów nie wolno ani wyładować, ani przeładować.

Jeżeli transportowi nie towarzyszy dozorca trzody, winien dotyczący zarząd kolejowy postarać się na koszt nadawcy o odpowiednie żywienie i pojenie zwierząt.

Polityczna władza pierwszej instancyi ma zarządzić cofnięcie takich transportów do stacyi nadania na koszt i niebezpieczeństwo nadawcy.

Polityczną władzę pierwszej instancyi, w obrębie której leży stacya nadania, należy zawiadomić telegraficznie o cofnięciu transportu.

Świnie pędzone z Galicyi drogami lub manowcami do innych krajów w sposób zakazany, należy przytrzymać i w zupełnem odosobnieniu od miejscowych zwierząt racicowych w najbliższej gminie umieścić na koszt i niebezpieczeństwo właściciela, żywić je i tak długo trzymać w zamknięciu, dopóki władza polityczna pierwszej instancyi, w której obrębie przytrzymano świnie, a którą o tem natychmiast zawiadomić należy, nie zarządzi zabicia pod ścisłym dozorem świń w transporcie się znajdujących.

Władza polityczna pierwszej instancyi jest upoważnioną do zezwolenia, aby te świnie dla możliwie korzystniejszej sprzedaży, przewieziono na koszt i niebezpieczeństwo właściciela zaprzęgami końskiemi do najbliższego miejsca większej konsumcyi i tam je natychmiast zabito.

§. 5.

Przeciw osobom wysyłającym świnie z Galicyi albo z Bukowiny po za granicę tych krajów wbrew przepisom niniejszego rozporządzenia, tudzież przeciw organom kolejowym i oglądaczom bydła, pozwalającym na taką wysyłkę na stacyach nadania, postąpić należy według przepisów §. 45. ogólnej ustawy o chorobach stadnych, względnie ustawy z 24. maja 1882 (Dz. p. p. Nr. 51).

§. 6.

Przekroczenia zakazów objętych niniejszem rozporządzeniem, o ile one nie podlegają postanowieniom karnym ogólnej ustawy o chorobach stadnych (ustawa z 24. maja 1882 Dz. p. p. Nr. 51), będą karane według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. p. p. Nr. 198).

§. 7.

Ministerstwu spraw wewnętrznych przysługuje prawo, w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa udzielać wyjątkowo zezwoleń na bezpośredni wywóz z Galicyi i z Bukowiny pojedynczych sztuk nierogacizny, przeznaczonych na cele hodowli.

§. 8.

Obowiązujące dotychczas rozporządzenia ministeryalne, któremi był uregulowany obrót świń z Galicyi po za granicę tego kraju, zostają niniejszem rozporządzeniem w zupełności uchylone.

§. 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem 1. czerwca 1893.

Wskutek powyższego rozporządzenia ministeryalnego i na podstawie reskryptu wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1893, l. 9947, c. k. Namiestnictwo uchylając swe rozporządzenie z dnia 12. grudnia 1889 l. 86538, zarządza aż do odwołania co następuje:

1) Świnie przeznaczone do zakładów obserwacyjnych w Biały i w Krakowie (§. 1.) mogą być ładowane tylko na stacyach kolejowych, upoważnionych do ładowania bydła, jeżeli w pobliżu tych stacyi znajdują się chlewy spędowe dla nierogacizny, urządzone wedle wskazówek tutejszego rozporządzenia z dnia 17. września 1889, l. 59759.

2) Oględziny świń na stacyach kolejowych wykonywać mają ustanowieni oglądacze.

3) Chcąc świnie załadować, należy przypędzić je dwanaście godzin przed załadowaniem do wagonów i niezwłocznie zgłosić oglądaczowi kolejowemu. W ciągu tych 12. godzin ma oglądacz kolejowy zbadać legalność i ważność paszportów i stan zdrowia każdej sztuki i uwidocznić na paszportach wynik oględzin.

4) Chlewy spędowe i stanowiska należy natychmiast po opróżnieniu dokładnie oczyścić i dezinfekcyonować pod dozorem oglądacza kolejowego i przy współudziale organu Zwierzchności gminnej.

Przed oczyszczeniem i odwietrzeniem chlewów i stanowisk niewolno pod żadnym warunkiem do nich wprowadzać trzody.

5) Jeżeli oglądacz stwierdzi u świń, przeznaczonych do załadowania, że nie są zaopatrzone w paszporty miejsca pochodzenia, albo że są opatrzone paszportami nielegalnemi lub nieważnemi, albo paszportami wydanemi przez Zwierzchność gminną (obszar dworski) miejsca zapowietrzonego, lub jeżeli są świnie w stadzie, które pod względem rasy zdradzają pochodzenie rossyjskie lub rumuńskie, nie dopuści takich stad do transportu kolejowego, lecz zarządzi ich odosobnienie pod dozorem policyi miejscowej i doniesie o tem c. k. Starostwu, dołączając dokumenta stada.

Jeżeli dochodzenie przez c. k. Starostwo przeprowadzone i dokonana pięciodniowa obserwacya takiego stada, wykaże niepodejrzane pochodzenie zwierząt i ich zadowalający stan zdrowia, może c. k. Starostwo zezwolić na dalszy transport tego stada po poprzedniem przedłużeniu ważności pierwotnych paszportów i uwidocznieniu na nich tego co zaszło.

6) Jeżeli oglądacz stwierdzi choćby u jednej sztuki zarazę pyskową lub racicową, ma z całem stadem postąpić w sposób wskazany w ustępie 5tym i o tem donieść c. k. Starostwu, które zarządzi natychmiastowe wybicie całego stada w miejscu zatrzymania i wzbroni ładowania żywych zwierząt racicowych w tej stacyi kolejowej aż do dokładnego oczyszczenia i odwietrzenia dróg dopędowych, ramp kolejowych i stanowisk zapowietrzonych.

7) Przed załadowaniem świń przeznaczonych do zakładów obserwacyjnych, winien oglądacz zapewnić się u naczelnika stacyi, czy transport może nadejść do Biały w poniedziałek względnie we wtorek, do Krakowa zaś w czwartek względnie piątek (§. 3. rozp. min.) W razie wątpliwości należy wstrzymać wysyłkę świń aż do następnego tygodnia.

8) O każdem zatrzymanem stadzie świń na stacyi kolejowej, niemniej o zarządzeniach poczynionych ze strony władzy politycznej, ma c. k. Starostwo przedłożyć c. k. Namiestnictwu wyczerpujące sprawozdanie.

9) Transporty świń kolejami żelaznemi w obrocie wewnętrznym kraju, mają być również opatrzone paszportami miejsca pochodzenia, i będą jak dotąd, tak przy załadowaniu jakoteż i przy wyładowaniu oglądane przez ustanowionych oglądaczy kolejowych.

Do tych transportów mają również zastosowanie postanowienia zawarte w ustępach 5) i 6).

10. Niniejsze zarządzenia wchodzą w wykonanie z dniem 1. czerwca 1893.

Za c. k. Namiestnika:

Lidl w. r.

Nr. 27.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 25. Maja 1893, L. 42764, którem ogłasza się wydany reskryptem wys. c. k. Ministerstwa spraw' wewnętrznych z dnia 20. Maja 1893, l. 22456 regulamin dla zakładów obserwacyjnych i połączonych z niemi targów na świnie w Krakowie i Biały.

Za c. k. Namiestnika:

Lidl w. r.

Regulamin

dla zakładów obserwacyjnych i połączonych z niemi targów na świnie w Krakowie i Biały.

Celem uregulowania ruchu w zakładach obserwacyjnych i z niemi połączonych targach na świnie w Krakowie i Biały, wydaje się w wykonaniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. Maja 1893, Dz. u. p. Nr. 83. następujące przepisy:

§. 1.

Do zakładów obserwacyjnych w $\frac{\text{Biały}}{\text{Krakowie}}$ można wprowadzać świnie w porze dziennej jedynie w $\frac{\text{Poniedziałki}}{\text{Czwartki}}$ $\frac{\text{Wtorki}}{\text{Piątki}}$ każdego tygodnia a sprzedawać jedynie w $\frac{\text{Piątki}}{\text{Poniedziałki}}$ $\frac{\text{Soboty}}{\text{Wtorki}}$ w oddziałach targowych i ładować na znajdującej się w zakładzie obserwacyjnym rampie do tego przeznaczonej.

Przyjęcie później nadeszłych transportów świń, jest dozwolone tylko z tem zastrzeżeniem, że opóźnienie będzie ze strony zarządu kolejowego udowodnione.

Świnie, które nadeszły w $\frac{\text{Poniedziałek}}{\text{Czwartek}}$ mogą być dopiero następnego $\frac{\text{Piątku}}{\text{Poniedziałku}}$ te zaś, które nadeszły we $\frac{\text{Wtorek}}{\text{Piątek}}$ dopiero następnej (go) $\frac{\text{Soboty}}{\text{Wtorku}}$ wprowadzone na oddział targowy i tu sprzedane i załadowane.

Świnie niesprzedane w $\frac{\text{Sobotę}}{\text{Wtorek}}$ mają pozostać w zakładzie przez cały następny okres obserwacyjny.

Targ na świnie w przeznaczonych do tego oddziałach, odbywa się od 8-ej godziny rano do 4-tej po południu.

§. 2.

Nadeszłe do stacyi kolejowej w $\frac{\text{Białej}}{\text{Krakowie}}$ transporty świń, należy bez zwłoki przewieść do rampy, dla wyładowania w zakładzie obserwacyjnym przeznaczonej; przy wyładowaniu ma sprawdzić c. k. weterynarz powiatowy ich pochodzenie i niepodejrzany stan zdrowia.

Wynik oględzin należy zanotować na dotyczących paszportach, pokrywających przesełki po wciągnięciu dat wedle istniejących przepisów do protokołu oględzin.

Transporty, pochodzące z zapowietrzonych przestrzeni kraju, lub podejrzane o zarazę, mają być bezzwłocznie przewiezione na wozach do oddziału kontumacyjnego i umieszczone w znajdujących się tam stajniach dla zwierząt podejrzanych.

Do tych wozów można używać jedynie zaprzęgów końskich. Transporty, w którychby sprawdzono przy wyładowaniu choćby u jednej świni zarazę pyskową i racicową, mają być natychmiast wpędzone napowrót do tego samego wozu, z którego je wyładowano, przesunięte na rampę przeznaczoną do wyładowywania świń zarażonych i pomieszczone w stajniach oddziału kontumacyjnego (Seuchenhof), przyczem używać należy wyłącznie służby tego oddziału.

Rampy, na której wyładowano świnie zarażone, o zarazę podejrzane, lub pochodzące z zapowietrzonej przestrzeni kraju, nie należy do dalszego wyładowania tak długo używać, dopóki najdokładniej nie będzie oczyszczoną i dezinfekcyonowaną. Czynność tę należy przeto wykonać natychmiast i to bezwarunkowo jedynie przez tę służbę zakładową, która była czynną na rampie przy wyładowaniu zakwestyonowanego transportu.

Do czyszczenia i dezinfekcyi potrzebne narzędzia, woda i środki dezinfekcyjne, winny być zawsze przygotowane na każdej rampie.

§. 3.

Jeźli w transporcie świń napotka się choćby jedną świnię rasy rossyjskiej, ma być cały transport uważany za „podejrzany“ i przewieziony do oddziału kontumacyjnego do stajen dla podejrzanych świń. Obserwacya takiego transportu trwa dni dziesięć.

O zaszłym takim wypadku ma być spisany protokół celem stwierdzenia wszelkich okoliczności, któreby wskazać mogły pochodzenie przemyconego zwierzęcia i osoby, które dopuściły się przemycenia.

W razie wybuchu zarazy w czasie dziesięciodniowej obserwacyi u zwierząt takiego transportu, należy bezzwłocznie wybić wszystkie zwierzęta tego transportu, stosownie do istniejących w tym względzie przepisów.

§. 4.

Jeżeli transporty świń uznano przy wyładowaniu za zupełnie zdrowe i pod każdym względem nie podejrzane, winna je służba oddziału obserwa-

cyjnego odpędzić do stajen tego oddziału ogrodzoną drogą; do tego pędu przeznaczoną. Do tej czynności użyta służba, nie powinna wchodzić na rampę do wyładowywania i na drogę odpędową.

Weterynarz, któremu powierzono kierownictwo zakładu, ma obserwować świnie przy wpędzaniu do stajen. Jeżeli przytem okaże się jaka weterynarsko-policyjna przeszkoda, winien być natychmiast cały transport cofnięty na rampę do wyładowania i należy z nim postąpić według §. 2. niniejszego regulaminu. Również należy zaraz zarządzić jak najdokładniejsze oczyszczenie i dezinfekcyą drogi dopędowej i rampy do wyładowywania.

W przeciwnym wypadku powinien weterynarz po zapędzeniu zwierząt odebrać od c. k. weterynarza powiatowego dotyczące dokumenty, a w tych czynnościach służbowych mają mu inni weterynarze zakładowi dopomagać.

§. 5.

Także i w zakładzie obserwacyjnym należy prowadzić protokół oględzin nadeszłych transportów świń, w którym mają być uwidocznione ustawą przepisane wymogi, a paszporty należy znaczyć odnośnemi liczbami bieżącemi protokołu czerwonym atramentem.

§. 6.

Stajnie oddziału obserwacyjnego muszą być oznaczone liczbami porządkowemi a drzwi do zagród przy stajniach zaopatrzone w kłódki, które zarówno jak i przynależne klucze oznaczone być mają temi samemi liczbami.

Podczas okresu obserwacyi, stajnie muszą być zamknięte, a klucze przechowane w kancelaryi zakładowej w szafce oszklonej i zamkniętej

Klucz od tej szafki znajdować się ma w ręku pełniącego służbę weterynarza zakładowego.

Świń umieszczonych w jednej stajni nie wolno przeprowadzać do innej.

§. 7.

Służbie dozorującej niewolno wchodzić do stajni jak długo pomieszczone są w nich świnie, chyba w nadzwyczajnych wypadkach, a i wówczas tylko na wyraźne polecenie pełniącego służbę weterynarza zakładowego i pod jego

nadzorem. A zwłaszcza karmienie i pojenie świń, jak również wnoszenie podściółki ma się odbywać w taki sposób, by służba nie potrzebowała wchodzić do przedziałów stajennych.

§. 8.

Dozorcy w zakładzie obserwacyjnym mają nosić jednakowe ubranie, dające się łatwo prać i dezinfekcyonować, a stosownie do tego, w którym oddziele są zajęci, mają wyróżniać się numerami, umieszczonemi na czapkach.

Dozorcy:

a) Oddziału obserwacyjnego noszą Nr. 1.

b) Oddziału dla świń podejrzanych Nr. 2.

c) Oddziału dla świń zarażonych Nr. 3.

Dozorcom szczególnych oddziałów nie wolno podczas służby, więc także i w ubraniu służbowem, stykać się z dozorcami innych oddziałów.

Dozorcom oddziału dla podejrzanych i zarażonych świń wolno wydalić się z oddziału powierzonego ich dozorowi **w ubraniu służbowem,** tylko w sprawach służbowych i to nie w inny sposób, jak wozem dotyczącego oddziału. Nawet podczas takiej jazdy służbowej, woźnica nie powinien stykać się z dozorcą. Woźnicy nie wolno także dotykać świń podejrzanych względnie zarażonych.

§. 9.

Weterynarze powinni **codziennie** dokładnie badać świnie umieszczone w stajniach oddziału obserwacyjnego, unikając przytem bezpośredniego z niemi zetknięcia.

Badanie ma się odbywać albo z podwyższonego miejsca w stajniach, albo od drzwi wchodowych.

§. 10.

Skoro przy oględzinach albo przy bezpośrednim badaniu stwierdzonem zostanie w sposób nie wątpliwy wybuch zarazy pyskowej i racicowej, mają osoby przy tem badaniu zajęte bezzwłocznie najdokładniej oczyścić się, dezinfekcyonować i zmienić odzież i obuwie.

Jeżeli sprawdzono zarazę u zwierząt, w jednej ze stajen oddziału obserwacyjnego pomieszczonych, należy tę stajnię naznaczyć tablicą z napisem „Zaraza“.

§. 11.

Służbę potrzebną dla oddziału targowego, (jak poganiaczy, dozorców, tragarzy i t. d.) przyjmuje kierownik zakładu obserwacyjnego. Podlega ona nadzorowi zarządu targowego i ma być podczas zajęcia w zakładzie odznaczoną numerami metalowemi, które to odznaki mają być noszone po lewej stronie piersi.

§. 12.

Dzień przed targiem i w dniu targu mają być wszystkie dotąd niepodejrzane stada świń, sztuka po sztuce, dokładnie zbadane. Dopiero gdy także i c. k. weterynarz powiatowy lub jego zastępca uzna je za zupełnie wolne od zarazy, mogą być drogą do tego przeznaczoną wypędzone do odziału targowego.

Świnie tam sprzedane muszą być spędzone przeznaczoną do tego drogą, ogrodzoną i wybrukowaną na rampę przeznaczoną do ładowania i tam po ponownem zbadaniu przez c. k. weterynarza powiatowego mają być załadowane.

§. 13.

Wypuszczenie z zakładu zupełnie zdrowych stad świń po przebyciu obserwacyi, jeźli podczas tejże nic nie dokupiono ani nie odsprzedano, należy zaznaczyć na pierwotnych paszportach.

Dla takich stad, które powstaną na targu przez zakupienie świń z różnych stad, które obserwacyą odbyły, wolno wydać nowe paszporta, zaznaczając na nich odnośne liczby protokołu oględzin i miejsce pochodzenia.

Klauzula oględzin ma brzmieć:

a) w obrocie do stacyj w Austro-Węgrzech: „Po pięciodniowej obserwacyi wypuszczono zdrowe i niepodejrzane“. Zakład obserwacyjny w $\frac{\text{Biały}}{\text{Krakowie}}$ dnia 189.

b) W obrocie do zagranicy, stosownie do każdorazowo istniejących osobnych przepisów, względnie konwencyi weterynarskich.

Nie wolno pod żadnym warunkiem dopuścić do zagranicznego obrotu handlowego stad świń, w których znajdują się zwierzęta, które w zakładzie przebyły zarazę pyskową i racicową.

Klauzula oględzin dla takich świń ma brzmieć:

Po . . dniowej weterynarsko-policyjnej obserwacyi z powodu zarazy pyskowo-racicowej, wypuszczono zdrowe i niepodejrzane i t. d.

Uwagę tę ma własnoręcznie podpisać kierownik zakładu lub zastępujący go weterynarz.

§. 14.

Świnie, u których wybuchnie zaraza pyskowa i racicowa w czasie obserwacyi, mogą być dopiero po odbytym targu i załadowaniu świń sprzedanych oraz odpędzeniu świń niesprzedanych do stajen oddziału obserwacyjnego dla nich przeznaczonych, przewiezione wozem z zaprzęgiem końskim pod nadzorem c k. weterynarza powiatowego do przeznaczonych dla nich stajen w oddziale kontumacyjnym (Seuchenhof).

§. 15.

Do przewozu świń, które zachorowały na zarazę pyskową i racicową, jakoteż do przewozu świń o zarazę podejrzanych z oddziału obserwacyjnego do stajen oddziału dla zarażonych lub do stajen oddziału dla podejrzanych, należy używać osobnych wozów.

Wóz przeznaczony do przewożenia zarażonych świń ma się znajdować w oddziale dla zarażonych, a wóz do przewożenia podejrzanych, w oddziale dla podejrzanych.

Po każdorazowem użyciu, należy te wozy dokładnie oczyścić i dezinfekcyonować. Nie wolno dawać podściółki na dno wozu.

Do oddziałów dla podejrzanych i zarażonych świń, ma wstęp tylko dla każdego z tych oddziałów wyznaczona służba zakładowa, oraz urzędnicy władzy politycznej w wykonaniu służby.

§. 16.

Swinie, które przebyły zarazę pyskowo-racicową w oddziale kontumacyjnym i takie, co do których zostało usunięte podejrzenie zarazy podczas przebywania na oddziale dla podejrzanych, mają być przewiezione do oddziału obserwacyjnego wozem dokładnie dezinfekcyonowanym, przeznaczonym do przewożenia świń podejrzanych, i tu odbyć obserwacyą.

§. 17.

Po opróżnieniu stajen ze znajdujących się w nich zwierząt, należy nawóz usunąć, zachowując należytą ostrożność i unikając rozsypywania nawozu po drodze do gnojarni lub do wozu. Nawóz ze stajen, w których były pomieszczone świnie chore lub o zarazę podejrzane, należy przed wyniesieniem

zlać stężonem mlekiem wapiennem. Wszystkie stajnie, w których znajdowały się zwierzęta, należy po usunięciu nawozu dokładnie oczyścić i dezinfekcyonować, a następnie przewietrzyć. W końcu należy dokładnie zmyć i dezinfekcyonować drogi spędowe i ścieki.

§. 18.

Świnie dotknięte zdarzyć się mogącą chorobą nie zaraźliwą, mają być pomieszczone w stajni dla chorych i mogą być sprzedane po upływie peryodu obserwacyjnego i po należytem wypisaniu z protokołu spędowego, po poprzednich oględzinach przez c. k. weterynarza powiatowego, w $\frac{\text{Biały}}{\text{Krakowie}}$ lub na żądanie właściciela każdej chwili poddane rzezi, w rzeźni oddziału kontumacyjnego.

Właścicielowi świń przeznaczonych do rzezi lub jego pełnomocnikowi wolno wyjątkowo znajdować się w rzeźni.

Świnie padłe lub zabite z powodu sprawdzenia choroby wągrów (Finnen-Krankheit), należy po wykonaniu obdukcyi i po zaprotokołowaniu jej wyniku, włożyć do wozu (skrzyni) na padlinę, i albo poddać termicznej lub chemicznej przeróbce, albo też jak długo nie ma do tego potrzebnych urządzeń, oddać rakarzowi do zagrzebania.

§. 19.

Wywóz i sprzedaż świń zarżniętych z powodu zarazy pyskowej i racicowej, może być dozwolony dopiero po poprzedniem usunięciu części ciała chorobą zajętych.

Z częściami temi należy postąpić w sposób wykluczający możność przenoszenia się choroby (§. 18. ustęp ostatni).

§. 20.

Osobom niezajętym służbowo w zakładzie obserwacyjnym, wzbrania się najsurowiej wstępu do stajen zakładu obserwacyjnego, niemniej do ramp przeznaczonych do ładowania i wyładowania.

Również wstęp do przedziałów targowych jest dozwolony tylko właścicielom świń lub ich pełnomocnikom, handlarzom, jakoteż osobom, którym udzieli pozwolenia zarząd zakładu obserwacyjnego.

Osoby zakłócające spokój i porządek w zakładzie, a mianowicie na oddziale targowym, będą bezzwłocznie wydalone z zakładu, bez względu na ewentualne dalsze ukaranie.

§. 21.

We wszystkich oddziałach zakładu obserwacyjnego należy przestrzegać zawsze najdokładniejszej czystości i porządku, i starać się o utrzymanie w dobrym stanie wszystkich znajdujących się tam przedmiotów.

§. 22.

Taryfę opłat, jakie mają być uiszczane za świnie oddane do obserwacyi oznaczy c. k. Namiestnictwo. Każdorazowa zmiana będzie osobno ogłoszona. Obliczenie kosztów za stajnie, karmę, pojenie i doglądanie, za wagę, użycie służby i t. d., należy pisemnie podawać i pisemnie kwitować ich odbiór. Wszystkim osobom, ustanowionym w zakładzie, jest najsurowiej wzbronione, przyjmować poczesne

§. 23.

Nadzór policyjny i wykonywanie przepisów weterynarsko-policyjnych w całym zakładzie obserwacyjnym, a w szczególności także w oddziałach targowych, należy do obowiązków komisyi targowej.

Komisya targowa składa się z ustanowionego dyplomowanego weterynarza jako kierownika zakładu, komisarza targowego i innego personalu weterynarskiego zakładu.

C. k. weterynarz powiatowy ma obowiązek bezpośrednio nadzorować dokładne wykonywanie przepisów weterynarsko-policyjnych i postanowień niniejszego regulaminu. Członkowie komisyi targowej występują przy wykonywaniu swej służby jako organa publicznego bezpieczeństwa, i do wydanych przez nich zarządzeń ma się każdy zastosować.

§. 24.

W razie zdarzyć się mogących zaniedbań przepisów niniejszego regulaminu, i w razie innych wykroczeń przeciw ustawie o zarazach bydlęcych, ma być na żądanie c. k. Namiestnictwa każdy ze służby zakładu obserwacyjnego oddalony. Personal weterynarski może być tylko w takim wypadku przez gminę od obowiązków usunięty, jeżeli c. k. Namiestnictwo zatwierdzi dotyczący umotywowany wniosek Magistratu.

§. 25.

Przekroczenia tego regulaminu, o ile nie podlegają przepisom ustawy karnej, ustawy o zarazach zwierzęcych, lub ustawy przemysłowej, będą karane według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857, (Dz. p. p. nr. 198).

§. 26.

Regulamin ten obowiązuje od 1. Czerwca 1893.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 10. Czerwca 1893. **Część VIII.**

Nr. 28.

U s t a w a

z dnia 26. Kwietnia 1893, o osuszeniu bagien w powiatach łańcuckim i jarosławskim.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje;

§. 1.

Osuszenie bagien w gminach i obszarach dworskich powiatu łańcuckiego i jarosławskiego: Gorzyce, Jagiełła, Chałupki, Rozbórz, Ujezna, Leżachów, Wola buchowska, Monasterz, Nielipkowice, Wola pełkińska, Wiązownica, Pełkinie z Kruhelem pełkińskim i Kruhel pawłosiowski, ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1891, preliminujący koszta robót na 86.250 zł. w. a.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. ust. pań. Nr. 116 bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66 kraj. ust. wodnej z dnia 14. Marca 1875, Dz. ust. kraj. Nr. 38, według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tych podstawach nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków stron interesowanych w §. 3. pod *c)* wymienionych, zawiązaną będzie przez Administracyę państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków Wydziału tej spółki, określi statut, przez władzę polityczną wydać się mający.

§. 5.

Datki oznaczone w §. 3. pod *a) b)* i *c)* mają być oddane do rozporządzenia w czasie budowy w równych ratach rocznych; rzeczywista zaś opłata zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego do funduszu budowy, odbywać się ma w obrębie poszczególnych rat rocznych tylko w miarę potrzeby dla wykonania programowego robót.

§. 6.

Wykonanie robót oraz zarząd funduszu budowy obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, co do rozpoczęcia i trwania czasu budowy, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze, ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa, które ma być przedłożone do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa.

§. 7.

Koszta utrzymania wykonanych robót ponosić mają członkowie spółki wodnej, według wskazanego w §. 3. pod *c)* stosunku.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. Kwietnia 1893.

Franciszek Józef w. r.

Falkenhayn w. r. **Steinbach** w. r. **Taaffe** w. r.

Nr. 29.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 17. Marca 1893 l. 13248, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Dolina na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa do końca r. 1894.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888 Nr. 36 Dz. u. kr., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie w myśl odezwy tegoż z dnia 21. Lutego 1893 l. 15154 gminie Dolina na dalszy pobór przyzwolonych ustawą z 23. Kwietnia 1883 Nr. 51 Dz. u. kr. opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa w gminie wytwarzanych lub w obręb

gminy wprowadzanych i zużywanych do końca roku 1894, jednak z tem zastrzeżeniem, że opłaty te łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym nie mogą przekraczać od jednego hektolitra piwa kwoty 1 zł. 70 ct., przy palonych zaś napojach spirytusowych, których wartość alkoholowa da się oznaczyć alkoholometrem, kwoty 11 centów od stopnia alkoholu albo kwoty 11 zł. od hektolitra alkoholu, zaś przy innych napojach spirytusowych względnie przy słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 zł. 50 ct. od hektolitra.

Gminie Dolina nie będzie wolno jednak żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonych opłat za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Lwów dnia 17. Marca 1893.

Marszałek krajowy
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego
Dr. Wereszczyński w. r.

Nr. 30.

U s t a w a

z dnia 10. Maja 1893, o regulacyi rzeki Złotej Lipy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacya rzeki Złotej Lipy od stawu w Brzeżanach do Litwinowa w powiecie Brzeżańskim i Podhajeckim, ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1889, preliminujący koszta robót na 132.000 zł. w. a. Wydział krajowy zostaje jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze polityczne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 38. według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się uskutecznić, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych w §. 3. pod *c)* wymienionych, zawiązaną będzie przez Administracyę państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków Wydziału tej spółki określi statut, przez władzę polityczną ułożyć się mający.

§. 5.

Datki oznaczone w §. 3. pod *a) b)* i *c)* mają być oddane do rozporządzenia w czasie budowy w równych ratach rocznych; rzeczywista zaś wypłata pojedynczych rat rocznych zasiłku z państwowego funduszu melioracyjnego, odbywać się ma w miarę potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót regulacyjnych po skończeniu budowy, ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z kwoty osiągniętej ze sprzedaży uzyskanych przez regulacyę gruntów;
2. z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy.

Dalsze postanowienia co do rozkładu reszty kosztów utrzymania na kraj i strony interesowane, ewentualnie utworzenia w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń, potrzebnych dla konserwacyi wykonanych robót, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 7.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych zarówno jak i zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego, obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznanym zostaje wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, co do rozpoczęcia i czasu trwania budowy, co do terminów płatności i sposobu uiszczania datków, oraz co do ewentualnego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze, ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem, a zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń 10. Maja 1883.

Franciszek Józef w. r.

Falkenhayn w. r. **Steinbach** w. r. **Taffe** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 13. Czerwca 1893. **Część IX.**

Nr. 31.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 8. Czerwca 1893, l. 45257, o utworzeniu Izb lekarskich w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Na mocy rozporządzenia Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. Maja 1893 l. 10.446, wydanego na zasadzie §§. 16. i 17. ustawy z 22. Grudnia 1891 (Dz. p. p. Nr. 6 ex 1892) dotyczącej zaprowadzenia Izb lekarskich, utworzone będą w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem krakowskiem dwie Izby lekarskie z siedzibą we Lwowie i w Krakowie, z zastrzeżeniem wszakże zbierania się obu tych Izb razem dla wspólnej narady i powzięcia wspólnej uchwały w sprawach, o których poniżej mowa.

Izba lekarska we Lwowie składa się z 13 członków i obejmuje stoł. miasto Lwów i 43 powiatów politycznych, a mianowicie: Przemyśl, Mościska, Jaworów, Cieszanów, Gródek, Rawa, Sokal, Żółkiew, Kamionka, Brody, Złoczów, Brzeżany, Lwów, Rudki, Żydaczów, Rohatyn, Bóbrka, Przemyślany, Staremiasto, Turka, Sambor, Drohobycz, Stryj, Dolina, Kałusz, Stanisławów, Bohorodczany, Tłumacz, Zbaraż, Tarnopol, Trembowla, Skałat, Podhajce, Buczacz, Czortków, Husiatyn, Zaleszczyki, Borszczów, Nadwórna, Kosów, Kołomyja, Śniatyn, Horodenka.

Izba lekarska w Krakowie składa się z 11 członków i obejmuje miasto Kraków i 31 powiatów politycznych, mianowicie: Chrzanów, Biała, Wadowice, Zywiec, Kraków, Wieliczka, Bochnia, Myślenice, Limanowa, Nowytarg, Brzesko, Tarnów, Dąbrowa, Pilzno, Nowy Sącz, Grybów, Gorlice, Jasło, Krosno, Brzozów, Sanok, Dobromil, Lisko, Rzeszów, Ropczyce, Kolbuszowa, Mielec, Łańcut, Jarosław, Nisko, Tarnobrzeg.

Ponieważ nie zachodzi potrzeba, aby w miejscach siedziby Izb lekarskich t. j. w mieście Lwowie i Krakowie przypadającą na te miasta ilość członków Izby wybierano grupami, nie zarządza się podziału lekarzy w obu tych miastach do wyboru uprawnionych na grupy wyborcze i postanawia ze względu na przepis ostatniego ustępu §. 11 powołanej ustawy, iż wszyscy lekarze w mieście Lwowie i Krakowie mają wybierać w jednym akcie wyborczym po czterech członków Izby lekarskiej i po czterech zastępców, resztę zaś członków, względnie zastępców do każdej Izby, t. j. po dziewięciu do Izby lwowskiej, a po siedmiu do Izby krakowskiej, wybierać będą lekarze uprawnieni do wyboru w obrębie Izby w tychże grupach wyborczych, z których każda wysyła jednego członka Izby i jednego zastępcę.

Lekarzom uprawnionym do wyboru w pewnej grupie wyborczej wolno jednak wybrać członkiem Izby lub jego zastępcą lekarza nie należącego do ich grupy wyborczej, jeżeli należy on do okręgu tej samej Izby i ma prawo wybierania.

Pod względem przewidzianego w §. 3. ustawy z 22. Grudnia 1891 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1892 znoszenia się z sobą Izb lekarskich, postanawia się zasadniczo co do obu Izb lekarskich we Lwowie i Krakowie, na podstawie przepisu §. 16. tej ustawy, że sprawy dyscyplinarne, mające za przedmiot wzajemne stosunki członków tych obu odrębnych Izb lekarskich w kraju. dalej sprawy ogólnej natury, które obie Izby po wzajemnem porozumieniu się wspólnie traktować postanowią, wreszcie sprawy, które c. k. Namiestnictwo przeznaczy do wspólnej narady i uchwały, mają być załatwiane na wspólnem posiedzeniu obu prezydyów Izb, względnie obu Izb lekarskich. Na takich wspólnych posiedzeniach mają od wypadku do wypadku naprzemian przewodniczyć prezydenci tych Izb lekarskich, względnie ich zastępcy.

Badeni w. r.

Nr. 32

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 8. Czerwca 1893 l. 45257, którem się ogłasza prowizoryczny podział okręgów Izb lekarskich na grupy wyborcze.

Na mocy upoważnienia Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewn. z dnia 26. Maja 1893 l. 10446 i z odwołaniem się na tut. rozporządzenie z dnia 8. Czerwca 1893 l. 45257 (Dz. u. i r. kr. Nr. 31) o utworzeniu Izb lekarskich we Lwowie i Krakowie, dzieli się prowizorycznie dla pierwszych wyborów okręgi tych Izb, po wyłączeniu miast Lwowa i Krakowa, gdzie wszyscy

lekarze razem wybierają po czterech członków Izby i po czterech zastępców, na następujące grupy wyborcze:

a) W okręgu Izby lekarskiej lwowskiej:

1. grupa. Powiaty polityczne: Przemyśl, Mościska, Jaworów, Cieszanów;
2. grupa. Powiaty polityczne: Rawa, Sokal. Kamionka, Żółkiew, Gródek
3. grupa. Powiaty polityczne: Brody, Złoczów, Brzeżany;
4. grupa. Powiaty polityczne: Lwów, Rudki, Żydaczów, Bóbrka, Przemyślany, Rohatyn;
5. grupa. Powiaty polityczne: Turka, Staremiasto, Sambor, Drohobycz, Stryj;
6. grupa. Powiaty polityczne: Dolina, Kałusz, Stanisławów, Bohorodczany, Tłumacz;
7. grupa. Powiaty polityczne: Tarnopol, Zbaraż, Skałat, Trembowla;
8. grupa. Powiaty polityczne: Podhajce, Buczacz, Czortków, Husiatyn, Zaleszczyki, Borszczów;
9. grupa. Powiaty polityczne: Nadwórna, Kołomyja, Horodenka, Sniatyn, Kosów.

b) W okręgu Izby lekarskiej krakowskiej:

1. grupa. Powiaty polityczne: Chrzanów, Biała, Wadowice, Żywiec;
2. grupa. Powiaty polityczne: Kraków, Wieliczka, Bochnia, Myślenice, Limanowa, Nowytarg;
3. grupa. Powiaty polityczne: Nowy Sącz, Grybów, Gorlice, Jasło;
4. grupa. Powiaty polityczne: Dobromil, Lisko, Sanok, Brzozów, Krosno;
5. grupa. Powiaty polityczne: Brzesko, Tarnów, Dąbrowa, Pilzno;
6. grupa. Powiaty polityczne: Ropczyce, Rzeszów, Kolbuszowa, Mielec;
7. grupa. Powiaty polityczne: Łańcut, Jarosław, Nisko, Tarnobrzeg.

Lekarze do każdej z tych grup należący, wybierają po jednym członku Izby i po jednym zastępcy.

Izby lekarskie po swem ukonstytuowaniu przedstawią c. k. Namiestnictwu wnioski swe co do ostatecznego podziału terytoryalnego okręgów Izb na grupy wyborcze.

Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

d l a

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 5. Lipca 1893. **Część X.**

Nr. 33.

U s t a w a

z dnia 1. Maja 1893, o regulacyi rzeki Dniestru między Rozwadowem a Żurawnem.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacya rzeki Dniestru na przestrzeni od Rozwadowa do Żurawna, ma być wykonaną w ciągu lat piętnastu, począwszy od roku 1893, jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma generalny projekt rządowy z roku 1886, preliminujący koszta budowy na 1,600.000 zł. a. w.

Administracya państwa jest jednak upoważnioną do poczynienia zmian w tym projekcie, w porozumieniu z Wydziałem krajowym, w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Fundusz regulacyjny ma być utworzonym:

1) Z datku państwowego funduszu budowli wodnych w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów, oraz z datku państwowego funduszu melioracyjnego w myśl §. 6. ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. w wysokości dwudziestu procent preliminowanych kosztów, które to datki państwowe mają być wypłacone z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

2) z datku funduszu krajowego w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów.

Datki konkurencyjne, do których będą pociągnięci właściciele graniczących nieruchomości, lub sąsiednich zakładów wodnych, w myśl postanowienia §. 51. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, służyć mają na częściowe pokrycie 40%-ego datku funduszu krajowego.

§. 4.

Wysokość i termina płatności corocznych rat datków państwa i kraju oznaczy Administracya państwa wspólnie z Wydziałem krajowym.

§. 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzonym oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1) Z kwoty osiągniętej ze sprzedaży uzyskanych przez regulacyę gruntów jako kapitału zakładowego;

2) z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy;

3) z dochodu uzyskanego ze sprzedaży wiklin.

O ile dochody tego funduszu nie wystarczą na pokrycie kosztów utrzymania, resztę kosztów konserwacyi pokrywać ma państwowy fundusz budowli wodnych w wysokości 60%, fundusz krajowy zaś w wysokości 40%.

§. 6.

Wykonanie regulacyi zarówno jak i zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Administracya państwa.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Administracya państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym, któremu przyznanym zostaje odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania krajowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie

wykonawcze, które ułoży Administracya państwa wspólnie z Wydziałem krajowym.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu.

Lainz, dnia 1. Maja 1893.

Franciszek Józef w. r.

Falkenhayn w. r. **Steinbach** w. r. **Taaffe** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 27. Lipca 1893. **Część XI.**

Nr. 34.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 15. Lipca 1893 l. 2432/pr., dotyczące utworzenia c. k. Dyrekcyj okręgów skarbowych w Brzeżanach, Czortkowie i Żółkwi.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 29. Sierpnia 1892 będą w obrębie c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu utworzone trzy nowe Dyrekcye okręgów skarbowych w Brzeżanach, Czortkowie i Żółkwi.

Dyrekcya okręgu skarbowego w Brzeżanach będzie obejmowała polityczne powiaty: Brzeżany, Podhajce, Przemyślany i Rohatyn; Dyrekcya okręgu skarbowego w Czortkowie polityczne powiaty: Czortków, Husiatyn i Borszczów, a Dyrekcya okręgu skarbowego w Żółkwi polityczne powiaty: Żółkiew, Rawa ruska i Sokal.

Powyższe Dyrekcye okręgów skarbowych **rozpoczną urzędowanie z dniem 1. Sierpnia 1893**.

Skutkiem tego zostaną odnośnie do reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 8. Czerwca 1867 (Dz. u. p. Nr. 84 z r. 1867), dotyczącego stałej organizacyi służby skarbowej pierwszej instancyi w Galicyi z dniem 1. Sierpnia 1893 wyłączone: z kołomyjskiego okręgu skarbowego powiat polityczny Borszczów; z tarnopolskiego okręgu skarbowego polityczne powiaty: Brzeżany, Podhajce, Czortków i Husiatyn; z brodzkiego okręgu skarbowego polityczne powiaty: Przemyślany i Sokal; z stanisławowskiego okręgu skarbowego powiat polityczny Rohatyn; z lwowskiego okręgu skarbowego powiat polityczny Żółkiew, wreszcie z przemyskiego okręgu skarbowego polityczny powiat Rawa ruska.

Niniejsze obwieszczenie podaje się wskutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 3. Lipca 1893 l. 27223 do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 15. Lipca 1893.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem

Rok 1893. [illegible] Część XI.

Nr. 34

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 15. lipca 1893 l. [illegible], tyczące utworzenia c. k. Dyrekcyi okręgów skarbowych w Brzeżanach, Czortkowie i Żółkwi.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 29. Czerwca 1893 [illegible] zostaną utworzone [illegible] Dyrekcye okręgów skarbowych w Brzeżanach, Czortkowie i Żółkwi.

Dyrekcya okręgu skarbowego w Brzeżanach będzie obejmowała polityczne powiaty: Brzeżany, Podhajce, Przemyślany i Rohatyn; Dyrekcya okręgu skarbowego w Czortkowie polityczne powiaty: Czortków, Husiatyn i Zaleszczyki; a Dyrekcya okręgu skarbowego w Żółkwi polityczne powiaty: Żółkiew, Rawa ruska i Sokal.

Wymienione Dyrekcye okręgów skarbowych rozpoczną urzędowanie z dniem 1. Sierpnia 1893.

Stosownie do [illegible] c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 8. Czerwca 1887 (Dz. u. p. Nr. 73 z r. 1887), [illegible] w Galicyi z dniem 1. Sierpnia 1893 [illegible] okręgu skarbowego [illegible] powiat polityczny Brzeżany [illegible] Przemyślany i Rohatyn, [illegible] Czortków, Husiatyn i Zaleszczyki, [illegible] powiat polityczny Żółkiew, [illegible] Rawa ruska.

Niniejsze obwieszczenie podaje się [illegible] Ministerstwa skarbu z dnia 3. Lipca 1893 l. [illegible]

Lwów, dnia 15. lipca 1893.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 25. Sierpnia 1893. **Część XII.**

Nr. 35.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 14. Lipca 1893, L. 36.360, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Białej na dalszy pobór opłaty gminnej od czynszów najmu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy §. 87. ust. z dnia 13. Marca 1889, Nr. 24 Dz. u. kr. za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Białej na dalszy pobór opłaty gminnej od czynszów najmu po 4 ct. w. a. od każdego urzędownie sprawdzonego złotego wal. austr. czynszu najmu, na dalszych sześć lat, począwszy od 1. Stycznia 1893. Powyższa jednak opłata gminna może być pobieraną tylko pod warunkami, poszczególnionemi w ustawie z dnia 2. Marca 1887, Nr. 27 Dz. ust. kraj.

Lwów dnia 14. Lipca 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 36.

U s t a w a

z dnia 10. Lipca 1893, o udzieleniu gminie miasta Brodów prawa do poboru myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się gminie miasta Brodów prawo pobierania myta kopytkowego na trzy lata pod następującymi warunkami

Art. II.

Gmina miasta Brodów pobierać ma myto kopytkowe na siedmiu rogatkach a mianowicie:

a) przy drodze wiodącej na ulicę Leszniowską;
b) przy drodze wiodącej na ulicę Lwowską;
c) przy drodze do Wielkich folwarków, obok starego okopiska;
d) przy drodze do Małych folwarków, obok skarbowego chmielnika;
e) na Iurydyce w miejscu dawnego wału miejskiego;
f) na Podzamczu naprzeciw skarbowego browaru;
g) przy drodze do dworca kolei żelaznej obok mostu na Suchowólce.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) centów;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła prowadzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) centy;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z d. 7. Lipca 1885, Dz. u. kr. Nr. 39 część XV i wykonawczego regulaminu drogowego z d. 24. Września 1886, Dz. u. i r. kr. Nr. 80.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu czyli i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wyko-

nuje Wydział powiatowy a względnie Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z 7. Lipca 1885, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stósownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej opłatę kopytkową.

Art. X.

Gdyby gmina m. Brodów pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z 7. Lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. Września 1886 r. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego, lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych dróg, ulic i placów, niemniej też funduszów w myśl postanowienia §. 28. ust. 5. ustawy drogowej.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych t. j. opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Brody pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarków.

Art. XII.

Wykonanie powyższej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Zell am See, dnia 10. Lipca 1893.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 37.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 2. Sierpnia 1893, L. 61.255, o uwolnieniu od stempli i należytości prawnych niżej poszczególnionych krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych.

Wysokie c. k, Ministerstwo Skarbu przyznało reskryptem z 11. Lipca 1893, l. 23.147, w myśl §. 11 ustawy z 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, uwolnienie od stempli i należytości prawnych następującym krajowym przedsiębiorstwom melioracyjnym, otrzymującym zasiłki z państwowego funduszu melioracyjnego, a to:

1. Zabudowanie potoków górskich w dorzeczu Stryja w powiecie Turczańskim (ustawa z 4. Sierpnia 1892 Dz. u. kr. Nr. 67);

2. Zabudowanie potoków górskich w dorzecu Skawy (ustawa z 4. Sierpnia 1892, Dz. u. kr. Nr. 68);

3. Regulacya rzeki Biały z dopływami i uzupełnienie obwałowania prawego brzegu Dunajca (ustawa z 1. Września 1892, Dz. u. kr. Nr. 72);

4. Uzupełnienie obwałowania prawego brzegu Wisły między Podgórzem a Niepołomicami (ustawa z 19. Października 1892, Dz. u. kr. Nr. 77);

5. Zabudowanie potoku Michałów w gminie Maniowa (ustawa z 12. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 22);

6. Zabudowanie potoku Niszkówka (ustawa z 12. Kwietnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 23); wreszcie na

7. Osuszenie bagien w powiecie Łańcuckim i Jarosławskim (ustawa z 26. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 28).

Lidl w. r.

Nr. 38.

U s t a w a

z dnia 18. Lipca 1893, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o czasowem uwolnieniu od dodatku do podatku dla funduszu krajowego, tudzież od wszelkich podatków i dodatków gminnych tych budowli, w król. stoł mieście Lwowie, które będą nowo wybudowane, w miejsce 181 domów, wykazanych osobną przez Magistrat miasta Lwowa sporządzoną konsygnacyą, jako przeznaczonych na zburzenie w celu regulacyi miasta dla poprawy stosunków zdrowotnych w niektórych częściach tegoż.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Budowle, które w celu poprawy stosunków zdrowotnych król. stoł. miasta Lwowa, będą nowo zbudowane w miejsce 181 domów, wykazanych osobną przez Magistrat miasta Lwowa sporządzoną konsygnacyą, jako na zburzenie przeznaczone, wolne będą od dodatku do podatku dla fuduszu krajowego, tudzież od wszelkich podatków i dodatków gminnych, na taki przeciąg czasu, na jaki budowle te ustawą państwową z dnia 5. Kwietnia 1893, Dz. p. p. Nr. 55, pod warunkiem zbudowania ich w terminie tą ustawą oznaczonym, uwolnione zostały od państwowego podatku domowo-czynszowego.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i Skarbu.

Ischl, 18. Lipca 1893

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 39.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 9. Sierpnia 1893, L. 64.455, względem uwolnienia od stempli i należytości prawnych przedsiębiorstwa dla regulacyi rzeki Bugu.

Wys. c. k. Ministerstwo Skarbu przyznało reskryptem z 22. Lipca 1893, L. 28.869, przedsiębiorstwu dla regulacyi Bugu w zastosowaniu ostatniego ustępu §. 11. ustawy z 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, uwolnienie od stempli i należytości prawnych, przepisane w pierwszym ustępie tego paragrafu.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 6. Sierpnia 1893.

Lidl w. r.

Nr. 40.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. Lipca 1893 r., L. 35.381, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Jaśle.

Na mocy Art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869, Dz. ust. kr. Nr. 82 z r. 1870, ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Jaśle za leczenie i pielęgnowanie chorych, od dorosłych w kwocie 50 ct. w. a., a od dzieci jak dotychczas w kwocie 25 ct. w. a., począwszy od 1. Sierpnia 1893.

Lwów, dnia 11. Lipca 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 41.

U s t a w a

z dnia 23. Lipca 1893, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie m. Przemyśla na pobór opłat policyjnych na rzecz funduszu miejscowych ubogich.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Gmina miasta Przemyśla pobierać będzie na rzecz funduszu miejscowych ubogich następujące opłaty policyjne:

1. Za każdy bal za opłatą wstępu urządzony, bez względu czy w publicznym, czyli też w prywatnym lokalu, po 10 złr. w. a. Bale, z których cały czysty dochód przeznaczony jest na cel dobroczynny, wolne są od opłaty.

2. Od przedstawień teatralnych, koncertów, produkcyi sztuk konnych, ogni sztucznych i t. p. za każde przedstawienie w stosunku do większej lub mniejszej znakomitości artysty czyli przedstawienia, stosownie do ocenienia Magistratu, wedle trzech klas: po dwa, cztery lub ośm złr. w. a.

Przedstawienia, z których cały czysty dochód przeznaczony jest na cel dobroczynny, wolne są od opłaty.

3. Od menażeryi, panoramy, kosmoramy, ciemni optycznej (camera obscura), figur woskowych lub innych gabinetów, w stosunku do lepszej lub gorszej ich jakości, stosownie do uznania Magistratu według trzech klas: po 2 złr., 4 złr. lub 8 złr. za każdy tydzień, a po 8 złr., 15 złr. lub 20 złr. za każdy miesiąc.

4. Za panoramy skrzynkowe (przenośne), tudzież od arfistów i innych muzykantów i katarynkarzy zarobkujących w publicznych lokalach, po ulicach, placach i domach po 25 ct. w. a. za każdy tydzień.

Art. II.

Każde ukrócenie dochodu funduszu miejscowych ubogich z powyższych opłat karane będzie grzywną, przypadającą funduszowi miejscowych ubogich

dwu do pięciokrotnej wysokości ukróconej opłaty, a w razie niemożności ściągnięcia tej grzywny, aresztem, przy czem za każde 5 złr. a. w. grzywny wymierzać należy jeden dzień aresztu.

Art. III.

Postępowanie karne w razie wykroczenia przeciw postanowieniom tej ustawy i orzekanie kar, przysługuje burmistrzowi miasta, a względnie jego zastępcy.

Art. IV.

Pod względem odwołania się do zarządzeń co do poboru powyższych opłat, tudzież od orzeczeń karnych, obowiązują postanowienia ustawy z 13. Marca 1889, Nr. 24 Dz. u. kr.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 23. Lipca 1893.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 42.

U s t a w a

z dnia 17. Lipca 1893, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o popieraniu niższorzędnych kolei żelaznych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Kraj popiera w miarę możności budowę niższorzędnych kolei żelaznych (kolei lokalnych, podrzędnych, wicynalnych, tramwajów i t. p.) przeznaczonych do publicznego ruchu, użytecznych i potrzebnych ze względu na interesa kraju:

a) przez udzielanie oprocentowanych pożyczek;

b) przez objęcie na kraj akcyi przedsiębiorstwa kolejowego;

c) przez przeprowadzenie we własnym zarządzie budowy kolei.

§. 2.

Określone w §. 1. poparcie może być udzielone, jeżeli:

a) Sejm krajowy stwierdzi uchwałą swą, iż zamierzona budowa kolei jest ze względu na ogólne interesa kraju użyteczną i potrzebną;

b) jeśli czynniki interesowane, to jest: państwo, powiaty, gminy, obszary dworskie i osoby prywatne, lub tylko jeden z tych czynników zapewni w sposób prawomocny pokrycie udziałami swymi co najmniej $^1/_3$ nominalnej wartości kapitału zakładowego odnośnej kolei, a to bądź *a fond perdu*, bądź w zamian za objęcie akcyi zakładowych w pełnej ich nominalnej wartości, lub też jeśli w formie prawomocnej zobowiążą się pokrywać co najmniej jedną trzecią raty rocznej potrzebnej na oprocentowanie, oraz planem wskazane umorzenie tegoż kapitału zakładowego.

§. 3.

Sejm krajowy określi w każdym szczególnym wypadku, czy budowie kolei niższorzędnej ma być udzielone poparcie kraju w myśl §. 1. lit. a), b), c) lub w jakikolwiek inny sposób i oznaczy miarę pieniężnego udziału kraju w przedsiębiorstwie.

Kraj o tyle tylko ma się przyczyniać do finansowego poparcia budowy niższorzędnych kolei, o ile będzie potrzeba zapewnienia funduszów na przeprowadzenie takiej budowy kolei, jakiej wymagać będzie regularny ruch zastosowany do wymogów miejscowych stosunków ekonomicznych.

§. 4.

Kraj może budowę kolei niższorzędnych w §. 1. określonych, objąć po myśli postanowień niniejszej ustawy we własny zarząd, jeśli wśród zachodzących stosunków budowa w własnym zarządzie kraju okaże się najodpowiedniejszą.

Kraj może przeprowadzić budowę kolei bądź to na podstawie koncesyi budowy i eksploatacyi uzyskanej na ten cel przez Wydział krajowy, bądź też w wykonaniu osobom trzecim udzielonej koncesyi, stosownie do przepisów ustaw obowiązujących o koncesyonowaniu i eksploatacyi kolei lokalnych.

W takich też warunkach jest kraj uprawnionym objąć za zezwoleniem Rządu w własny zarząd budowę kolei, już przez innych przedsiębiorców na podstawie postanowień niniejszej ustawy podjętą, celem dalszego jej prowadzenia na koszt przedsiębiorców w myśl zawartych z nimi i z gronem interesowanych umów w tej sprawie.

§. 5.

Osobne towarzystwa akcyjne mają być utworzone dla tych kolei niższorzędnych, dla których kapitał budowlany będzie zgromadzony w ten sposób, że część tego kapitału akcyami zakładowemi przedsiębiorstwa przez interesowanych lub państwo przyjętemi, pokrytą zostanie.

Siedziba tych towarzystw ma być z reguły w kraju.

Krajowe biuro kolejowe (§. 13.) uprawnione jest do sprawowania agend tych towarzystw, o ileby nie objął tej czynności zarząd kolei państwowych prowadzący ruch na kolei (§. 7.).

§. 6.

Budowa kolei niższorzędnych, które stosownie do postanowień niniejszej ustawy przyjdą do skutku, winna być przeprowadzona w sposób odpowiadający interesom kraju i przy bezpośredniej ingerencyi Wydziału krajowego; ingerencya ta jednak nie ma uwłaczać prawom państwa do wykonywania nadzoru zawarowanego dla państwa w ustawach, w koncesyi lub z mocy szczególnego zastrzeżenia.

W szczególności rozdawnictwo robót przy budowie i dostaw, które o ile możności przez rozpisanie ofert ma być dokonywane, winno następować za zgodą Wydziału krajowego.

§. 7.

Prowadzenie ruchu (eksploatacya) na takich kolejach może być oddaną zarządowi kolei państwowych za zwrotem własnych kosztów ruchu, które ryczałtowo obliczone być mogą.

Oddanie takie nastąpić może jedynie na podstawie umowy o eksploatacyę, zawartej między zarządem kolei państwowych a Wydziałem krajowym, lub między tymże zarządem a zarządem odnośnej kolei niższorzędnej, w tym ostatnim wypadku za zatwierdzeniem umowy przez Wydział krajowy.

Dla każdej kolei powstałej w myśl postanowień niniejszej ustawy winien być prowadzony odrębny rachunek eksploatacyi.

Postanowienie to obowiązuje także co do tych kolei, dla których nie zostały utworzone (§. 5.) osobne towarzystwa akcyjne.

§. 8.

Akcye pierwszeństwa kolei budowanych na podstawie postanowień niniejszej ustawy, dają prawo żądania 4% dywidendy przed akcyami zakładowemi.

Akcye pierwszeństwa i akcye zakładowe, objęte przez kraj w myśl postanowień niniejszej ustawy (§. 1.), nie mogą być pozbywane przed upływem pierwszych dwu lat od chwili otwarcia ruchu na tej linii kolei, dla której budowy je emitowano.

§. 9.

Oznaczone rachunkowo kwoty datków, do których płacenia na rzecz kolei niższorzędnych, budowanych w zarządzie kraju, zobowiązały się strony interesowane (§. 2.), winny być w ciągu miesięcy sześciu po upływie roku budżetowego do kasy Wydziału krajowego wpłacone, z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania różnic, jakieby się mogły okazać przy szczegółowem zbadaniu rachunków przez zarząd państwowy.

Datki na kolej lokalną, do których zobowiążą się powiaty lub gminy, mają być corocznie wstawiane w budżet powiatowy lub gminny.

Zaległe datki stron będą na żądanie Wydziału krajowego ściągane od powiatów, gmin i jednostek interesowanych, w drodze egzekucyi politycznej.

§. 10.

Subwencya krajowa przyznana przez Sejm krajowy na budowę kolei, będzie w ratach rocznych wstawianą w preliminarz budżetu krajowego, który obejmować będzie także odpowiednie dla nich pokrycie.

Bank krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem jest w zasadzie powołanym do pośredniczenia w dostarczaniu funduszów potrzebnych do popierania budowy kolei żelaznych.

§. 11.

Sejm krajowy stanowi:

1) o budowie kolei, które w myśl niniejszej ustawy mają być wykonane;

2) o sprzedaży lub wydzierżawieniu kolei w myśl niniejszej ustawy przez kraj zbudowanych;

3) o bliższych szczegółach dostarczenia funduszów na koleje, które mają być przez kraj odbudowane (§§. 4. i 10.);

4) o rodzaju i wysokości poparcia finansowego, które ma być udzielone poszczególnym przedsiębiorcom kolejowym z funduszu krajowego.

§. 12.

Do Wydziału krajowego należy w ogóle przygotowanie i przedłożenie wniosków w sprawach podlegających według §. 11. uchwałom i decyzyi Sejmu

krajowego, jakoteż wykonanie uchwał powziętych w tej mierze przez Sejm krajowy. W szczególności jest zadaniem Wydziału krajowego badać przedłożone projekty, wdrażać i przeprowadzać dochodzenia przygotowawcze, pertraktacye i narady w celu zapewnienia budowy kolei żelaznych w myśl niniejszej ustawy; zawierać wstępne umowy z interesowanymi, z przedsiębiorcami, zarządami kolejowymi, przeprowadzać potrzebne rokowania z administracyą państwową; uzyskiwać koncesye ostateczne na budowę kolei, które mają być na mocy uchwał Sejmu wykonane w zarządzie kraju; zawierać kontrakty budowy i dostaw dla kolei mających być przez kraj budowanemi, zawierać kontrakty eksploatacyi, nadzorować budowę i eksploatacyę kolei, sprawdzać rachunki eksploatacyi oraz dochodów, jakoteż przeprowadzać potrzebne transakcye finansowe stosownie do niniejszej ustawy i uchwał Sejmu krajowego.

Wydział krajowy może także na prośbę interesowanych sporządzać projekty i obliczenia dochodów kolei niższorzędnych, za zwrotem kosztu tych czynności.

§. 13.

Celem załatwienia spraw techniczno-administracyjnych, tyczących się kolei lokalnych, mających powstać w myśl niniejszej ustawy, a w szczególności celem badania przedkładanych projektów kolejowych ze stanowiska technicznego i komercyalnego, ustanawia się krajowe biuro kolejowe, jako organ wykonawczy Wydziału krajowego. (§. 15.)

§. 14.

Celem rozpatrywania projektów kolei lokalnych, które mają być popierane w myśl niniejszej ustawy, tudzież celem roztrząsania kwestyi mogących się wyłonić co do budowy i eksploatacyi tychże kolei, powołuje się do życia krajową Radę kolejową.

§. 15.

Skład, organizacyę i zakres działania krajowego biura kolejowego (§. 13.), tudzież krajowej Rady kolejowej (§. 14.), ustanowi Sejm krajowy na wniosek Wydziału krajowego.

§. 16.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, skarbu i handlu.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Steinbach** w. r. **Bacquehem** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 1. Września 1893 **Część XIII.**

Nr. 43.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 24. Lipca 1893, l. 46776, którem wydaje się w porozumieniu z Wydziałem krajowym instrukcyę służbową dla lekarza naczelnego (fizyka miasta) i dla lekarzy miejskich oraz statut dla stałej komisyi zdrowotnej w mieście Krakowie.

Na podstawie §. 14. i 16. ustawy krajowej z dnia 2. Lutego 1891 (Dz. u. i r. kr. Nr. 17), wydaje się po wysłuchaniu wniosków Prezydenta miasta i Rady miejskiej i po zasięgnięciu opinii c. k. krajowej Rady zdrowia, dołączoną instrukcyę dla lekarza naczelnego (fizyka miasta) i lekarzy miejskich oraz statut dla stałej komisyi zdrowotnej w mieście Krakowie.

A) Instrukcya

dla lekarza naczelnego i lekarzy miejskich.

a) Lekarz naczelny.

I. Stosunek do władz i personalu sanitarnego.

§. 1. Lekarz naczelny jest bezpośrednim naczelnikiem miejskiej służby zdrowia i podlega w sprawach dyscyplinarnych Prezydentowi miasta, w czynnościach zaś urzędowych Magistratowi.

II. Zakres działania.

§. 2. Lekarz naczelny czuwa nad zdrowiem publicznem w całem mieście w myśl ustawy państwowej z d. 30. Kwietnia 1870, Nr. 68 Dz. u. p., niemniej

ustawy krajowej z 2. Lutego 1891 (Dz. u. kr. Nr. 17), oraz pragmatyki służbowej dla urzędników Magistratu i niniejszej instrukcyi, a tem samem ma obowiązek obznajamiania się ciągle i jak najdokładniej z jego stanem.

§. 3. Lekarz naczelny jest referentem spraw lekarskich, jego rewizyi podlegają referaty weterynarza miejskiego. Aprobacya spraw lekarskich odbywa się w tenże sam sposób, jak spraw załatwianych przez inne wydziały Magistratu. Lekarzowi naczelnemu podlegają wszystkie organa lekarskie miejskie. Lekarz naczelny prowadzi księgę i zbiór normaliów, o ile się odnoszą do jego zawodu urzędowego, odbiera wszelkie doniesienia urzędowe i prywatne tyczące się zdrowia publicznego w mieście, a w razie epidemii czuwa nad ścisłem wykonywaniem obowiązujących przepisów i stara się o wydanie odpowiednich rozporządzeń.

§. 4. Lekarz naczelny zwołuje zazwyczaj raz na miesiąc, a w potrzebie częściej, lekarzy miejskich i weterynarza miejskiego na posiedzenia, na których mają się toczyć narady, tak o panujących chorobach jak i o wszelkich usterkach, zagrażających lub zagrażać mogących zdrowiu publicznemu, tudzież o środkach zaradczych, bądź to już zastosowanych, bądź to dopiero zastosować się mających. Protokoły z tych posiedzeń prowadzi najmłodszy z nominacyi lekarz miejski, a uchwały na nich powzięte lub wnioski, przedkłada lekarz naczelny Magistratowi i komisyi zdrowotnej.

§. 5. Tak w razie wybuchu epidemii jak i każdego niezwykłego zwiększenia się chorobliwości i śmiertelności, czy to w całem mieście, czy też jego częściach, ma lekarz naczelny przekonać się osobiście i gruntownie o stanie rzeczy, zbadać dokładnie przyczyny w porozumieniu się z lekarzami miejskimi, a w razie potrzeby i innemi władzami lub korporacyami i zarządzić bezzwłocznie co obowiązek i nauka wskazują; w razie gdyby to przechodziło jego możność lub władzę, winien jak najrychlej przedłożyć odpowiednie wnioski Prezydentowi miasta, zaś w przypadkach niecierpiących zwłoki ma prawo zażądać wykonania natychmiast swoich poleceń.

§. 6. W razie wybuchu chorób zaraźliwych u zwierząt, czuwa lekarz naczelny nad ścisłem wykonaniem wszelkich środków ostrożności, ustawami i obecnym stanem nauki wskazanych.

§. 7. Do lekarza naczelnego należy główny nadzór nad oględzinami zmarłych i nad szczepieniem, tudzież statystyka tych czynności.

§. 8. Lekarz naczelny prowadzi listę uprawnionych do praktyki lekarzy, weterynarzy, dentystów i akuszerek i czuwa nad tem, by osoby nieuprawnione nie zajmowały się praktyką lekarską, względnie położniczą. O uchybieniach w tym względzie winien donosić bezzwłocznie Magistratowi.

§. 9. Lekarz naczelny czuwa pod względem higienicznym nad aptekami, wszelkimi zakładami leczniczymi, dobroczynnymi, naukowymi, gimnastycznymi, fabrycznymi, aresztami, w razie dostrzeżenia usterków zwraca na nie uwagę

władzy bezpośrednio nad takim zakładem przełożonej lub właściciela i donosi o tem Magistratowi.

§. 10. Lekarz naczelny czuwa pod względem sanitarnym nad targami, budynkami, teatrami i lokalami publicznemi.

§. 11. Obowiązany jest przekonywać się od czasu do czasu o stanie zdrowia sierót powierzonych przez gminę opiece osób prywatnych.

§. 12. Ma prawo i obowiązek odwiedzać mieszkania akuszerek tych, które przyjmują do siebie kobiety ciężarne dla odbycia porodu, w celu przekonania się tak o pieczy ciężarnych i położnic u nich przebywających, i o stosunkach higienicznych w ich mieszkaniach, jak i o tem, czy stosują się do obowiązujących instrukcyj.

§. 13 Do lekarza naczelnego należy baczyć, by przyrządy ratunkowe gminne znajdowały się zawsze w dobrym stanie.

§. 14. Do obowiązków lekarza naczelnego należy główny nadzór policyjno-lekarski nad domami, a w szczególności nad mieszkaniami, dziedzińcami, ściekami, kanałami, wychodkami i studniami. Co do tych ostatnich, winien lekarz naczelny dać badać wodę od czasu do czasu tak chemicznie jak mikroskopijnie i bakteryologicznie, osobliwie w razie wybuchu ograniczonych epidemij lub endemij. W razie dostrzeżenia złego, winien lekarz naczelny postarać się natychmiast o zamknięcie studni.

§. 15. Lekarz naczelny ma zwracać szczególniejszą uwagę na czystość pokarmów i napojów w mieście sprzedawanych, na naczynia i przyrządy do ich przechowywania, ważenia i mierzenia, i w tym celu winien z urzędnikiem administracyjnym Magistratu niespodziewanie zwiedzać targi publiczne, handle wiktuałów, traktyernie, garkuchnie, hotele, zajazdy, kawiarnie, cukiernie, sklepy korzenne, winiarnie, szynki, jatki, masarnie, rzeźnie i t. p. W razie dostrzeżenia jakichkolwiek uchybień przeciw policyi lekarskiej, ma lekarz naczelny zawiadomić o tem Magistrat, w danym razie i Komisaryat targowy, i postarać się o zabrania towaru podejrzanego, a gdy potrzeba, o zbadanie jego mikroskopowe i chemiczne, a nawet o doniesienie sądowi karnemu.

§. 16. Lekarz naczelny ma dawać odpowiednie polecenia i wskazówki komisarzowi targowemu i obwodowemu, jakoteż chemikowi miejskiemu, by ci mogli pełnić należycie swe obowiązki.

§. 17. Do lekarza naczelnego należy nadzorować handle wód mineralnych, drogueryе, wody sodowej, farb, towarów modnych i galanteryjnych, zabawek dla dzieci, obić na ściany i t. p., przekonywać się, czy w nich nie sprzedają towarów zdrowiu szkodliwych, lub wód mineralnych zepsutych, nieświeżych albo fałszowanych lub przedmiotów, jakie tylko w aptekach sprzedawać wolno, a jeżeli mają upoważnienie do sprzedawania trucizn, czy zachowują należyte ostrożności, tak co do przechowywania, jak i sprzedawania.

Toż samo tyczy się wszelkich przedsiębiorstw i zawodów, które używają trucizn, jak: malarze, fotografowie, blacharze, i t. p.

§. 18. Do lekarza naczelnego należy nadzór lekarski nad cmentarzami, ekshumacyami i transportem zwłok.

§. 19. Nakoniec winien lekarz naczelny czuwać w ogólności nad wszystkiem, co się odnosi do zdrowia i życia mieszkańców Krakowa, obeznawać się z urządzeniami lekarskiemi miast innych, postępami higieny i nawet bez wezwania przedkładać odpowiednie wnioski Prezydentowi miasta, komisyi sanitarnej i Magistratowi.

III. Udział w komisyach.

§ 20. Lekarz naczelny należy z urzędu do wszelkich komisyj z ramienia Magistratu wyznaczanych w sprawach mających jakąkolwiek styczność z higieną i bywa na posiedzeniach Magistratu, gdzie w sprawach lekarskich referuje z głosem stanowczym.

§. 21. Lekarz naczelny jest stałym członkiem komisyi sanitarnej i przedstawia sprawy sanitarne na posiedzeniach Sekcyi V. Rady miejskiej.

§. 22. Lekarz naczelny należy do komisyi poboru wojskowego tak głównej jak i dodatkowych.

§. 23. Lekarz naczelny należy do każdej komisyi zarządzonej przez budownictwo miejskie wskutek wniesienia planów na nowe budowy, dostawianie lub przekształcanie budynków. Na tych komisyach ma baczyć, by plany stosowały się do obecnych wymagań higieny. Uwagi swe w tym względzie zamieści w protokole komisyi.

§. 24. Jako członek komisyi z ramienia Magistratu do oglądania domów świeżo wystawionych lub znacznie przerobionych ma w protokole komisyi zamieścić swe zdanie, czy ze stanowiska higienicznego nie ma powodu do odmówienia konsensu na zamieszkanie lub w ogóle używanie.

§. 25. Jako należący do komisyi w sprawie zakładania fabryk i warsztatów rękodzielniczych dla ocenienia, czy one w myśl ustawy przemysłowej nie będą groziły tak ludziom w nich pracującym, jak i sąsiednim mieszkańcom niebezpieczeństwem dla zdrowia lub życia, albo niedogodnością przez łoskot, dym, wyziewy, kurz i t. p., winien lekarz naczelny dokładnie rozpatrzyć się w planach i miejscowości, zastanowić się w ogóle nad wszelkiemi okolicznościami pod względem higienicznym ważnemi i zdanie swe na gruntownem zbadaniu przedmiotu i nauce oparte zamieścić w protokole komisyi.

§. 26. Zakłady fabryczne §. 27. ustawy przemysłowej objęte, nadzoruje lekarz naczelny dla przekonania się, czy dopełnia się w nich warunków policyjno-lekarskich i nie postępuje wbrew przepisom higieny.

§. 27. Lekarz naczelny decyduje w wątpliwych przypadkach o potrzebie zarządzenia sekcyi policyjno-sanitarnej po wysłuchaniu zdania właściwego lekarza miejskiego.

IV. Statystyka i wykazy.

§. 28. Lekarz naczelny obowiązany jest prowadzić dokładny wykaz swych czynności, utrzymywać ewidencyę podrzutków, głuchoniemych, ciemnych, obłąkanych, matołków i kalek nie umieszczonych w zakładzie, a zamieszkałych w mieście Krakowie, i zawiadamiać właściwe władze, jeżeli dostrzeże, że opieka tych osób zostających pod publicznym nadzorem jest pod względem sanitarnym zaniedbaną; nadto prowadzi lekarz naczelny statystykę umiejętną chorobliwości i śmiertelności; część lekarską statystyki miejskiej prowadzi za osobnem atoli wynagrodzeniem.

§. 29. Najdalej do końca Stycznia, obowiązany jest lekarz naczelny złożyć umiejętne zdanie sprawy ze swych czynności i stosunków sanitarnych miasta w roku ubiegłym.

V. Opinie i świadectwa.

§. 30. Na polecenie Prezydenta miasta lub Magistratu ma lekarz naczelny dawać opinie w sprawach wymagających wiadomości lekarskich. Do niego także należy badać na żądanie władzy właściwej stan zdrowia fizycznego i umysłowego urzędników i sług Magistratu, ich żon i dzieci, tudzież kandydatów na posady w służbie miejskiej.

§. 31. Fizyk miejski potwierdza autentyczność podpisów na świadectwach wydanych przez lekarzy prywatnych.

§. 32. Co do obłąkanych lub o chorobę umysłową podejrzanych, spisuje historyę choroby i wydaje orzeczenie co do kwalifikacyi do szpitala obłąkanych.

VI. Mieszkanie lekarza naczelnego.

§. 33. Lekarz naczelny ma mieszkać w śródmieściu i przynajmniej przez godzinę dziennie stale oznaczoną, urzędować w swojem biurze w Magistracie.

VII. Zastępstwo lekarza naczelnego.

§. 34. W razie choroby, urlopu lub innej ważnej przeszkody, zastępuje lekarza naczelnego lekarz miejski, którego Prezydent miasta do tego powoła.

b) Lekarze miejscy.

I. Stosunek do władzy miejscowej.

§. 1. Lekarze miejscy są miejskimi urzędnikami zdrowia i podlegają w sprawach dyscyplinarnych Prezydentowi miasta, w zakresie zaś swych czynności urzędowych Magistratowi i lekarzowi naczelnemu miejskiemu.

Lekarze miejscy winni stosować się do ustaw i przepisów obowiązujących, oraz do niniejszej instrukcyi, jak również do wskazówek lekarza naczelnego miejskiego.

II. Zakres działania w ogólności.

§. 2. Do zakresu działania lekarzy miejskich należy:

a) oglądać zmarłych w przydzielonym im obwodzie miasta i załatwiać czynności urzędowe z tym obowiązkiem połączone;

b) popierać wszelkiemi siłami działanie lekarza naczelnego i w tym celu donosić o wszelkich uchybieniach przeciw policyi lekarskiej dostrzeżonych we własnym obwodzie;

c) leczyć bezpłatnie rzeczywiście ubogich swego obwodu w domu swoim w dwóch godzinach dziennie stale oznaczonych, a w pomieszkaniach tylko takich chorych, których do szpitala przenieść nie można;

d) załatwiać wszelkie czynności lekarskie innego rodzaju, niniejszą instrukcyą wskazane.

a) Oględziny zmarłych.

§. 3. Oględzinami zmarłych ma lekarz przekonać się

a) czy osoba oglądana rzeczywiście nie żyje;

b) czy oglądany umarł śmiercią naturalną w skutek choroby oznaczyć się dającej i po leczeniu przez osobę uprawnioną;

c) czy przeciwnie oglądany umarł śmiercią gwałtowną, umyślnie sprowadzoną lub przypadkową;

d) czy ze śmiercią nie łączą się okoliczności, któreby wskazywały na epidemią lub endemią;

e) czy nakoniec ze śmiercią oglądanej osoby zostaje w związku w ogóle jakaś okoliczność ważna dla zdrowia publicznego.

§. 4. Jeżeli zmarły znajdował się w opiece lekarskiej, meldujący go winien wykazać się przed lekarzem obwodowym świadectwem śmierci lub leczenia, wydanem przez lekarza, który zmarłego leczył.

§. 5. Lekarz miejski otrzymawszy takie świadectwo lub doniesienie o śmierci, winien obejrzeć zwłoki w przeciągu 24 godzin od zameldowania

i wydać świadectwo oględzin. Do świadectw tak w tym jak w poprzednim ustępie wspomnianych, należy używać formularzy przez Magistrat wydanych.

W nagłych przypadkach oględziny winny odbyć się natychmiast.

§. 6. Lekarz miejski dostrzegłszy ślady życia, postąpi sobie według nauki i albo sam użyje środków ratunku, albo zawezwie do pomocy lekarza, którego sobie otaczający zmarłego życzą. Od ratunku tego wolno mu dopiero wtedy odstąpić, gdy się przekona o zaszłej niewątpliwie śmierci.

§. 7. Jeżeli świadectwo śmierci wydane przez lekarza, który zmarłego leczył, zgadza się z wynikiem oglądania zwłok, wyda lekarz obwodowy świadectwo oględzin i wypełni w niem nie tylko wszystkie rubryki w sposób należyty, ale nadto oznaczy, kiedy ma odbyć się pogrzeb.

§. 8. Stosownie do tego nie wolno używać w świadectwach oględzin ogólnych wyrażeń jak: obywatel, rękodzielnik, ubogi, i t. d. lecz należy, jak tylko można najdokładniej. podać zatrudnienie i stan zmarłego.

§. 9. W razie nagłej śmierci osoby, do której żadnego lekarza nie wzywano, należy przez wypytanie się osób otaczających oznaczyć prawdopodobną przyczynę śmierci, a w razie wątpliwości donieść o tem lekarzowi naczelnemu, który według swego uznania zarządzi sekcyą lub poleci bez niej wydać świadectwo oględzin.

§. 10. W każdym innym przypadku a zatem, jeżeli lekarz dostrzeże na ciele ślady zbrodni lub przestępstwa, jeżeli świadectwa śmierci nie wydał lekarz do praktyki uprawniony, lub jeżeli jego treść nie zostaje w zgodzie z wypadkiem oględzin, wstrzyma się lekarz miejski od wydania świadectwa oględzin zezwalającego na pogrzeb i uwiadomi o tem lekarza naczelnego piśmiennie celem dalszego zarządzenia. W razie podejrzenia o zbrodnię lub przestępstwo poleci zwłoki przenieść do zakładu medycyny sądowej.

§. 11. Oględziny jednorazowe uważa się zazwyczaj za wystarczające, w razie atoli jakichkolwiek wątpliwości, obowiązany jest lekarz miejski do drugich oględzin, a wtedy winien aż do ich spełnienia zatrzymać się z wydaniem świadectwa oględzin.

§. 12. Badając godzinę śmierci, lekarz miejski zwróci uwagę pozostałych lub domowników, że w myśl §. 375. ustawy karnej podanie fałszywe czasu śmierci podlega karze aresztu od 1 do 6 miesięcy.

§. 13. Jeżeli nie nastąpi żadna przeszkoda, winien pogrzeb odbyć się w 48 godzin po śmierci. Na odroczenie pogrzebu na dłuższy czas niż w 60 godzin po śmierci, udziela pozwolenia prezydyum Magistratu za przychylną opinią lekarza naczelnego.

Natomiast lekarz miejski może pogrzeb przyspieszyć, jeżeli śmierć nastąpiła z choroby zakaźnej lub jeżeli zwłoki podlegają szybkiemu rozkładowi,

§. 14. Jeżeli ze świadectwa śmierci, wydanego przez lekarza, który zmarłego leczył, lub z oględzin zwłok pokaże się, że przyczyną śmierci była

choroba zaraźliwa, lekarz miejski pouczy rodzinę i domowników zmarłego o zaraźliwości choroby, nakaże, jeżeli odosobnienie należyte nastąpić nie może, wywieść zwłoki do domu przedpogrzebowego na cmentarzu i w porozumieniu z lekarzem naczelnym nakaże i dopilnuje desinfekcyi mieszkania, pościeli, bielizny i sprzętów przez zmarłego używanych, tudzież poczyni wszelkie inne kroki przez naukę i doświadczenie wskazane, celem zapobieżenia rozwleczeniu zarazy.

W razie śmierci z chorób mniej zaraźliwych, przyspieszy ile się da pogrzeb, i zabroni wystawienia wieka. W każdym razie wyda polecenie, aby zwłok osób zmarłych na choroby zaraźliwe nie odwiedzano i na cmentarz nie niesiono.

§. 15. Jeżeli przy oglądaniu zwłok niewiasty okaże się ciąża dłuższa nad 7 miesięcy, a cięcia cesarskiego jeszcze nie wykonano, lekarz miejski zaleci spiesznie wykonanie tej operacyi, lub ją sam wykona, o czem zda raport lekarzowi naczelnemu.

§. 16. Zwłoki osób nieznanych lekarz miejski poleci przenieść do zakładu medycyny sądowej. Tożsamo tyczy się samobójców.

§. 17. Bez osobistego oglądania zwłok, świadectw oględzin nie wolno wydawać.

§. 18. Przed obejrzeniem zwłok przez lekarza miejskiego i daniem przezeń pozwolenia nie wolno zdejmować masek ze marłych, ani też fotografować zwłok.

Z oględzin zmarłych prowadzić winien lekarz miejski dokładny protokół, w którym liczby zmarłych zgadzać się winny z liczbami świadectw oględzin.

§. 19. Oględziny zmarłych są płatne z wyjątkiem zupełnie ubogich. Taksy wyznaczone opłacać będą strony do kasy miejskiej, która je wręczać będzie lekarzom miejskim.

Klasa pierwsza, zamożnych	płaci	2 złr.	— ct.
„ druga średnia	„	1 „	— „
„ trzecia niezamożnych	„		50 ct.
„ czwarta zupełnie ubogich nic nie płaci.			

Oznaczenie klasy na świadectwie oględzin pozostawia się sumienności lekarza miejskiego.

Wice-prezydent Magistratu, rozstrzyga zażalenia przeciw oznaczeniu klasy.

b) Dozór sanitarny w obwodzie.

§. 20. Do lekarza miejskiego należy bezpośredni nadzór nad higienicznym stanem powierzonego jego pieczy obwodu.

§. 21. Lekarz miejski winien w tym celu zwiedzać w swym obwodzie domy i inne budowle publiczne i prywatne a w nich baczyć na wszystko,

co zasługuje na uwagę pod względem lekarskim, przedewszystkiem zatem na podwórza, śmietniki, zlewy, kloaki, kanały, schody, sienie, piwnice, na mieszkania osobliwie parterowe, mianowicie dla ubogiej ludności przeznaczone.

§. 22. Szczególniejszą winien zwracać uwagę na lokale, w których większa liczba osób się gromadzi, a więc na warsztaty, fabryki zakłady wychowawcze publiczne, prywatne, klasztory, ochrony, domy sierót, areszta i szpitale pod dozorem gminy zostające, domy kalek, rekonwalescentów, itp. W razie dostrzeżenia jakichkolwiek uchybień pod względem sanitarnym albo sam poleci złe usunąć, albo gdy to nie skutkuje, uwiadomi o niem lekarza naczelnego.

§. 23. Do lekarza miejskiego należy bezpośredni nadzór nad wszelkiemi artykułami żywności i naczyniami do ich przechowywania, a zatem nad wszelkiego rodzaju napojami, mięsiwami, owocami, grzybami, dalej nad beczkami, naczyniami glinianemi i metalowemi, nad maszynami do pompowania piwa, kurkami, lewarami i t. p. W tym celu obowiązany jest lekarz miejski wskutek polecenia piśmiennego zwiedzać z komisarzem targowym lub obwodowym niespodzianie wszelkie miejsca, sklepy i handle, gdzie się sprzedają artykuły żywności, a gdy znajdzie coś podejrzanego, poleci natychmiast zabrać i odesłać lekarzowi naczelnemu do dalszego zarządzenia.

§. 24. Do lekarza miejskiego należy baczyć, by nie sprzedawano towarów zdrowiu szkodliwych jak: łakoci, cukierków, zabawek dziecięcych, materyj na odzież, kwiatów sztucznych, obić na ściany i t. p., rzeczy farbami szkodliwemi powleczonych, tudzież samychże farb, zdrowiu w jakikolwiek sposób niebezpiecznych.

§. 25. Lekarz miejski winien szczególniej mieć na oku garkuchnie i traktyernie dla ludzi ubogich, tudzież szynki, te ostatnie szczególniej, by w nich nie sprzedawano wódek alkoholem amilowym zanieczyszczonych lub w sposób niewłaściwy przyprawionych.

§. 26. Lekarz miejski ma czuwać nad tem, by z rodzin chorobami zaraźliwemi nawiedzonych dzieci nie chodziły do szkoły, dopóki niebezpieczeństwo zarażenia albo samo nie minie, albo w inny sposób usuniętem nie zostanie.

c) Leczenie ubogich.

§. 27. Chorych ubogich nie mogących z powodu choroby korzystać z ambulatoryum odwiedzi w domu, a przekonawszy się o możności leczenia w ich własnem pomieszkaniu pod względem lokalu, obsługi, dyety stosownej i rodzaju choroby, obejmie ich w stałe leczenie.

§. 28. Obowiązek leczenia bezpłatnie chorych ubogich przez lekarza miejskiego nie rozciąga się do chorób chirurgicznych, ocznych i położniczych wymagających bardzo specyalnych wiadomości, operacyj większych, przy-

rządów i opasek, tudzież asystencyi. Takich chorych objaśnić winien lekarz miejski o niniejszej instrukcyi i odesłać do szpitala lub kliniki.

§. 29. Chorym ubogim cierpiącym na choroby weneryczne lub świerzb, tudzież chorym nie mogącym mieć w domu należytej opieki, zaleci lekarz miejski udać się do szpitala i wyda w tym celu w razie potrzeby wezwanie do straży pożarnej o furmankę miejską lub lektykę.

§. 30. Chorych ubogich mogących być leczonymi w pomieszkaniu własnem, lecz pozbawionych opieki i stosownej dyety, zaleci a mianowicie: chrześcian, opiece Sióstr Miłosierdzia lub P. P. Felicyanek; starozakonnych zaś opiece odpowiednich towarzystw żydowskich

§. 31. Chorych nieuleczalnych, pozbawionych w domu opieki, rzeczywiście ubogich, przedstawi lekarz miejski Magistratowi do umieszczenia w domu kalek, o ile przynależą do gminy miasta Krakowa.

§ 32. Na recepcie wydanej na koszt miasta, wyrazić winien lekarz miejski imię, nazwisko stan, miejsce urodzenia, zatrudnienie chorego i liczbę domu, w którym mieszka

§. 33. Ubodzy chorzy przychodni, otrzymawszy receptę od lekarza miejskiego, udadzą się do komisarza właściwego obwodu po asygnacyę na bezpłatne wydawanie lekarstw.

§. 34. Chorym ubogim w gwałtownej potrzebie i w nocy, może lekarz miejski przepisać lekarstwo i receptę wprost posłać do apteki, a nadto obowiązany jest posiadać w myśl postanowień rozporządzenia ministeryalnego z 26. Grudnia 1882 (Dz. p. p. Nr. 182) apteczkę podręczną *(Nothapparat,)*, którą na koszt gminy uzupełniać ma prawo.

§. 35. Lekarz miejski trzymać się winien pod względem ordynacyi form najtańszych i najprostszych, a środków jak najskuteczniejszych.

§. 36. W razie powtarzania lekarstw nie wolno na receptach wprost dopisywać repetatur leez należy wydać nową receptę bacząc, by w takich razach flaszki zwracano do apteki, celem powtórnego ich użycia.

§. 37. Lekarz miejski winien baczyć, by lekarstwa ubogim przepisywane, były należycie przyrządzone. O uchybieniach wszelkich w tej mierze, winien donosić lekarzowi naczelnemu.

§. 38. Ponieważ ludność przyzwyczaiła się do wzywania lekarzy miejskich w przypadkach nagłych, przeto do nich należy nieść pierwszą pomoc, za którą mają prawo żądać stosownego do zamożności strony wynagrodzenia. Służbodawcy winni płacić za leczenie swej służby.

§. 39. Gdzie potrzeba ratunku jest nagła, a odległość znaczna, wolno lekarzowi miejskiemu użyć dorożki na koszt miasta.

§. 40. Szczególniejsze okazy patologiczne w praktyce urzędowej prześle lekarz miejski do odpowiedniego zbioru w uniwersytecie.

d) Szczepienie ospy.

§. 41. Od 15. Maja do końca Lipca każdego roku winni są lekarzy miejscy szczepić dzieci dwa razy na tydzień przez dwie godziny w lokalach na ten cel przez Magistrat wyznaczonych krowianką. kosztem miasta zakupioną.

§. 42. Każde dziecię szczepione zapiszą w osobnym protokole, wypełniając starannie wszelkie jego rubryki.

§. 43. Lekarze miejscy winni się przekonać ile można o skutku szczepienia, a jeżeli przekonają się o należytym skutku, wydadzą stronie na żądanie świadectwo w odpowiednej formie.

§ 44. Dzieci w ochronach winni lekarze miejscy oglądać i nieszczepione zaszczepić limfą ochronną.

§ 45. Ze szczepienia składać będą lekarze miejscy Magistratowi w końcu roku sprawę za pośrednictwem lekarza naczelnego.

e) Pomoc w nagłych przypadkach.

§. 46. W razie pożaru lub innego nieszczęśliwego przypadku, któryby w jego obwodzie się zdarzył, winien lekarz miejski spieszyć na miejsce z odpowiedniemi narzędziami chirurgicznemi i nieść pomoc w razie potrzeby.

§. 47. W razie nieobecności w domu lekarza właściwego obwodu lub innej przeszkody, winien go na wezwanie wyręczyć inny lekarz miejski w niesieniu pomocy na miejscu nieszczęścia.

f) Opieka nad aresztami.

§. 48. Z kolei co miesiąc jeden lekarz miejski przybędzie codziennie do aresztów miejskich dla dania opinii o zdrowiu aresztantów i szupaśników.

III. Mieszkanie.

§. 49. Każdy lekarz miejski winien mieszkać w swoim obwodzie.

§. 50. Na domu zamieszkanym przez lekarza miejskiego ma się znajdować latarnia czerwona z odpowiednim napisem; na drzwiach zaś wchodowych do mieszkania napis wskazujący czas ordynacyi, po jednej godzinie codziennie rano a po południu tylko w dnie powszednie.

§. 51. W tych godzinach ordynacyjnych lekarz miejski winien załatwiać także wszelkie inne czynności swego urzędu, które z natury rzeczy w domu załatwiać może.

§. 52. Lekarz miejski jest stałym członkiem komisyi sanitarnej z głosem doradczym.

IV. Zastępstwo lekarza miejskiego.

§. 53. Lekarz miejski nie może bez pozwolenia Prezydenta miasta wydalić się z miasta nad 24 godzin; atoli w razie wydalenia się na 24 godzin, winien postarać się o zastępcę. W razie choroby, urlopu lub innej ważnej przeszkody, zastępuje go inny lekarz miejski, którego Prezydent miasta do tego powoła.

STATUT
Komisyi sanitarnej miasta Krakowa.

---

§. 1. Komisya sanitarna jest organem doradczym. Jako taka wydaje opinie w sprawach tyczących się zdrowia publicznego w zakresie działania tak własnego jak poruczonego (§. 6. niniejszego statutu).

§. 2. Przewodniczącym komisyi sanitarnej jest Prezydent miasta lub jego zastępca.

§. 3. Komisya sanitarna składa się z 12. członków wybranych przez Radę miejską, w połowie ze swego grona, a w połowie ze znawców zamieszkałych w gminie. Za znawców uważać należy osoby mające ze swego stanowiska lub zawodu styczność z higieną publiczną.

Wedle uznania Przewodniczącego lub za uchwałą własną, może Komisya sanitarna zapraszać w razie potrzeby znawców z poza swego grona.

Z urzędu bywają na posiedzeniach komisyi sanitarnej z głosem stanowczym: II. wice-prezydent miasta i lekarz naczelny, z głosem doradczym zaś lekarze i weterynarz miejscy, dyrektor budownictwa, inżynier sanitarny i chemik miejski.

§. 4. O ukonstytuowaniu się komisyi sanitarnej należy, z wymienieniem nazwisk członków, zawiadomić Wydział krajowy i c. k. Namiestnictwo.

§. 5. Urząd członka komisyi sanitarnej jest honorowy a więc bezpłatny.

Czas urzędowania członków komisyi sanitarnej trwa 3 lata.

Czas urzędowania członków wybranych z łona Rady miejskiej, gaśnie z chwilą ustąpienia ich z reprezentacyi gminnej, a wybranych z poza Rady z ukończeniem najbliższych wyborów do niej.

Wybór uzupełniający ważny jest tylko do najbliższych wyborów do Rady miejskiej.

§. 6. Komisya sanitarna jest obowiązaną wydawać opinie na wezwanie Przewodniczącego, uprawnioną zaś czynić wnioski z własnej inicyatywy w sprawach zdrowia publicznego.

Komisya sanitarna wydaje opinie lub czyni wnioski:

a) w sprawie organizacyi służby zdrowia w gminie;
b) o kwalifikacyi kandydatów, starających się o posadę w służbie zdrowia gminnej;
c) w sprawach, mających pod względem sanitarnym zasadnicze znaczenie;
d) w sprawach zarządzeń, mających na celu poprawę stosunków zdrowotnych w gminie;
e) w sprawach publicznych urządzeń sanitarnych, budowli na cele zdrowotne i t. d., o ile wymagają ocenienia ze względów sanitarnych.

§. 7. Referentem stałym peryodycznych sprawozdań o stosunkach zdrowia publicznego w gminie jest lekarz naczelny, i ten je podaje do wiadomości komisyi sanitarnej.

Przewodniczący przydziela sprawy do referowania członkom komisyi zdrowia wedle swego uznania.

Referent przygotowuje sprawę, przedstawia ją na posiedzeniu komisyi i stawi wniosek.

Wnioski i opinie komisyi sanitarnej przedkłada przewodniczący Magistratowi względnie Radzie miejskiej do stosownego zarządzenia.

Zarządzenia przedsięwzięte w skutek wniosku komisyi sanitarnej, należy podawać jej do wiadomości.

§. 8. Komisya sanitarna odbywa swe posiedzenia zwyczajnie raz na miesiąc. Nadzwyczajne posiedzenia może zwołać Przewodniczący z własnej inicyatywy, ma jednak obowiązek to uczynić na pisemne żądanie trzeciej części członków komisyi.

Zaproszenia piśmienne na posiedzenia, czy to zwyczajne, czy nadzwyczajne, rozsyła Przewodniczący członkom wraz z porządkiem dziennym na trzy dni przed posiedzeniem.

Członkowie komisyi sanitarnej są obowiązani zadosyć uczynić wezwaniu Przewodniczącego, a w razie nieuniknionej przeszkody, usprawiedliwić swą nieobecność.

Członkowie, którzy bez usprawiedliwienia nie byli obecni na trzech po sobie następujących posiedzeniach, tracą mandat.

W ich miejsce należy zarządzić wybór uzupełniający.

Do ważności uchwał potrzebną jest obecność więcej niż połowy członków. Uchwały zapadają większością głosów obecnych.

W razie równości głosów rozstrzyga Przewodniczący. Mniejszości służy prawo uzasadnienia swego zdania w osobnym wniosku

§. 9. Komisya zdrowotna prowadzi protokół podawczy z następującemi rubrykami:

a) liczba bieżąca przedmiotu w komisyi;

b) nazwa strony lub władzy, która sprawę wnosi i liczba jej podania;

c) dzień wniesienia do komisyi;

d) treść przedmiotu;

e) załatwienie.

Oprócz tego prowadzi komisya zdrowotna protokół obrad, w którym uwidocznione być mają: przedmiot obrad, wniosek referenta, treściwy przebieg dyskusyi i uchwała. Wyciągi z tego protokołu mają być dołączone do właściwego aktu

§. 10. Sprawozdanie z czynności komisyi sanitarnej, należy corocznie przedkładać Wydziałowi krajowemu i c. k. Namiestnictwu; protokołów zaś posiedzeń będzie się tym władzom udzielać do przejrzenia tylko na żądanie.

Nr. 44.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z d. 11. Sierpnia 1893, l. 41.103, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Mielec na dalszy pobór opłaty gminnej od słodzonych trunków spirytusowych i araku, na dalsze sześć lat.

Wydział krajowy na mocy ustawy z dnia 11. Marca 1888, Nr. 36 Dz. ust. kraj., za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Mielec na dalszy pobór opłaty gminnej od słodzonych trunków spirytusowych i araku w kwocie 4 ct. od jednego litra na dalsze sześć lat, z tem zastrzeżeniem, że gminie Mielec nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonej opłaty za czas przed ogłoszeniem odnośnego zezwolenia.

Lwów, dnia 11. Sierpnia 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Wereszczyński w. r.

Nr. 45.

U s t a w a

z dnia 11. Sierpnia 1893, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasta Chrzanowa na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i od piwa w latach 1894, 1895 i 1896.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam:

Art. I.

Gminie miasta powiatowego Chrzanowa zezwala się pobierać począwszy od 1. Stycznia 1894 do końca roku 1896 opłatę gminną od napojów spirytusowych i piwa w gminie wyrabianych lub w jej obręb sprowadzanych i w nim zużywanych według następującej taryfy:

1) od 1 hektolitra piwa leżaka	80	ct.
2) od 1 hektolitra piwa pojedyńczego	50	„
3) od 1 flaszki ($^1/_2$ litra) piwa marcowego	$^1/_2$	„
4) od 1 flaszki ($^1/_2$ litra) piwa czarnego (*bokbier*) . . .	$^1/_2$	„
5) od 1 litra wódki, okowity, spirytusu i t. p. sprowadzanych bądź w beczkach, flaszkach, lub jakichkolwiek innych naczyniach	4	„
6) od 1 litra rumu, araku i t. p. sprowadzanych bądź w beczkach, flaszkach, lub jakichkolwiek innych naczyniach	4	„
7) od 1 litra słodzonych napojów spirytusowych w ogóle i t. p. sprowadzanych bądź w beczkach, flaszkach lub innych jakichkolwiek naczyniach	4	„

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione wyrabiają lub sprowadzają dla miejscowej konsumcyi, bądź na sprzedaż, bądź też na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta powiatowego Chrzanowa.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej i nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, 11. Sierpnia 1893.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 15 Września 1893 Część XIV.

Nr. 46.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Sierpnia 1893, l. 68.142.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Sierpnia 1893, najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu Radzie powiatowej w Tarnobrzegu prawa do pobierania opłaty mytniczej na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Radzie powiatowej w Tarnobrzegu nadaje się na lat pięć, od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, a mianowicie na stacyach w Dębach (przed karczmą Grabina) Jadachach i Miechocinie prawo do poboru myta drogowego, nadto na stacyi w Jadachach poboru myta mostowego według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, byków, mułów i osłów, tudzież od każdej sztuki pędzonego młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny $1/2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego. Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Zaprzęgi gospodarskie tak własne jak najęte dóbr Dzików z przyległościami i Chmielów z przyległościami są uwolnione tam i z powrotem od opłat mytniczych i to bez względu, czy zaprzęgami tymi sprowadzane są produkta rolnicze i materyały drzewne (drzewo budulcowe, opałowe i węgle), z lasów Dzikowskich do dóbr Chmielowskich, czy też z lasów Chmielowskich do dóbr Dzikowskich.

Pod zaprzęgami gospodarskimi rozumieć należy zaprzęgi wiozące **na własny użytek dóbr** produkta rolnicze, drzewo opałowe i budulcowe, wreszcie zaprzęgi używane do obrabiania roli. Nie ma wpływu na ważność uwolnienia niniejszego okoliczność, czy gospodarstwo w wymienionych dobrach prowadzone jest we własnej administracyi czy też w dzierżawie, jak również okoliczność, kto jest właścicielem dóbr rzeczonych.

Zaprzęgi wiozące produkta rolnicze i drzewo opałowe do browarów w Dzikowie i Chmielowie i zaprzęgi wywożące piwo z tychże browarów, jak również zaprzęgi wiozące sprzedane kupcom drzewo opałowe i budulcowe z lasów dworskich Dzikowskich i Chmielowskich, mają opłacać myto tak w Jadachach jak Miechocinie.

Z dniem wejścia w wykonanie tej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 14. Marca 1890 (Dz. u. kr. Nr. 28), którą nadane było Radzie powiatowej w Tarnobrzegu prawo do poboru myta na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 26. Sierpnia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 47.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Sierpnia 1893, l. 68.142.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Sierpnia 1893, najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania dróg gminnych Tarnopol-Grzymałów i Iwaczów dolny-Obarzańce.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drogach gminnych Tarnopol-Grzymałów i Iwaczów dolny-Obarzańce, Wydziałowi powiatowemu w Tarnopolu jako władzy nadzorującej, na rzecz tychże dróg, do utrzymywania których obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Na obu drogach pobierać należy opłatę mytniczą według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, żrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 26. Sierpnia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 48.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Sierpnia 1893, l. 68142.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Sierpnia 1893, najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Dąbrowej, na drogach powiatowych z Otfinowa do Ujścia jezuickiego i z Dąbrowej do Mędrzechowa;
2. Radzie powiatowej w Cieszanowie, na drodze powiatowej Dachnów-Lubaczów;
3. Radzie powiatowej w Limanowej, na drodze powiatowej Dobrsko-Szczyrzyckiej;
4. Radzie powiatowej w Rzeszowie, od mostu powiatowego na rzece Wisłoku w Żarnowy;
5. Radzie powiatowej w Trembowli, na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów;
6. Radzie powiatowej w Białej, na drodze powiatowej Międzybrodzkiej;
7. Radzie powiatowej w Łańcucie, na drodze powiatowej Łańcut-Kańczuga;
8. Radzie powiatowej w Kołomyi, na drodze powiatowej Kołomyja-Peczeniżyn,
9. Radzie powiatowej w Limanowej, od mostu powiatowego na rzece Łososinie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje.

Art. I.

Radom powiatowym w Dąbrowej, Cieszanowie, Limanowej, Rzeszowie, Trembowli, Białej, Łańcucie i Kołomyi, nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania opłat mytniczych, pod wa-

runkiem utrzymania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Dąbrowej prawo do pobierania myta drogowego na drogach powiatowych, a to z Otfinowa do Ujścia jezuickiego i z Dąbrowy do Mędrzechowa.

Przy każdej z obu wymienionych dróg, pobierać należy opłatę myta według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

2. Radzie powiatowej w Cieszanowie prawo do pobierania myta mostowego na drodze powiatowej Dachnów-Lubaczów, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

3. Radzie powiatowej w Limanowej prawo do pobierania opłat myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Dobczycko-Szczyrzyckiej przy jednej rogatce, podług następującej taryfy:

1. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ ct.

2. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

4. Radzie powiatowej w Rzeszowie prawo do pobierania myta od mostu na rzece Wisłoku w Żarnowej, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) ct.

5. Radzie powiatowej w Trembowli, prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów na jednej stacyi w Zieleńcu, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, drogowego 2 (dwa) ct., mostowego 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych: drogowego 1 (jeden) ct., mostowego 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego: drogowego $^1/_2$ (pół) ct., mostowego $^1/_2$ (pół) ct.

Właściciele i zarząd dóbr w Semenówce są wolni od opłaty myta Radzie powiatowej w Trembowli przysługującego.

6. Radzie powiatowej w Białej. prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Międzybrodzkiej na stacyi Porąbce, według następującego wymiaru:

1. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

2. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1^1/_2$ (półtora) ct.

7. Radzie powiatowej w Łańcucie, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Łańcut-Kańczuga, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

8. Radzie powiatowej w Kołomyi, prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Kołomyja-Peczeniżyn, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

9. Radzie powiatowej w Limanowej, prawo do pobierania myta mostowego od mostu powiatowego Nr. 92 na rzece Łososinie przy drodze Sowlińsko-Laskowskiej, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od pięciu świń lub cieląt, oraz od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, żrebięta. owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 26. Sierpnia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 49.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Sierpnia 1893, l. 68.142.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Sierpnia 1893, najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. na drodze gminnej z Siepietnicy przez Szerzyny do Swoszowy i z Szerzyn do Jodłówki;

2. na drodze gminnej Przemyślańsko-Pomorzańskiej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta:

1. Na drodze gminnej z Siepietnicy przez Szerzyny do Swoszowy i z Szerzyn do Jodłówki. Wydziałom powiatowym w Jaśle i w Gorlicach jako władzom nadzorującym na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytorium omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Dochód z myta przypadać ma w $^{8}/_{10}$ częściach na powiat Jasielski, a w $^{2}/_{10}$ częściach na powiat Gorlicki. Dochód ten pobierać ma Wydział powiatowy Jasielski, który obowiązany jest wyżej oznaczoną część dochodu, przypadającą na powiat Gorlicki, wypłacać Wydziałowi tegoż powiatu.

Mieszkań cygmin i obszarów dworskich, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, wolni są od opłaty ustanowionego myta tylko w obrębie swojej miejscowości.

2. Na drodze gminnej Przemyślańsko-Pomorzańskiej, Wydziałowi powiatowemu w Przemyślanach, jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytorium omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^{1}/_{2}$ (pół) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są woine od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 26. Sierpnia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 50.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Sierpnia 1893, l. 68.142.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Sierpnia 1893, najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Stryju, na drodze powiatowej Stryjsko-Żurawińskiej.

2. Radzie powiatowej w Zaleszczykach, na drodze powiatowej Uścieczko-Jazłowiec.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Radom powiatowym w Stryju i w Zaleszczykach nadaje się na lat pięć, od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Stryju prawo do pobierania myta od mostów na drodze Stryjsko-Żurawińskiej według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ (pół) ct.

2. Radzie powiatowej w Zaleszczykach prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Uścieczko-Jazłowiec, a to na dwóch stacyach za Uścieczkiem i w Chmielowie, według następującego wymiaru

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości. Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 26. Sierpnia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 51.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Sierpnia 1893, l. 68.142.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Sierpnia 1893, najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozów, a mianowicie: w Chwałowicach przez rzekę Wisłę, i tudzież w Skowierzynie i Wrzawach przez rzekę San.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo na pobór myta przewozowego, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych własnym kosztem w dobrym stanie, a mianowicie:

1. Obszarowi dworskiemu w Chwałowicach, powiatu Tarnobrzeskiego, od przewozu przez rzekę Wisłę w Chwałowicach;

2. Obszarowi dworskiemu w Skowierzynie powiatu Tarnobrzeskiego, od przewozu przez rzekę San w Skowierzynie.

3. Obszarowi dworskiemu w Wrzawach, powiatu Tarnobrzeskiego, od przewozu przez rzekę San w Wrzawach.

Przy wszystkich trzech przewozach, należy pobierać opłatę mytniczą według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) ct.;
d) od jednej osoby 3 (trzy) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane przepisy względem uwolnienia od opłaty mytniczej i względem zniżenia tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 26. Sierpnia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 52.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Sierpnia 1893, l. 68.142.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Sierpnia 1893, najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do poboru myta na rzecz utrzymania drogi gminnej Nadwiślańskiej i drogi gminnej Litatyn-Kozowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta:

1. Na drodze gminnej Nadwiślańskiej Wydziałowi powiatowemu w Bochni, jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytorium omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach, a to: w Krzykowie i Woli batorskiej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

2. Na drodze gminnej Litatyn-Kozowa, Wydziałowi powiatowemu w Brzeżanach, jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytorium omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości

Z c. k. Namiestnictwa

Lwów, dnia 26. Sierpnia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 53.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Sierpnia 1893, l. 68.142.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Sierpnia 1893, najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Swicy w Wełdzirzu, tudzież od przewozów przez rzekę Dniestr w Bukawinie, Demidowie i Czartoryi.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Wełdzirzu powiatu Dolińskiego od mostu na rzece Swicy w Wełdzirzu, podług następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

2. Obszarowi dworskiemu w Bukawinie powiatu Bobreckiego, od przewozu przez rzekę Dniestr w Bukawinie;

3. Obszarowi dworskiemu w Demidowie powiatu Bobreckiego, od przewozu przez rzekę Dniestr w Demidowie;

4. Obszarowi dworskiemu w Czartoryi powiatu Bobreckiego, od przewozu przez rzekę Dniestr w Czartoryi.

Od każdego z tych trzech myt (pod poz. 2, 3 i 4) poszczególnionych, pobierać należy opłaty podług następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

c) od jednego źrebięcia do 2 lat 1 (jeden) ct.;
d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;
e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze 2 lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. II.

Członkowie gminy w Bukawinie wolni są od opłaty myta przewozowego, dla tamtejszego obszaru dworskiego ustanowionego.

Art. III.

Członkowie gminy w Demidowie wolni są od opłaty myta przewozowego, dla tamtejszego obszaru dworskiego ustanowionego.

Art. IV.

Członkowie gminy w Czartoryi wolni są od opłaty myta przewozowego, dla tamtejszego obszaru dworskiego ustanowionego.

Art. V.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.
Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 26. Sierpnia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 54.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Sierpnia 1893, l. 68.142.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Sierpnia 1893, najmiłościwiej zatwierdzić następującą

uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:

1. Obszarowi dworskiemu w Wiśniowej, od mostu na rzece Krzyworzece.
2. Obszarowi dworskiemu w Kopkach, od przewozu przez rzekę San.
3. Obszarowi dworskiemu w Przecławiu, od przewozu przez rzekę Wisłokę.
4. Obszarowi dworskiemu w Baliczach, od przewozu przez rzekę Świcę.

Zgodnie z uchwałą Sejmu mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu w Wiśniowej, powiatu Wielickiego, od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) cent.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy z Wiśniowej, wolni są od opłaty myta mostowego, dla tamtejszego obszaru dworskiego ustanowionego.

2. Obszarowi dworskiemu w Kopkach, powiatu Niskiego, od przewozu przez rzekę San w Kopkach, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby, wyjąwszy woźnicy lub jeźdzca na koniu 2 (dwa) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, żrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

3. Obszarowi dworskiemu w Przecławiu powiatu Mieleckiego, od przewozu przez rzeke Wisłokę w Przecławiu, podług następującego wymiaru:

a) od jednej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia, nie majęcego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

4. Obszarowi dworskiemu w Baliczach, powiatu Żydaczowskiego, od przewozu przez rzekę Świcę między Baliczami podróżnemi a podgórnemi, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2½ (dwa i pół) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2½ (dwa i pół) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, t. j. cieląt źrebiąt, owiec, kóz i świń 1 (jeden) ct.;

d) od jednej osoby pieszej 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 26. Sierpnia 1893.

Z c. k. Namiestnictwa.

Badeni w. r.

Nr. 55.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Sierpnia 1893, l. 68.142.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4 Sierpnia 1893, najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Borszczowie na drogach powiatowych Iwanków, Germakówka i Uście biskupie-Jezierzany;

2. Radzie powiatowej w Samborze, na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej.

3. Radzie powiatowej w Tarnowie, na drodze powiatowej Tuchowsko-Ryglicko-Jodłowskiej.

4. Radzie powiatowej w Stanisławowie, od mostu na rzece Bystrzycy pod Czerniejowem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. 1.

Radom powiatowym w Borszczowie, Samborze, Tarnowie i Stanisławowie, nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Borszczowie, prawo do pobierania myta drogowego na dwóch drogach powiatowych, a mianowicie na drodze Iwanków-Germakówka i na drodze Uście biskupie-Jezierzany, przy dwóch zaporach.

2. Radzie powiatowej w Samborze, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej, przy jednej zaporze.

Od każdego z tych dwóch myt, (pod poz. 1. i 2. poszczególnionych), pobierać należy opłaty podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

3. Radzie powiatowej w Tarnowie, prawo do poboru myta przy drodze powiatowej Tuchowsko-Ryglicko-Jodłowskiej, w Ryglicach przy dwóch rogatkach mytniczych w ten jednakże sposób, że opłata przy jednej z nich uiszczona, przy drugiej powtórnie wymaganą nie będzie.

Myto pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od

koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od pięciu świń, lub cieląt, jak również od 10 owiec 1 (jeden) ct.

4. Radzie powiatowej w Stanisławowie, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Bystrzycy pod Czerniejowem, według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) ct.;

c) od pięciu świń lub cieląt, oraz od 10 owiec 2 (dwa) ct

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o owolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 26. Sierpnia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 56.

O b w i e s z c z e n i e

c k. Namiestnictwa z dnia 26. Sierpnia 1893, l. 68.142.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Sierpnia 1893, najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:

1. Obszarowi dworskiemu w Husakowie, od mostów na rzece Sołotwinie;
2. Obszarowi dworskiemu w Lisowcach, od mostu na rzece Serecie;

3. Obszarowi dworskiemu w Podleszanach, od przewozu przez rzekę Wisłokę;

4. Obszarowi dworskiemu w Rzemieniu, od przewozu przez rzekę Wisłokę;

5. Gminie w Kamionce strumiłowej, od mostów na rzekach Bugu i Kamionce;

6. Obszarowi dworskiemu w Mętkowie, od przewozu przez rzekę Wisłę;

7. Obszarowi dworskiemu w Rogach, od mostu na rzece Lubatówce;

8. Obszarowi dworskiemu w Manastercu, od mostu na rzece Dniestrze

9. Obszarowi dworskiemu w Terszakowie, od mostu na rzece Dniestrze

10. Obszarowi dworskiemu w Mostach, od mostu na rzece Dniestrze;

11. Obszarowi dworskiemu w Sieniawie wspólnie z obszarem dworskim w Tryńczy, od przewozu przez rzekę San.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu w Husakowie powiatu Mościskiego, od dwóch mostów na rzece Sołotwinie, przy dwóch zaporach mytniczych oddzielnie przy omyconych mostach ustawionych, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 1 (jeden) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych, (1) ct.;

c) od 5 świń lub cieląt, od 10 owiec $^1/_2$ (pół) ct.

2. Obszarowi dworskiemu w Lisowcach, powiatu Zaleszczyckiego, od mostu na rzece Serecie;

3. Obszarowi dworskiemu w Podleszanach powiatu Mieleckiego, od przewozu przez rzekę Wisłokę;

4. Obszarowi dworskiemu w Rzemieniu powiatu Mieleckiego, od przewozu przez rzekę Wisłokę.

Przy każdem z tych trzech myt (pod poz. 2. 3. i 4. poszczególnionych), pobierać należy opłatę według następującego wymiaru:

1. Przy każdem wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń lub cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

5) Gminie w Kamionce strumiłowej powiatu Kamioneckiego, od mostu na rzece Bugu na przedmieściu Zabużu i oddzielnie od trzech mostów na rzece Kamionce, według następującego wymiaru:

1. Od mostu na rzece Bugu:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, 2½ (dwa i pół) ct;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2½ (dwa i pół) ct.;

c) za 5 sztuk świń lub cieląt, za 10 owiec 1 (jeden) ct.

2. Od trzech mostów na rzece Kamionce z tem zastrzeżeniem, że każdy przebywający wszystkie trzy mosty w jednej i tej samej jeździe, opłatę myta tylko raz ponosi.

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzegu 1 (jeden) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct;

c) za 5 sztuk świń lub cieląt, za 10 owiec 1 (jeden) ct.

Właściciele obszaru dworskiego w Kamionce i oficyaliści tegoż obszaru w myśl zawartej ugody, wolni są od opłaty myta.

6. Obszarowi dworskiemu w Mętkowie, powiatu Chrzanowskiego, prawo do pobierania myta przewozowego na rzece Wiśle pod Mętkowem, według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego, albo zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

7. Obszarowi dworskiemu w Rogach powiatu Krośnieńskiego, od mostu na rzece Lubatówce, pod warunkiem utrzymywania tego mostu, oraz 13 innych mostów i kanałów w obrębie gminy w Rogach istniejących, podług następującej taryfy:

a) od jednej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od jednej sztuki bydła pociągowego wolnego, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoteż od koni, wołów, bujaków, krów i jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej sztuki pędzonej młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, oraz od każdej sztuki pędzonej młodego bydła tegoż rodzaju ½ (pół) ct.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, wolne są od opłaty mytniczej.

8. Obszarowi dworskiemu w Monastercu powiatu Rudeńskiego, od mostu na rzece Dniestrze w Monasterzu.

9. Obszarowi dworskiemu w Terszakowie powiatu Rudeńskiego, od mostu na rzece Dniestrze w Terszakowie.

10. Obszarowi dworskiemu w Mostach powiatu Rudeńskiego, od mostu na rzece Dniestrze w Mostach.

Od każdego z tych trzech myt (pod poz. 8, 9, 10, poszczególnionych), pobierać należy opłaty podług następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.:

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świn albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct

Mieszkańcy gminy Terszakowa wolni są od opłaty myta mostowego, dla tamtejszego obszaru dworskiego ustanowionego.

Mieszkańcy gminy w Mostach wolni są od opłaty myta mostowego, tamtejszemu obszarowi dworskiemu przysługującego.

11. Obszarowi dworskiemu w Sieniawie powiatu Jarosławskiego, wspólnie z obszarem dworskim w Tryńczy powiatu Łańcuckiego, od przewozu przez rzekę San, pod Sieniawą, według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę, lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego, lub zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do 2 lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze 2 lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 26. Sierpnia 1893.

Badeni w. r.

Nr. 57.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 23. Sierpnia 1893, L. 42.705, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie w przedmiocie zezwolenia gminie Budzanów (pow. Trembowla) na pobór 80% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. ust. kraj., gminie Budzanów na pobór w r. 1893 dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w wysokości 80% z tem zastrzeżeniem, że gminie nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego zezwolenia.

Lwów, dnia 23. Sierpnia 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 58.

Wskazówki

do przeprowadzania dezinfekcyi podczas epidemii cholery,

ułożone wskutek polecenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych przez najwyższą Radę zdrowia, aprobowane i dane do zastosowania się politycznym władzom krajowym reskryptem ministeryalnym z dnia 16. Sierpnia 1893, l. 491.

Przez „dezinfekcyę" należy rozumieć ujęte w pewien systematyczny plan postępowanie celem zniszczenia zarazków chorobotwórczych.

Stosownie do tego powinny być **właściwe** środki **we właściwym czasie i miejscu** w sposób **celowi odpowiedni** zastosowane.

Jeżeli się tak postępuje, wówczas można nawet małymi środkami wiele uzyskać, podczas gdy przez szablonowe, bezmyślne i nierozważne postępowanie nawet przy rozrzutnem użyciu środków dezinfekcyjnych nie osiągnie się żadnego skutku, lub tylko bardzo nieznaczny.

Zarazek cholery jest mało odporny, ginie już przy ciepłocie 60° C. i traci swą żywotność przez wyschnięcie; posiadamy przeto szereg środków, które przy odpowiedniem użyciu niszczą z całą pewnością zarazek chorobowy.

I tak, znanem jest od dawna, że ogień niszczy zarazki chorobotwórcze. Przedmioty zatem bez wartości, odchodami cholerycznemi powalane lub o zanieczyszczenie nimi podejrzane, należy spalić, uważając przy tem, aby ogień był tak wielki, by zniszczenie tych przedmiotów nastąpiło w jak najkrótszym czasie.

Dezinfekcya ta za pomocą przegrzanej pary wodnej o ciepłocie 100° C. może być dokonywaną jedynie we właściwych aparatach, których winno dostarczyć i utrzymywać w pogotowiu państwo i gminy.

Co do innych znanych środków dezinfekcyjnych trzeba celem ogólnego i powszechnego ich zastosowania uczynić odpowiedni wybór. Warunki, o które przy tem chodzi, są: pewność działania środków desinfekcyjnych, możność łatwego zaopatrzenia się w dostateczną ich ilość; nadto nie powinny one być przy używaniu dla zdrowia niebezpieczne, a cena ich winna być niską.

Chcąc zatem w czasie cholery przeprowadzić racyonalnie dezinfekcyę, należy mieć na oku następujące pytania:

Jakim środkiem należy dezinfekcyonować;

Co ma być poddane dezinfekcyi;

Kiedy ma być dezinfekcya wykonaną;

W jaki sposób należy prowadzić dezinfekcyę?

Co do punktu pierwszego, to wykluczyć należy wszelkie takie środki, których działalności nie wypróbowano jeszcze dostatecznie w nauce, lub które przy tych próbach okazały się nieskutecznymi.

Również nie należy wprowadzać do powszechnego użytku środków niebezpiecznych dla zdrowia, jak sublimat i żrące kwasy. Także należy stanowczo przestrzedz przed użyciem wszelkich przetworów dezinfekcyjnych, zachwalanych zazwyczaj publiczności w każdej epidemii i narzucanych jej śmiałemi pochwałami, jakkolwiek najmniejszej nie ma ku temu podstawy.

Na takie bezskuteczne środki wydaje się częstokroć bezpotrzebnie znaczne sumy pieniężne zamiast ich użyć na właściwą i skuteczną dezinfekcyę, a zastowaniem takich środków czyni się tylko pozorowi zadość.

Środki takie pochodzą albo z dawnych czasów, kiedy nie mieliśmy należytych wiadomości o istocie chorób zakaźnych, lub też bywają i obecnie fabrykowane i sprzedawane jedynie w chęci zysku.

Należy pamiętać, że rozmaite przetwory do ozonizowania i poprawiania składu powietrza służące, dalej wszelkie środki odwaniające, jak: ocet drzewny, zioła aromatyczne, pachnący węgiel, a nawet kadzenie za pomocą pary siarki i chloru, są przy zwalczaniu cholery zupełnie bezskuteczne.

Posypywanie pisoarów, wychodków, stajen i t. p. tak zwanem wapnem karbolowem jest bez znaczenia, gdyż doświadczenie stwierdziło, że środek ten używany zazwyczaj w wielkich ilościach a tem samem pociągający znaczne koszta, nie posiada wcale własności dezinfekcyonowania.

Dla utrzymania czystości zaś i usunięcia przykrej woni jest skuteczniejszem kilkakrotne spłukanie wodą.

Tak zwany surowy karbol jest po większej części niczem innem, tylko zwyczajną smołą, a zatem i jego działanie dezinfekcyjne jest małe.

Surowy kwas solny i siarkowy mogą być używane do dezinfekcyi tylko pod dozorem znawców.

Z pomiędzy środków dezinfekcyjnych istotnie działających, wolnych od niebezpieczeństwa przy użyciu a zatem ogólnie zastosować się dających, pozostają: wapno żrące, krystaliczny kwas karbolowy, lyzol a względnie kreolina wiedeńska i kreolina Pearsona. Wszystkie te środki, z wyjątkiem wapna żrącego nie są tanie. Zastosowanie ich jest wskutek tego ograniczone, zwłaszcza, że ceny tych przetworów przemysłu wzrastają w miarę większego popytu a nawet jest rzeczą możliwą, że produkcya ich nie będzie odpowiadała

zapotrzebowaniu. Trudno nawet ręczyć za jednostajny skład chemiczny tych przetworów.

Wapno natomiast znajduje się pod ręką w wielkich ilościach jest i będzie zawsze tanim środkiem dezinfekcyjnym, a wobec wielokrotnie stwierdzonej z naukową ścisłością jego skuteczności dezinfekcyjnej, zajmuje ono pierwsze miejsce wśród wszystkich obecnie znanych środków dezinfekcyjnych.

Wapno żrące w proszku daje się użyć do rozsypywania z lepszym skutkiem aniżeli wapno karbolowe.

Najskuteczniejszem jest ono w postaci mleka wapiennego, które przyrządza się w sposób następujący.

Grubo potłuczone kawałki palonego wapna zaprawia się wodą w ilości $^2/_3$ wagi wapna a po rozpadnięciu się tegoż rozrabia się na jednostajny proszek. Do 1go litra tego proszku dolewa się w dużej flaszce 4 litry wody; flaszkę należy szczelnie zakorkować i kilkakrotnie silnie zakłócić. W ten sposób otrzymany płyn jest jednym z najsilniej działających środków dezinfekcyjnych.

Pamiętać jednak należy, że **przed każdorazowem użyciem należy flaszkę dobrze wstrząsnąć a po użyciu szczelnie ją zamknąć. Mleko wapienne przechowane w otwartych naczyniach staje się wkrótce bezskutecznem.**

Kwasu karbolowego używa się do dezinfekcyi w roczynie, a mianowicie: 5 części krystalicznego kwasu karbolowego w 100 częściach wody; lyzolu używa się 2 części w 100 częściach wody a kreoliny 5 części w 100 częściach wody. Roczyn kreoliny należy przed użyciem również zakłócić.

Na pytanie drugie, t. j. co ma być podczas epidemii cholery dezinfekcyonowane, odpowiedź brzmi jak następuje:

Wszystki te przedmioty należy dezinfekcyonować, które bezpośrednio lub pośrednio zostały przez odchody choleryczne chorych zanieczyszczone lub są podejrzane o zanieczyszczenie, w przypuszczeniu, że skutku można się spodziewać.

Nagromadzony kał i inne nieczystości na gnojowiskach, w dołach kloacznych, beczkach i t. p., jeżeli dezinfekcya ma być skuteczną, muszą być **dokładnie zmięszane** ze środkami dezinfekcyjnymi, dodanymi **w dostatecznej ilości.**

Samo posypywanie, polewanie lub skrapianie nie odpowiada celowi. W pewnych szczególnie małych wypadkach może być jednorazowa dokładna dezinfekcya takich nagromadzonych nieczystości koniecznie wskazana i należycie uskuteczniona.

Ogólna i trwała dezinfekcya takich nieczystości jest jednak nie do wykonania.

Przedewszystkiem jako nieprowadzące do celu i bezużyteczne marnotrawstwo należy uważać wsypywanie środków dezinfekcyjnych do kanałów. Odróżnić jednak trzeba postępowanie, mające na celu usunięcie szkodliwych

i przykrych gazów z wychodków i kanałów przez dodanie pewnych ciał. Takie postępowanie, jakkolwiek nie jest dezinfekcyą, jednak może być częstokroć bardzo dobroczynnem, zwłaszcza gdy do spłukiwania brak jest wody.

Złudnem zatem jest przypuszczenie, jakobyśmy byli w stanie jakimikolwiek środkami zdezinfekcyonować wychodki począwszy od rury spadowej na dół aż do kloaki, a w szczególności sam kanał.

Natomiast musimy dążyć z całym naciskiem do uskutecznienia dezinfekcyi samych miejsc ustępowych, skoro właściwa pora nadejdzie, zwłaszcza, że ta dezinfekcya da się skutecznie przeprowadzić. Zachodzi przeto pytanie, kiedy jest właściwa pora do dezinfekcyonowania?

Jak długo w jakiej miejscowości nie stwierdzono wypadku zachorowania na cholerę, tak długo zbyteczne są wszelkie zarządzenia, mające na celu dezinfekcyę. Przedwczesne a zatem bezużyteczne używanie środków dezinfekcyjnych ma ten skutek, że braknie ich wtedy, gdy są najwięcej potrzebne. A więc **dopiero z chwilą stwierdzenia pierwszego przypadku choroby zachodzi potrzeba przeprowadzenia dezinfekcyi ogólnej.**

Od tej właśnie chwili winien być rozciągnięty ścisły nadzór nad publicznemi miejscami ustępowemi, a w danym razie należy przeprowadzić dokładną ich dezinfekcyę.

Wykonać należy dezinfekcyę natychmiast po dostrzeżonem zanieczyszczeniu.

Największą uwagę zwrócić należy na ekskrementa w zaułkach ulic i domów się znajdujące, celem natychmiastowego i dokładnego ich zdezinfekcyonowania.

Co do sposobu wreszcie, w jaki dezinfekcya ma być dokonywana, przedewszystkiem zaznaczyć wypada, że trzeba się do niej wziąć z całą energią i przeprowadzić z zupełną ścisłością. O ile szybkie i stanowcze postępowanie w tym względzie przynosi wielką korzyść, o tyle szkodliwem jest zwlekanie i brak stanowczości w działaniu. A już całkiem błędnem jest tu i tam istniejące mniemanie, jakoby dla celów dezinfekcyi było coś zrobionem przez postawienie w danem miejscu środka dezinfekcyjnego o silnej woni. Konieczną bezwzględnie jest rzeczą odchody choleryczne ze środkami odrażającymi obficie i dokładnie zmieszać, a nadto winien środek dezinfekcyjny przynajmniej przez pół godziny działać na przedmiot odrażany, zanim tenże zostanie usunięty.

W ten sposób należy postępować z wszelkiego rodzaju przedmiotami zanieczyszczonymi odchodami cholerycznymi. Przy takiej dezinfekcyi grubszej winno się używać przedewszystkiem mleka wapiennego, a to przy odchodach płynnych przynajmniej w ilości równej odchodom odrażać się mającym.

Tak więc pół litra kału cholerycznego wymaga dodania przynajmniej pół litra mleka wapiennego; roztwory 5% kwasu karbolowego, 5% roztworu kreoliny lub 2%go lyzolu dodaje się również w tejsamej ilości, jaką jest ilość odrażać się mających odchodów chorych.

Do zmywania przedmiotów, na których nie widać wprawdzie zanieczyszczeń płynnym lub gęstawym kałem, które jednak z natury rzeczy są podejrzane o zanieczyszczenie dejektami cholerycznymi, jak np. podłoga, ściany, sprzęty i inne przedmioty w używaniu będące, można posługiwać się 2%ym kwasem karbolowym lub takimże rozczynem kreoliny względnie 1%ym rozczynem lyzolu.

W publicznych miejscach ustępowych należy podczas epidemii cholery wszystkie zanieczyszczone miejsca polać mlekiem wapiennem lub innym z pomiędzy wymienionych środków w odpowiedniej ilości i w odpowiedniem zgęszczeniu, a po półgodzinnem dopiero działaniu można zebrany płyn wylać do muszli stolcowej, a gdzie jej nie ma, do rury spustowej wychodka; poczem ma być miejsce ustępowe obficie spłukane wodą, która może być użytą do następnego spłukania muszli stolcowej i rury spustowej.

W ten sam sposób należy postępować przy dezinfekcyonowaniu wychodków i klosetów w mieszkaniach prywatnych, jeżeli w nich zdarzył się przypadek cholery.

Bardzo ważną reczą jest baczyć nieustannie podczas epidemii cholery na możliwie dokładną dezinfekcyę odzieży zatrudnionych w kanałach.

W ogóle należy ograniczyć roboty w kanałach podczas panującej epidemii do najnaglejszych czynności a robotnikom surowo nakazać, by podczas swego zajęcia wstrzymali się od jedzenia, picia i palenia. Należy również zaopatrzyć ich w 1% rozczyn lyzolu z poleceniem, aby tym rozczynem obmywali kilkakrotnie ręce i twarz, bezwarunkowo zaś natychmiast po zawalaniu się cieczą kanałową. Bezzwłocznie po opuszczeniu kanału muszą robotnicy złożyć ubrania swoje w osobno przygotowanych i izolowanych budynkach, ręce i twarz mają obmyć starannie 1% lyzolem, zmyć następnie wodą i mydłem, i włożywszy dopiero inną osobno przechowaną odzież, mogą się stykać z innymi ludźmi.

Pod żadnym warunkiem nie należy robotników zajętych pracą w kanałach puszczać do domów w odzieży, której używali podczas swej pracy.

Do odrażania bielizny chorych na cholerę należy umieścić w salach chorych obszerne kubły, wypełnione 2% rozczynem kwasu karbolowego lub kreoliny, względnie 1% rozczynem lyzolu, do których wkłada się części bielizny i przynajmniej przez godzinę pozostawia się je tam zanurzone.

Pościel i odzież, której prać nie można, należy owinąć w płótno napojone kwasem karbolowym lub lyzolem i przenieść do najbliższego zakładu dezinfekcyjnego.

Obuwie należy zmyć 2% karbolem lub 1% lyzolem.

Z zawalaną podłogą i ścianami należy postąpić jak wyżej podano.

Osoby pielęgnujące chorych na cholerę, winny pamiętać, że zarażenie następuje tylko przez wprowadzenie zarazków do ust a ztąd do dalszych organów trawienia. Dla tego też powinny takie osoby każde zanieczyszczenie dejektami chorych natychmiast należycie dezinfekcyonować. W tym celu powinny też osoby pielęgnujące chorych, mieć wierzchnie ubranie płócienne, lub przynajmniej fartuch, które po zanieczyszczeniu dejektami mają być w ten sam sposób odrażane, jak bielizna chorych.

Osoby takie muszą w pokoju chorego wstrzymać się od jedzenia i picia, nie mogą opuszczać pokoju zanim nie zrzucą wierzchniego ubrania i nie umyją rąk i twarzy najpierw 1% lyzolem a następnie wodą i mydłem.

Osobom takim w ogóle jak najgoręcej zalecać należy częste zmywanie się rozczynami środków dezinfekcyjnych, jak również kąpiele. Skrapianie osób przybyłych z okolic zapowietrzonych płynami dezinfekcyjnymi jest bezużytecznem a nadto dla podróżnych przykrem.

Przeprowadzenie możliwie skutecznej dezinfekcyi wymaga obok wiedzy jeszcze wielkiej uwagi i wprawy; dla tego koniecznem jest przygotowanie i wyuczenie odpowiedniej liczby personalu do przeprowadzania dezinfekcyi.

W końcu zaleca się podczas epidemii każdemu jak największą czystość, zwłaszcza obmywanie rąk środkami dezinfekcyjnymi bezpośrednio przed jedzeniem.

Cel niniejszego pouczenia łatwo może być osiągnięty, jeśli każdy do tego się przyczyni, wszelkie przesądy odrzuci, bystrem okiem obejmie niebezpieczeństwo i w danej chwili przystąpi wspólnie z innymi z poświęceniem do rozsądnego i świadomego celu działania.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 30. Wrzesnia 1893. **Część XV.**

Nr. 59.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 5. Września 1893, L. 45.826, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Żółkwi na dalszy pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala na mocy §. 86 ustawy z dnia 13. Marca 1889, Nr. 24. Dz. ust. kraj., gminie miasta Żółkwi na dalszy pobór stu-procentowego (100%) dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w czasie od 1. Stycznia 1894 do 31. Grudnia 1898 r.

Lwów, dnia 5. Września 1893.

Marszałek krajowy:

Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 60.

Ustawa

z dnia 6. Września 1893, o udzieleniu koncesyi do poboru myta kopytkowego na rzecz utrzymania dróg, ulic i placów miasta Buczacza.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się Wydziałowi powiatowemu Buczackiemu jako Władzy nadzorującej na rzecz funduszu drogowego gminy miasta Buczacza prawo pobierania myta kopytkowego na trzy lata pod następującymi warunkami:

Art. II.

Myto kopytkowe ma być pobierane na ośmiu rogatkach, mianowicie:

1) na drodze krajowej z Monasterzysk wiodącej, gdzie gościniec z Barysza wpada;

2) na drodze z Potoka do Buczacza wiodącej;

3) na drodze z Przewłoki do granicy terytoryum Buczackiego;

4) na drodze prowadzącej z Buczacza przez Nagorzankę do gościńca Czortkowsko-Monasterzyskiego;

5) na drodze przez Nagorzankę do targowicy bydła wiodącej;

6) na drodze z Trybuchowiec przez Fedor do Buczacza;

7) na drodze krajowej z Czortkowa do Buczacza;

8) na drodze krajowej Strussowsko-Buczackiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego $^1/_2$ (pół) ct.;

Konie, krowy, woły, muły, osły, należą do bydła ciężkiego. zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o owolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu tychże.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia zarządu drogowego a względnie gminy miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi, a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 7. Lipca 1885, Dz. u. kr. Nr. 39. część XV i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. Września 1886. Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 80.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży Wydział powiatowy pobierający myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku budżetowego, Wydziałowi krajowemu preliminarz tych robót, które mają być w tym roku wykonane i pokryte prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże Wydział pwiatowy, pobierający myto kopytkowe. Wydziałowi krajo-

wemu, czyli i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego oraz innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, wykonuje Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z 7. Lipca 1885, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt zarządu drogowego.

Art. X.

Gdyby Wydział powiatowy, pobierający myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełnił, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z 7. Lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. Września 1886.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały a zarząd drogowy miasta nie utrzymywał ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używał w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas Wydział krajowy w porozumieniu z polityczną władzą krajową ustanowi odpowiedni organ do sprawowania zarządu drogowego miasta Buczacza w myśl §. 25. ustęp 2. ustawy drogowej z 7. Lipca 1885.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, t. j. opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Buczacza pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targwych lub jarmarcznych.

Art. XII

Wykonanie powyższej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Krakowiec, 6. Września 1893.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 61

Rozporządzenie

Wydziału kraj. Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 25. Sierpnia 1893, L. 44.564, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Buczacz na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i piwa na czas od 1. Października 1893 do 30. Września 1901.

Na mocy §. 87. ustawy z dnia 13. Marca 1889, Nr. 24. Dz. ust. krajowych, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie w myśl odezwy tegoż z dnia 18. Sierpnia 1893, L. 66.646, gminie m. Buczacz na dalszy pobór ustawą z dnia 19. Marca 1883, Nr. 62. Dz. ust. kraj., przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa na czas od 1. Października 1893 do 30. Września 1901, jednak z tem zastrzeżeniem, że opłata ta łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym, nie mogą przekraczać od jednego hektolitra piwa kwoty 1 zł. 70 ct., przy palonych zaś napojach spirytusowych, których wartość alkoholowa da się oznaczyć alkoholometrem, kwoty 11 ct. od stopnia alkoholu, albo kwoty 11 zł. od hektolitra alkoholu, zaś przy innych napojach spirytusowych względnie przy słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 zł. 50 ct. od hektolitra.

Lwów, dnia 25. Sierpnia 1893.

Marszałek krajowy:

Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

d l a

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 20. Października 1893. **Część XVI.**

Nr. 62.

U s t a w a

z dnia 18. Września 1893, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o uwolnieniu wszystkich dochodów Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem od krajowych dodatków do podatków.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Wszystkie dochody Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, płynące z czynności jego tak w dziale hipotecznym jak i bankowym, wolne są od opłaty krajowych dodatków do podatków na lat dziesięć, a mianowicie od 1. Stycznia 1894 r. do dnia 31. Grudnia 1903 r.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom skarbu i spraw wewnętrznych.

Güns, 18. Września 1893.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Steinbach** w. r.

Nr. 63.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. Października 1893, L. 68.081.

Wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z wys. c. k. Ministerstwami sprawiedliwości i skarbu, reskryptem z dnia 12. Sierpnia 1893 L. 17.851 zezwoliło, aby nazwa gminy i obszaru dworskiego „Podhajczyki“ powiatu politycznego Trembowla, zmienioną została na „Podhajczyki Justynowe.“

Lwów, dnia 5. Października 1893.

Nr. 64.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 26. Września 1893, L. 49.065, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Sądowa Wisznia na pobór opłaty od napojów spirytusowych.

Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala na mocy ustawy z 18. Marca 1888, Nr. 36 Dz. ust. kraj., gminie Sądowa Wisznia na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych w tej gminie wyrabianych lub do niej sprowadzanych i zużywanych, po dwa centy wal. austr. od jednego litra w latach 1894 i 1895 a to pod tymi samymi warunkami, pod jakimi prawo to gminie na mocy ustawy z dnia 28. Listopada 1883, Nr. 75 Dz. ust. kraj., przyznane zostało.

Lwów, dnia 26. Września 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 31. Października 1893. Część XVII.

Nr. 65.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 15. Października 1893. L. 11.309|pr., o zmianie statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami, zatwierdziło rozporządzeniem z 7. Października 1893 L. 24.767 następujące zmiany statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, uchwalone przez Sejm krajowy na posiedzeniu z 17. Maja 1893.

Dotychczasowe brzmienie §. 3., §. 50., §. 70. i §. 73. uchyla się i znosi.

1.

§. 3. ma odtąd brzmieć, jak następuje:

§. 3.

Bank krajowy składa się z czterech oddziałów, t. j. działu hipotecznego i działu komunalnego, dalej z działu dla pożyczek kolejowych i działu bankowego.

A. Oddział hipoteczny obejmuje udzielanie pożyczek hipotecznych, spłacalnych ratami. Pożyczki te nie mogą być niższe niż 100 zł. i udzielane będą w listach zastawnych, wydawanych do wysokości sumy udzielonych pożyczek hipotecznych.

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań, wypływających z emisyi listów zastawnych.

B. Oddział komunalny obejmuje udzielania pożyczek gminom i powiatom, spłacalnych ratami. Pożyczki te udzielane będą w obligacyach komunalnych, wydawanych do wysokości udzielanych pożyczek.

Wszystkie obligacye komunalne wszelkich emisyi, będące równocześnie w obiegu, nie mogą łącznie przekraczać kwoty 5,000.000 (pięciu milionów) zł. w. a. imiennej wartości.

Do emisyi obligacyi komunalnych po nad ogólną sumę pięciu milionów zł. w. a imiennej wartości, potrzebnem jest zezwolenie c. k. Rządu.

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań, wypływających z wydania obligacyj komunalnych pierwszej i następnych emisyj, aż do wysokości pięciu milionów imiennej wartości w ten sposób, iż regularną opłatę procentów i spłatę kapitału posiadaczom obligacyj komunalnych poręcza w pierwszym rzędzie specyalny fundusz rezerwowy, utworzony dla obligacyj komunalnych, następnie Bank krajowy całym swoim majątkiem, a dopiero o ileby fundusze wyżej wymienione nie pokrywały zobowiązań, wynikłych z wydania obligacyj komunalnych, wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju.

C. Oddział kolejowy obejmuje udzielanie spłacalnych ratami pożyczek państwu, krajowi i prywatnym przedsiębiorstwom kolejowym w kraju.

Pożyczki te udzielane będą odbiorcom w obligacyach kolejowych, wydawanych do wysokości udzielanych pożyczek. Wszystkie obligacye kolejowe będące równocześnie w obiegu, nie mogą łącznie przekraczać kwoty 15,000.000 zł. austr. wal. imiennej wartości.

Do emisyi obligacyj kolejowych ponad powyższą sumę potrzebne jest zezwolenie c. k. Rządu.

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań, wypływających z wydania obligacyj kolejowych aż do wysokości 15,000.000 imiennej wartości w ten sposób, iż regularną opłatę procentów i spłatę kapitału poręczają w pierwszym rzędzie wierzytelności Banku krajowego, pochodzące z pożyczek udzielonych w obligacyach kolejowych, jakoteż nabyte w myśl §. 64. lit. b. walory kolejowe, specyalny fundusz rezerwowy utworzyć się mający dla obligacyj kolejowych (§. 76.), następnie cały majątek Banku krajowego (§. 67.), i że dopiero wówczas i o tyle, o ileby rzeczone aktywa na pokrycie w mowie będących zobowiązań nie wystarczały, wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju.

D. Oddział bankowy obejmuje następujące czynności:

a) nabywanie wierzytelności i ściąganie tychże na własny i obcy rachunek, umawianie się z dłużnikami i wierzycielami o ich spłate w ratach;

b) nabywanie i sprzedawanie własnych listów zastawnych, obligacyj komunalnych, kolejowych i obligacyj krajowych;

c) eskontowanie wylosowanych własnych listów zastawnych, obligacyj komunalnych i kolejowych, oraz kuponów od tych listów i obligacyi;

d) udzielanie zaliczek na własne listy zastawne, obligacye komunalne i kolejowe, urzędownie na giełdzie notowane listy zastawne innych w kraju istniejących zakładów hipotecznych, na obligacye krajowe i w ogóle na papiery wartościowe, w których kapitały pupilarne lokowane być mogą;

e) eskontowanie weksli, w szczególności weksli przedkładanych przez kasy oszczędności, powiatowe i gminne kasy pożyczkowe, stowarzyszenia zaliczkowe i inne, oparte na ustawie z 9. Kwietnia 1873 Dzien. ust. pań. Nr. 70, jak również przez koła kredytowe — tudzież reeskontowanie weksli;

f) udzielanie pożyczek gminom i powiatom, kasom pożyczkowym, gminnym i powiatowym, stowarzyszeniom zaliczkowym i innym, opartym na ustawie z dnia 9. Kwietnia 1873 Dz. ust. pań. Nr. 70, oraz kołom kredytowym na skrypta notaryalne;

g) udzielanie zaliczek na płody rolnicze, górnicze i przemysłowe, na podstawie listów składowych (warrants), wystawionych przez zarządy zakładów publicznych, oraz udzielanie pożyczek na zastawy;

h) przyjmowanie gotówki na wkładki oszczędności, asygnaty kasowe i na rachunek bieżący;

i) przyjmowanie depozytów;

k) prowadzenie towarowego interesu komisowego;

l) pośredniczenie w zakładaniu i prowadzeniu przedsiębiorstw rolniczych, przemysłowych i handlowych, oraz udzielanie im pożyczek;

m) udzielanie pożyczek na przedsiębiorstwa melioracyjne, ułatwianie w drodze kredytu tworzenia się spółek melioracyjnych, a względnie wykonywanie robót melioracyjnych na rachunek osób trzecich.

2.

Dotychczasowe postanowienia zawarte w §. 50., odtąd opiewać będą pod §. 89. jak następuje:

§. 89.

Bank krajowy przyjmować będzie gotówkę na wkładki oszczędności.

Najmniejsza wkładka może wynosić 5 zł., a ogólna suma wkładek oszczędności nie może przenosić dwu milionów zł. w. a.

Każdoczesny stan wkładek oszczędności ma być co miesiąc ogłaszany.

Zwrot wkładek oszczędności i spłata odsetek od tychże poręczoną zostaje posiadaczom książeczek wkładkowych aktywami i funduszem rezerwo-

wym Banku, a w dalszym rzędzie (subsydyarnie) do wysokości dwu milionów złotych gwarancyą funduszu krajowego.

Formularze książeczek oszczędności podlegają zatwierdzeniu c. k. Rządu.

3.

Dotychczasowe postanowienia §. 70. odtąd opiewać będą pod §. 109. jak następuje:

§. 109.

Do zakresu Rady nadzorczej należy:

A. w dziale hipotecznym:

1. potwierdzanie na listach zastawnych, że wydane zostały na podstawie nabytej przez Bank, a odpowiadającej statutowi wierzytelności hipotecznej (§. 26. lit. g.)

B. w dziale komunalnym:

2. przyznawanie na wniosek Dyrekcyi pożyczek komunalnych (§. 36.) i potwierdzanie na obligacyach komunalnych, że wydane zostały na podstawie pożyczki udzielonej gminie lub powiatowi (§. 47. lit. g.)

C. w dziale pożyczek kolejowych:

3. przyznawanie pożyczek kolejowych, jakoteż nabywanie walorów kolejowych (§. 64.) na wniosek Dyrekcyi i potwierdzanie na obligacyach kolejowych, że wydane zostały na podstawie udzielonej w myśl statutu pożyczki lub na podstawie nabytych w myśl statutu walorów kolejowych (§. 64.)

D. w dziale bankowym:

4. mianowanie cenzorów (§. 78.);

5. oznaczenie wysokości zaliczek i procentu przy przyjmowaniu papierów wartościowych w zastaw (§. 81.);

6. oznaczenie przedmiotów, które w zastaw będą brane, oraz ustanawianie wysokości procentu i należytości manipulacyjnej w oddziale zastawniczym (§. 85.);

7. ustanawianie należytości od depozytów przyjętych przez Bank do przechowania;

8. oznaczanie towarów, które obejmować może interes komisowy Banku i wydanie osobnych instrukcyi dla interesu komisowego (§. 93.);

9. przyzwalanie od wypadku do wypadku na podejmowanie czynności określonych w §. 3. ustępie D. pod lit. l. tego statutu (§. 94.);

10. wydanie instrukcyi osobnej co do interesów ze stowarzyszeniami zarobkowemi i gospodarczemi (§. 96.)

E. w ogólności:

11. wnioski do zmiany regulaminu dla Banku krajowego, ewentualnie wydanie regulaminu dla filii Banku oraz prowincyonalnych organów pomocniczych i wykonawczych (§. 113.);

12. przedstawianie propozycyi na posady dyrektorów (§. 105.);

13. wnioski do ustanowienia i zmiany etatu, oraz zatwierdzenie nominacyi urzędników (§. 106.);

14. uchwalanie, czy ma być naruszony kapitał funduszu rezerwowego;

15. przekonywanie się o stanie funduszów Banku i o prowadzeniu interesów, przeprowadzanie przynajmniej co kwartał szkontra kasy i rewizyi ksiąg.

4.

Dotychczasowe postanowienia zawarte w §. 73. odtąd opiewać będą pod §. 112. jak następuje:

§. 112.

Zwierzchniczy nadzór nad Bankiem krajowym wykonuje Reprezentacya kraju t. j. Sejm, a w jego zastępstwie Wydział krajowy.

W szczególności należy do Wydziału krajowego:

1. wydanie regulaminu dla Banku krajowego (§. 109. lit E. l. 11.);

2. ustanowienie stopy procentowej dla pożyczek hipotecznych i kolejowych i wysokości dodatku na koszta zarządu (§§. 11. i 58.) oraz ustanowienie stopy procentowej prowizyi zwłoki (§. 14.);

3. oznaczanie miejscowości, w których Bank może udzielać pożyczek hipotecznych na domy (§. 4.);

4. oznaczenie zakładu ubezpieczeń, w którym mają być ubezpieczone budynki służące za hipotekę pożyczki (§. 6.);

5. zatwierdzenie cenzorów (§. 78.);

6. zatwierdzenie instrukcyi o wykonaniu przedsiębiorstw melioracyjnych (§. 94.);

7. przedkładanie każdoczesnemu Sejmowi sprawozdania o stanie Banku krajowego (§. 100.);

8. mianowanie dyrektorów, naczelnego buchaltera i kasyera, oraz zarządzenie zastępstwa w dyrekcyi, (§§. 104. i 105.);

9. ustanowienie norm służbowych dla dyrekcyi i urzędników, oraz ustanowienie i zmiana etatu (§§. 105. i 106.);

10. ustanawianie filij oraz organów pomocniczych i wykonawczych dla Banku krajowego (§. 113.);

11. szkontrowanie kasy Banku krajowego i rewidowanie ksiąg każdej chwili, kiedy potrzeba tego uznaną została;

12. wykonywanie nadzoru w myśl ustawy z dnia 24. Kwietnia 1884 (Dz. ust. pań. Nr. 48.) i ustanowienie komisarza, który wykonywać ma funkcye wskazane w przytoczonej ustawie;

13. zatwierdzenie uchwał Rady nadzorczej, powziętych na wniosek dyrekcyi w sprawie udzielania pożyczek komunalnych, jakoteż przedkładania Sejmowi sprawozdań w myśl §. 36. statutu;

14. zatwierdzanie w granicach zastrzeżeń §. 56. uchwał, powziętych przez Radę nadzorczą na wniosek dyrekcyi, w przedmiocie udzielania pożyczek kolejowych i zakupna walorów kolejowych (§. 64.), tudzież przedkładanie Sejmowi sprawozdań.

Oddział bankowy zostaje pod nadzorem Rządu, w myśl cesarskiego patentu z dnia 26. Listopada 1852 (Dz. ust. pań. Nr. 253.)

5.

Jako postanowienia dodatkowe:

IV. Pożyczki kolejowe.

A. Udzielanie pożyczek.

§. 56.

Celem popierania budowy kolei żelaznych w Galicyi, przeznaczonych dla publicznego ruchu, a uznanych uchwałą Sejmu lub Wydziału krajowego ze stanowiska interesów kraju za pożyteczne lub potrzebne, udziela Bank krajowy pożyczki w obligacyach kolejowych, a mianowicie:

a) Państwu i krajowi za skryptami dłużnymi, celem uzyskania funduszów potrzebnych dla kolei przez nich wybudować i prowadzić się mających, jakoteż celem wpłaty akcyj pierwszeństwa i za-

kładowych towarzystw akcyjnych, założonych w celu budowy i ruchu takichże kolei.

W ostatnim przypadku można zastrzedz ewentualne złożenie (zastawienie) dotyczących w zupełności wpłaconych akcyi lub obligacyj pierwszeństwa tych towarzystw.

Udzielanie pożyczek jest tylko o tyle dopuszczalne, o ile oprocentowanie i amortyzacya obligacyj kolejowych, udzielonych tytułem pożyczki, znajdują pokrycie w annuitetach przez Państwo lub kraj poręczonych;

b) prywatnym przedsiębiorstwom kolei żelaznych za skryptami dłużnymi na hipotece dotyczących linij kolejowych, w księdze kolejowej zapisanymi, ewentualnie za złożeniem (zastawieniem) obligacyj pierwszeństwa przez przedsiębiorstwa te wydanych, a to w każdym razie tylko do wysokości owej sumy, której oprocentowanie i amortyzacya planem umorzenia przewidziana, są zapewnione gwarancyą Państwa, kraju, lub też w inny sposób.

Przyznanie pożyczki kolejowej nastąpić może z reguły tylko za uchwałą Rady nadzorczej Banku krajowego, powziętą na wniosek dyrekcyi, a przez Sejm zatwierdzoną.

Potrzeba uchwały Sejmu odpada, a wystarcza zatwierdzenie Wydziału krajowego, jeżeli chodzi o galicyjskie koleje, których czysty dochód został przez Państwo lub kraj już poręczony.

O każdej udzielonej pożyczce Wydział krajowy składać będzie Sejmowi szczegółowe sprawozdanie na najbliższej sesyi.

B. Stosunek dłużnika do Banku.

§. 57.

Stosunek dłużnika do Banku krajowego normują następujące przepisy ogólne, tudzież wydać się mające przez Wydział krajowy na wniosek dyrekcyi i po wysłuchaniu Rady nadzorczej przepisy szczegółowe, które dłużnik w skrypcie wyraźnie jako obowiązujące uznać winien.

§. 58.

Dłużnik obowiązany jest oznaczone w skrypcie dłużnym raty, obejmujące spłatę prowizyi i kapitału, spłacać w ustanowionych półrocznych terminach, tudzież uiszczać równocześnie dodatek na koszta zarządu w wysokości oznaczonej przez Wydział krajowy (§. 112., 2.)

§. 59.

Dłużnik może spłacić kapitał pożyczony także przed upływem ustanowionego terminu w całości lub w części. jeżeli kwota kapitału, której spłatę ofiaruje, wynosi jedną lub więcej całych umówionych rat kapitałowych i jeżeli dłużnik rzeczoną kwotę sześć miesięcy pierwej wypowie, albo uiści od niej umówione odsetki za czas do upływu tego terminu niedostający. Wszelkie spłaty kapitału po nad plan umorzenia, mogą być uskuteczniane jedynie w jednym z terminów dla spłaty rat ustanowionych.

§. 60.

Spłaty należnych w terminach zapadłości rat na kapitał, jakoteż wszelkie spłaty po nad plan, dopełniane być mogą albo gotowizną w walucie austryackiej, albo w obligacyach kolejowych Banku krajowego, o ile kwota spłacać się mająca przez 50 jest podzielna. Inne spłaty tylko gotowizną w walucie austryackiej dopełniane będą.

§. 61.

Przepisy §§. 14. i 18. statutu mają zastosowanie także do pożyczek w obligacyach kolejowych.

W miarę spłaty pożyczki może żądać dłużnik wydania akcyj i obligacyj w myśl §. 56. zastawionych.

§. 62.

Jeżeli prywatne przedsiębiorstwo kolejowe nie uiści raty w skrypcie dłużnym ustanowionej, będzie Bank krajowy uprawnionym bez poprzedniego wypowiedzenia ściągnąć w drodze egzekucyjnej całą swoją wierzytelność, co jednakże nie uwłacza pierwszeństwu, przyznanemu ustawą dla wydatków ruchu i należytości obrachunkowych.

§. 63.

Jeżeli wartość dochodowa prywatnego przedsiębiorstwa kolejowego (§. 56. l. C.) tak się zmieni, że przedsiębiorstwo to, względnie zdeponowane obligacye pierwszeństwa nie dają już Bankowi krajowemu statutowego bezpieczeństwa, przysłuża Bankowi prawo wypowiedzenia na trzy miesiące całej wierzytelności, albo odpowiedniej jej części, bez względu na pierwotnie umówiony termin spłaty.

C. Obligacye kolejowe.

§. 64.

Wydawanie obligacyj kolejowych może nastąpić:

a) celem udzielenia określonych w §. 56. pożyczek Państwu, krajowi, lub prywatnemu przedsiębiorstwu kolejowemu aż do wysokości tychże pożyczek;

b) nadto w celu nabycia w drodze kupna, poręczonych przez Państwo lub kraj, akcyj i obligacyi pierwszeństwa kolei, określonych w §. 56.

Zakupno takich akcyj i obligacyj nastąpić może tylko za zezwoleniem Wydziału krajowego i to o tyle, o ile oprocentowanie i amortyzacya obligacyi kolejowych wydanych celem nabycia rzeczonych walorów, znajduje rachunkowe pokrycie w gwarancyi, udzielonej przez Państwo lub kraj dla zabezpieczenia, oprocentowania i spłaty tych walorów.

§. 65.

Wartość imienna wszystkich w obiegu będących obligacyj kolejowych musi w każdym razie znajdować pokrycie w ogólnej sumie Bankowi krajowemu należnych każdocześnie kapitałów z tytułu udzielonych pożyczek kolejowych, z doliczeniem wartości nominalnej walorów kolejowych w myśl §. 64. lit. b. przez Bank krajowy nabytych i w jego posiadaniu się znajdujących.

Do pokrycia nie mogą być wliczane należytości powstałe z zaległych rat amortyzacyjnych.

W razie spłaty pożyczek lub walorów kolejowych (§. 64. l. b.) przed upływem ustanowionego terminu, winien Bank wycofać z obiegu odpowiadającą spłaconemu kapitałowi ilość obligacyj kolejowych.

§. 66.

Celem umorzenia obligacyj kolejowych w pełnej ich wartości imiennej, utworzony będzie przeznaczony wyłącznie na ten cel fundusz umorzenia, do którego wpływać będą wszelkie opłaty uiszczone w umówionych albo w wyjątkowych terminach, spłaty w skutek wypowiedzenia, tudzież spłaty następujące skutkiem wylosowania lub sprzedaży nabytych w myśl §. 64. lit. b. walorów kolejowych.

§. 67.

Za oprocentowanie i planem umorzenia przewidzianą spłatę obligacyj kolejowych ręczy Bank krajowy przedewszystkiem swojemi wierzytelnościami

z pożyczek kolejowych i posiadanymi walorami kolejowymi (§. 64. lit. b.) specyalnym funduszem rezerwowym (§. 76.) jakoteż wszelkiemi innemi swojemi aktywami, w dalszym rzędzie wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju w myśl §. 3. C. niniejszego statutu.

§. 68.

Każda obligacya kolejowa ma zawierać:

a) oznaczenie kapitału, na który opiewa;
b) stopę procentową i terminy opłaty procentów;
c) walutę, w której kapitał i procenta będą płacone;
d) termin umorzenia kapitału;
e) przyrzeczenie opłaty procentów i kapitału ze strony Banku krajowego;
f) podpis i pieczęć dyrekcyi;
g) potwierdzenie Rady nadzorczej i ustanowionego komisarza (§. 112. l. 12.), że obligacyę wydano na podstawie udzielonej przez Bank, odpowiadającej statutowi pożyczki, względnie na podstawie nabytych w myśl statutu walorów kolejowych, i że do obligacyi tej ma zastosowanie gwarancya krajowa (§. 3. C.), wreszcie
h) na odwrotnej stronie paragrafy statutu i przepisów, odnoszące się do obligacyj kolejowych (§. 57.).

§. 69.

Stopa procentowa obligacyj kolejowych, zawsze ma być równą stopie procentowej pożyczek, na których podstawie obligacye zostały wydane, a w przypadku przewidzianym w §. 64. lit. b.) równą stopie procentowej nabytych walorów.

§. 70.

Obligacye kolejowe opiewają na okaziciela i mają przydane: arkusz z półrocznymi kuponami procentowymi i talonem na dalsze kupony.

§. 71.

Obligacye kolejowe będą opiewały na 50 zł. lub wyższe przez 50 podzielne kwoty.

§. 72.

Czas obiegu obligacyj kolejowych może być oznaczonym z góry lub też zależnym od wylosowania.

§. 73.

Jeżeli obligacya kolejowa ściągnięta zostaje z obiegu, należące do niej, a nie zapadłe jeszcze kupony muszą być zwrócone, w przeciwnym bowiem razie potrąconą będzie ich wartość.

§. 74.

Zapadłe kupony i obligacye kolejowe i kwity procentowe, będą wypłacane w kasach Banku krajowego i w innych miejscach, które dyrekcya z uwzględnieniem dogodności interesentów oznaczy i poda do publicznej wiadomości.

Procenta zapadłe, a nie pobrane w przeciągu lat trzech, również jak wylosowane obligacye kolejowe nie zrealizowane w przeciągu lat 30. od dnia zapadłości, przepadają jako przedawnione, na rzecz specyalnego funduszu rezerwowego.

§. 75.

Bank uważa posiadacza obligacyi kolejowej i posiadacza kuponu za właścicieli tychże.

Przepisy o winkulacyi i dewinkulacyi listów zastawnych (§§. 33. i 34. stat.), mają zastosowanie także do obligacyj kolejowych.

§. 76.

Specyalna rezerwa dla obligacyj kolejowych powstaje:

a) z wpisowego, które każdy zaciągający pożyczkę kolejową w wysokości $1/4$ prc. od imiennej wartości pożyczki przy jej odebraniu uiścić będzie obowiązanym;

b) z zysków, jakie Bank osięgać będzie przez wykup z wolnej ręki obligacyj kolejowych do wycofania przeznaczonych;

c) z wpływów pochodzących z przedawnienia kuponów i obligacyj kolejowych.

Tak utworzony specyalny fundusz rezerwowy administrowany będzie oddzielnie od reszty majątku Banku krajowego i oddzielnie wykazywany w bilansach.

6.

Postanowienia dotychczasowe §. 36 i §. 37. w niezmienionej osnowie, odtąd zawarte będą w paragrafach od 36. do 55.

7.

Tak samo postanowienia dotychczasowe paragrafów od 38. do 69., odtąd zawarte będą w paragrafach od 77. aż do 108., wreszcie postanowie-

nia dotychczasowych §. 71. i 72., dalej §. 74. do 77., zawarte będą w paragrafach 110, 111, 113 do 116.

8.

W końcu oznaczenie rozdziałów statutów IV. do VII. zmienia się na oznaczenie tych rozdziałów: V. do VIII.

C. k. Namiestnik
Badeni w. r.

Nr. 66.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 3. Października 1893, do l. 50768 co do ustanowienia jezdnego pocztowego na czas od 1. Października 1893, do końca Marca 1894.

Jezdne pocztowe od konia i za miriametr ustanawia się na czas od 1. Października 1893 do końca marca 1894 jak następuje:

w dawnym obwodzie	za jazdy			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Kraków, Sanok, Wadowice	1	01	—	84
Czortków, Lwów, Rzeszów, Nowy-Sącz, Stanisławów i Tarnów	—	97	—	81
Kołomyja, Przemyśl, Tarnopol i Żółkiew .	—	95	—	79
Brzeżany i Sambor	—	92	—	77
Stryj, Złoczów	—	91	—	76

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miriametr.

Czestne za pocztyliona i należytość za smarowanie woza pocztowego, pozostają nie zmienione.

Lwów, 3. Października 1893.

Seferowicz w. r.

Nr. 67.

Instrukcya służbowa

dla biura melioracyjnego przy Wydziale krajowym, uchwalona przez Sejm na posiedzeniu dnia 9. Maja 1893.

I. Postanowienia ogólne.

§. 1.

Zakres działania biura.

Do zakresu działania krajowego biura melioracyjnego należy:

1. inicyowanie, projektowanie, wykonywanie i nadzór regulacyi wód niespławnych, tudzież ulepszeń gruntów za pomocą osuszenia i nawodnienia;

2. konserwacya i nadzór wykonanych przy pomocy funduszu krajowego przedsiębiorstw melioracyjnych;

3. ulepszenie podziału pól i komasacya gruntów wraz z zakładaniem dróg polnych;

4. udzielanie fachowych opinij w sprawach podpadających pod postanowienia ustawy wodnej;

5. zakładanie, utrzymywanie i ewidencya krajowych stacyj ombrometrycznych i wodoskazowych, tudzież przeprowadzanie studyów hydrometrycznych na rzekach niespławnych.

§. 2.

Skład biura.

Do sprawowania czynności w ustępie 2, 3, 4 i 5 §. 1. wymienionych tudzież projektowania, wykonywania i nadzoru melioracyj publicznych, powołanem jest przedewszystkiem biuro centralne przy Wydziale krajowym, które się składa z dyrektora i odpowiedniej liczby fachowo uzdolnionych urzędników.

Projektowaniem, wykonywaniem i nadzorem robót melioracyjnych, przeprowadzanych przez poszczególnych właścicieli gruntów, zajmują się, o ile Wydział krajowy odmiennie nie postanowi, ekspozytury biura melioracyjnego, których liczbę i miejsce urzędowania ustanawia Sejm na wniosek Wydziału krajowego.

Kierownictwo ekspozytur biura melioracyjnego porucza Wydział krajowy obznajomionym z techniką melioracyjną urzędnikom biura, którym

w miarę potrzeby przydziela się odpowiednią liczbę sił technicznych i dozorców melioracyjnych.

Bliższe postanowienia co do kwalifikacyi urzędników biura melioracyjnego zawiera §. 6. uchwalonego przez Sejm etatu tego biura.

§. 3.

Stosunek służbowy urzędników biura i ekspozytur.

Wszyscy urzędnicy biura melioracyjnego podlegają pod względem służbowym i dyscyplinarnym Wydziałowi krajowemu a w szczególności członkowi Wydziału krajowego, któremu biuro jest przydzielone (§. 19. ustanowy służby krajowej).

Bezpośrednim przełożonym urzędników tego biura po myśli §. 24. instrukcyi dla Wydziału krajowego jest dyrektor, który przydziela im prace i czuwa nad ich wykonaniem.

Personal pomocniczy ekspozytur podlega bezpośrednio ich kierownikom.

§. 4.

Komisye, urlopy i przeszkody służbowe.

Dyrektor biura, zarówno jak i kierownicy ekspozytur winni donieść Wydziałowi krajowemu o każdorazowem opuszczeniu siedziby urzędowej w celach służbowych, podobnie jak i o powrocie, jeżeli ich nieobecność potrwa ponad dni ośm.

Urlopów do dni ośmiu w ciągu tego samego roku kalendarzowego, udzielać może urzędnikom biura centralnego i kierownikom ekspozytur przełożony Członek Wydziału krajowego, personalowi zaś ekspozytur ich kierownicy przy równoczesnem zawiadomieniu Wydziału krajowego.

Urlopów na czas dłuższy udziela Wydział krajowy.

W razie choroby lub przeszkody w służbie (powołania do ćwiczeń wojskowych) winien urzędnik zawiadomić natychmiast swego przełożonego, a na żądanie lub w razie dłuższej choroby, wykazać się świadectwem lekarza (§. 20. ustanowy służby krajowej).

§. 5.

Korespondencya.

Centralne biuro melioracyjne nie koresponduje ani ze stronami, ani z władzami; lecz wszelkie podania bezpośrednio do niego nadchodzące załatwia Wydział krajowy (§. 56. instrukcyi dla Wydziału krajowego).

Natomiast kierownicy ekspozytur i urzędnicy przeznaczeni do prowadzenia budowy, korespondują bezpośrednio z władzami i stronami w obrębie kraju, przyczem w obec krajowych władz centralnych używać mają formy sprawozdań i intytulacyi „wysoki“, w obec innych zaś władz formy odezw i intytulacyi „świetny“.

§. 6.

Manipulacya wewnętrzna ekspozytur i kierowników budowy.

Wszystkie pisma nadchodzące do ekspozytur i kierowników budowy, zarówno jak i od nich wychodzące na skutek własnej inicyatywy (przypomnienia) urzędowe mają być zaciągane do protokołu podawczego, który dla każdego roku kalendarzowego ma być otwartym z dniem 1. Stycznia, a zamkniętym z dniem 31. Grudnia

Co się tyczy załatwiania ekshibitów, ekspedyowania i regestrowania należy się zastósować do odnośnych przepisów instrukcyi służbowej dla manipulacyi wewnętrznej Wydziału krajowego z dnia 14. Września 1866.

§. 7.

Urządzenie lokalów urzędowych, zaopatrzenie w przyrządy i rekwizyta.

Przedmioty potrzebne do urządzania lokalów urzędowych ekspozytur, nie mniej też potrzebne do zdjęć i wykonania robót, instrumenty i przyrządy zakupuje Wydział krajowy na wniosek dyrektora biura, względnie kierowników ekspozytur.

Z końcem roku winni przedłożyć kierownicy ekspozytur, zarówno jak i urzędnicy biura centralnego, inwentarz wszystkich przedmiotów do użytku im oddanych wraz z podaniem wartości.

Do odpisania zużytych przedmiotów inwentarza potrzebnem jest zezwolenie Wydziału krajowego.

Na utrzymanie lokalów urzędowych, tudzież obsługę, opał i oświetlenie, otrzymują kierownicy ekspozytur ryczałt przez Sejm uchwalony.

Potrzeb rysunkowych i kancelaryjnych dostarcza ekspozyturom Wydział krajowy.

§. 8.

Dyety, koszta podróży i dodatki budowlane.

Co do wymiaru dyet i kosztów podróży przy zdjęciach i nadzorze robót publicznych, zarówno jak i prywatnych, obowiązują przepisy wydane przez Sejm uchwałą z dnia 15. Października 1881, a mianowicie:

a) wysokość dyet wynosi:

1. dla urzędników z płacą stałą 1.500 zł. i wyżej po 5 zł. na dzień;

2. dla urzędników z płacą stałą 1.000 aż do 1.500 zł. po 4 zł. dziennie;

3. dla wszystkich innych urzędników i elewów po 3 zł. dziennie;

b) koszta podróży należą się dla wszystkich urzędników biura i elewów w wysokości należytości II. klasy za jazdę koleją żelazną, lub I. klasy za jazdę statkiem parowym, przy podróży zaś końmi w wysokości 13·2 ct. za każdy kilometr, oprócz wynagrodzenia za myto.

Przy komisyach, które prawdopodobnie przez jeden miesiąc w jednem miejscu potrwają, może Wydział krajowy zamiast dyet oznaczyć z góry pewien ryczałt (§. 11. uchwały Sejmowej z dnia 15. Października 1881).

W czasie prowadzenia budowy przy przedsiębiorstwach ustawowych, korzystających z pomocy skarbu państwa i kraju, otrzymują kierownicy robót zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego miesięczne, dodatki budowlane, których wysokość normują instrukcye i rozporządzenia wykonawcze, wydane w myśl postanowień specyalnych ustaw melioracyjnych przez Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą państwa.

II. Postanowienia szczegółowe.

§. 9.

Projektowanie i wykonanie robót publicznych.

Przy zdjęciach i projektowaniu melioracyj publicznych, które mają korzystać z zasiłków państwowego funduszu melioracyjnego, winno biuro melioracyjne zastósować się ściśle do przepisów rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa, wydanego w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych dnia 18. Grudnia 1885 (Dz. p. p. Nr. 1. ex 1886).

Bliższe postanowienia co do prowadzenia budowy przy melioracyach publicznych zawierają specyalne instrukcye i rozporządzenia, wydane lub ułożyć się mające przez Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 10.

Pomoc techniczna dla melioracyi prywatnych.

W miarę przyzwolonych przez Sejm funduszów, oraz sił dyspozycyjnych ekspozytur biura melioracyjnego, udziela Wydział krajowy bezpłatnej

pomocy technicznej, poszczególnym właścicielom gruntów do projektowania, wytyczania i kontroli robót melioracyjnych.

Koszta podróży koleją żelazną do najbliższej stacyi i z powrotem, tudzież dyety urzędnika technicznego, pokrywa w myśl uchwały sejmowej z dnia 6. Kwietnia 1892 fundusz krajowy.

Natomiast strony interesowane obowiązane są:

a) opłacać przyjętych przez urzędnika do zdjęć robotników (w liczbie od 3 do 5), z których jeden dla przyspieszenia roboty może być figurantem stałym lub uczniem krajowego kursu dozorców melioracyjnych;

b) dostarczyć potrzebnych do pomiarów palików, oraz podwód tak ze stacyi kolejowej do miejsca zamieszkania i z powrotem, jak i z miejsca zamieszkania do pola roboczego i napowrót, jeżeli pole robocze znajduje się w odległości kwadransa drogi (§. 11 alegatu H. ustanowy służby krajowej);

c) pokrywać wynagrodzenie i koszta utrzymania dozorcy melioracyjnego, przeznaczonego przez kierownika ekspozytury do wykonania zaprojektowanych robót.

W razie, gdyby właściciel gruntu nie dopełnił obowiązku pod *a*, *b*, określonego i przez spowodowanie zwłoki narażał fundusz krajowy na niepotrzebne wydatki, urzędnik biura melioracyjnego przerwać ma swą czynność i donieść o tem Wydziałowi krajowemu; właściciel zaś gruntu obowiązanym będzie wynikłe ztąd koszta komisyjne zwrócić funduszowi krajowemu.

§. 11.

Warunki udzielania bezpłatnej pomocy technicznej dla melioracyi prywatnych.

Bezpłatnej pomocy technicznej do projektowania i wykonania melioracyj prywatnych w granicach §. 10. niniejszej instrukcyi określonych, udziela Wydział krajowy pod następującymi warunkami:

1. rentowność zamierzonej przez właściciela melioracyi ma być stwierdzoną przez kierownika właściwej ekspozytury biura melioracyjnego, ewentualnie także przez znawcę agronomicznego;

2. właściciel gruntu, żądający bezpłatnej pomocy technicznej biura melioracyjnego, winien złożyć pisemną deklaracyą, mocą której zobowiąże się zwrócić funduszowi krajowemu koszta zdjęć (dyety i koszta podróży urzędnika technicznego), oraz unormowaną w instrukcyi z dnia 20. Grudnia 1878. l. 57.740 ex 1878 taksę za projekt, jeżeli w przeciągu trzech lat od dnia otrzymania planów, nie przystąpi do wykonania zaprojektowanych robót.

Unormowana w powołanej instrukcyi taksa za projekt wynosi:

za przestrzeń do 5 morgów włącznie po				2 zł.
za następnych 5 morgów od		6—10	włącznie po	60 ct.
„ „ 10	„	„ 12—20	„	„ 50 „
„ „ 30	„	„ 21—50	„	„ 40 „
„ każdy dalszy morg po				30 „

§. 12.

Instruowanie i wnoszenie podań o pomoc techniczną.

Właściciele gruntów, chcący korzystać z pomocy technicznej biura melioracyjnego do zaprojektowania robót melioracyjnych, winni wnieść za pośrednictwem właściwej ekspozytury do Wydziału krajowego podanie, w którem mają zamieścić deklaracyą, że się poddają postanowieniom niniejszej instrukcyi, a w szczególności przepisom §§. 10. i 11., oraz wykazać:

1. obszar i rodzaj kultury gruntu, na którym ma być wykonaną melioracya;

2. wadliwości gruntu, które mają być przez melioracyą usunięte, oraz oczekiwanie z melioracyi korzyści, które to okoliczności mogą być udowodnione opinią fachowego agronoma;

3. odpowiedni ze względu na zagospodarowanie gruntu czas, w którym zdjęcia mają być wykonane.

W podaniach o udzielenie pomocy technicznej do wykonania zaprojektowanych już przez biuro robót melioracyjnych, należy tylko podać obszar gruntu, na którym melioracya w danym roku ma być przeprowadzoną, oraz termin zamierzonego rozpoczęcia robót.

Na uwzględnienie liczyć mogą tylko te podania, które najdalej do końca Lutego każdego roku będą wniesione.

§. 13.

Program robót.

Najpóźniej do 15. Marca każdego roku, winni ułożyć kierownicy ekspozytur na podstawie wniesionych podań program robót i takowy przedłożyć Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

W programie tym mają być szczegółowo wymienione:

Objekty melioracyjne (obszar gruntu, rodzaj melioracyi i t. p.), następstwo robót, czas potrzebny do wykonania roboty (zdjęcia, wytyczenia lub kontroli) oraz funkcyonaryusze ekspozytury, którzy te roboty mają wykonać, względnie nadzorować.

Przedewszystkiem mają być uwzględnione w programie te zgłoszenia, które mają na celu wykonanie zaprojektowanych już przez biuro melioracyj, zresztą należy zachować porządek, w jakim podania bądź to do Wydziału krajowego, bądź też do ekspozytur wpływały, o ile ten porządek da się pogodzić z podanymi przez strony terminami.

Przytem należy także baczyć, ażeby roboty na gruntach położonych w sąsiedztwie były wykonane w bezpośredniem następstwie, a to celem możliwego zredukowania kosztów podróży i uniknięcia niepotrzebnych wydatków.

§. 14.

Projekty melioracyj prywatnych.

Projekty sporządzone przez ekspozytury biura melioracyjnego, mają być przedkładane do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu, który takowe przesyła stronom wraz z obliczeniem kosztów poniesionych przez fundusz krajowy i taksę za projekt, przy równoczesnem powołaniu się na postanowienie ustępu 2. §. 11. niniejszej instrukcyi.

Przed rozpoczęciem robót wręczyć ma strona zatwierdzony projekt właściwej ekspozyturze, gdzie takowy ma być stale przechowanym dla ewentualnego zużytkowania przy konserwacyi wykonanej melioracyi.

§. 15.

Zaliczki i partykularze.

Z początkiem corocznej kampanii roboczej, zażądać ma kierownik ekspozytury odpowiedniej zaliczki na pokrycie kosztów podróży i dyet dla wykonania robót programem objętych.

Partykularze kosztów podróży i dyet wraz z dziennikami czynności, w których ma być dokładnie wykazanym rozmiar wykonanej roboty, przedkładać mają kierownicy ekspozytur z upływem każdego miesiąca Wydziałowi krajowemu do sprawdzenia.

W razie, jeżeli rozmiar przeprowadzonych zdjęć jest niezadowalniający, lub przerwa w czynności nie została dostatecznie usprawiedliwioną, przysługuje Wydziałowi krajowemu prawo zredukowania należytości z tytułu dyet.

Przy wykonaniu zaprojektowanych robót dopuszczalną jest z reguły tylko dwukrotna obecność urzędnika technicznego na polu roboczem: raz dla wytyczenia i niwelacyi, powtórnie dla kontroli i odebrania robót.

III. Postanowienia końcowe.

§. 16,

W sprawach nieprzewidzianych niniejszą instrukcyą, obowiązuje urzędników biura melioracyjnego ustanowa służby krajowej wraz z wydanymi przez Sejm i Wydział krajowy późniejszymi przepisami.

Postanowienie §. 27. ustanowy służby krajowej, które w pewnych wypadkach dopuszcza uboczne zatrudnienia dla urzędników krajowych, ogranicza się jednak o tyle, że urzędnikom biura melioracyjnego nie wolno przedsiębrać na własną rękę robót w §. 1. niniejszej instrukcyi wskazanych.

L. W. kr. 25.678.

Niniejszą instrukcyę służbową podaje się do publicznej wiadomości.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wiel. Księstwem Krakowskiem.

Lwów, dnia 26. Maja 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 68.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 19. Października 1893, L. 68.492.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 15. Lipca 1893. najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego: „Gminie Liszna w powiecie Sanockim, zezwala się pobierać w r. 1893 dwieście ośmdziesiąt siedem procentowy (287%), a w r. 1894 sto dziewięćdziesiąt cztery procentowy (194%) dodatek gminny do podatków bezpośrednich na pokrycie potrzeb gminnych".

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 19. Października 1893

Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 1. Grudnia. 1893. **Część XVIII.**

Nr. 69.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie z dnia 17. Października 1893, L. 11.293|pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 2. Października 1893, L. 17.538, dotyczące rozpoczęcia działalności c. k. Sądu powiatowego w Jaworznie w Galicyi.

Badeni w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 2. Października 1893, L. 17.538, dotyczące rozpoczęcia działalności c. k. Sądu powiatowego w Jaworznie w Galicyi.

Ustanowiony rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 1. Marca 1893, Nr. 28 Dz. p. p. c. k. Sąd powiatowy w Jaworznie, ma rozpocząć swą działalność z dniem 1. Stycznia 1894.

Schönborn w. r.

Nr. 70.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 19. Października 1893, L. 76.060, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 19. Października 1892, Dz. u. kraj. Nr. 77, o uzupełnieniu obwałowania prawego brzegu Wisły między Podgórzem a Niepołomicami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 5. Września 1893, L. 14735/2089.

Badeni w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 19. Października 1892, Dz. u. kraj. Nr. 77, o uzupełnieniu obwałowania prawego brzegu Wisły między Podgórzem a Niepołomicami.

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania prawego brzegu Wisły między Podgórzem a Niepołomicami wraz z regulacyą potoków: Srawy, Drwiny, Zabawy i Podłężówki, jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonanem w myśl §. 7. ustawy z dnia 19. Października 1892, Dz. u. kr. Nr. 77. przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi Państwa i stron interesowanych (Wydziału spółki wodnej).

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt techniczny krajowego biura melioracyjnego z r. 1891, zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa, a preliminujący koszta robót na 218.000 złr. w. a. Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztów budowy.

Projektowana melioracya obejmuje następne roboty:

1. Uzupełnienie trzech sekcyj prawego wału nadwiślańskiego:

a) od Podgórza do ujścia potoku Srawy,

b) od ujścia Srawy, do ujścia potoku Podłężówki,

c) od ujścia Podłężówki, do Niepołomic.

2. Regulacyą i obwałowanie wsteczne potoków Srawy z Drwiną i Zabawą, tudzież Podłężówki;

3. Korekcyą i pogłębienie głównych rowów osuszających.

4. Budowę szluz i przepustów tak dla odwodnienia jak i dla kolmatacyi.

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat sześć i trwać ma od jesieni 1892, do jesieni 1898.

§. 4.

Koszta projektowanych robót melioracyjnych tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 19. Października 1892, Dz. u. kr. Nr. 77 i nie mogą przekraczać sumy 218 000 złr. w. a.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wstawiane do preliminarzy krajowego i państwowego w sześciu równych ratach rocznych, od r. 1892 do r. 1897, wypłata zaś tych rat rocznych do funduszu budowy odbywać się ma w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonywania robót programem objętych.

§. 6.

Datek konkurencyjny ma być wpłacony przez uczestników spółki do funduszu budowy względnie do Kasy krajowej w rocznych równych ratach, na dniu 1. Lipca każdego roku. Raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem spółki wodnej, mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych będą oznaczone na podstawie ustanowić się mającego okręgu konkurencyjnego, a w razie potrzeby będą ściągnięte w drodze egzekucyi politycznej.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, w takim razie znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. Czerwca 1884. Dz. u. p. Nr. 116 tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągania datków konkurencyjnych przez c. k. urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie stosownie do §. 3. ustępu *c)* specyalnej ustawy krajowej przez właściwą w myśl §. 76. kraj. ustawy wodnej władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów tudzież uregulowania datków konkurencyjnych, ma być uskutecznionem według postanowień §§ 65. i 66. kraj. ust. wodnej przez spółkę, a w razie gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem każdoczesnego Dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i wysokość robocizny i t. p.; dalej do prowadzenia rachunkowości przy robotach budowlanych, powołuje Wydział krajowy według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowemi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy. Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby kierownik budowy, nie przekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 30 złr. W razie potrzeby polepszenia płac dozorców, lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców ponad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni. Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika budowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców, mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego. Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze, t. j. do terminu zastanowienia robót, mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie 90 złr. w. a. dla inżyniera asystenta i elewa technicznego, 120 złr. w. a. dla inżyniera II. kl. i inżyniera adjunkta a 150 złr. w. a. dla wyższych urzędników technicznych. O ile czas, za

który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca, urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej po za obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pola robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru, ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu pomienionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 13·2 ct. za 1 kilometr, przy komisyach zaś po za miejscem jego zamieszkania, oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 5 złr. w. a. dziennie. Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu budowy. Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegaci Wydziału krajowego względnie ich zastępcy, których powołuje również Wydział krajowy, przechowują u siebie i zawiadują funduszami budowy, asygnowanymi przez Wydział krajowy, znoszą się we wszystkich im poruczonych sprawach bezpośrednio z Wydziałem krajowym i są wobec niego odpowiedzialnymi za całość tych funduszów, jako też za zarachowanie wydatków pokrytych z tych funduszów, które mają być należycie udokumentowane. Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków określa szczegółowa instrukcya rachunkowa. Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 500 złr. a przytem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem wobec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak: mostów, szluz i przepustów, przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi, jest

odpowiedzialny wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach budowlanych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego. W szczególności kierownik budowy koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k. Urzędu podatkowego lub z Kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy otworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów, na budowę użyć się mających.

Kierownik budowy sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, utrzymuje w porządku akta budowy, plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.), a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, dla którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant, oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone c. k. Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 12.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ust. wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak: przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. d. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie wedle odnośnych, przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli. Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy, tudzież delegatem stron interesowanych (wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie nie dojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem niezadowolnią, przez sądowe oszacowanie. Postanowienia tego paragrafu kraj. ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze delegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska), należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności, mających wływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi kierownik budowy wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem, oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład, lub zarządzi wybudowanie stosownej szopy zamykanej.

Z końcem corocznego peryodu budowy należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów z oznaczeniem ich ubytku i stanu, w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa lub we własnym zarządzie. Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości i jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne, winne być szczegółowo wykazane w dotyczących umowach i kontraktach, spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza.

Delegat wspólnie z kierownikiem budowy czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie, delegat na wniosek kierownika budowy stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych, jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki przynaglające okażą się niedostatecznemi, w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy do Wydziału krajowego, celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych z zastosowaniem wszystkich następstw w tym wypadku przewidzianych. Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie, kierownik budowy oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego, zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa, a delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów w ogóle i na zimowe cięcie drzewa w szczególe i starać się o nabycie materyałów pod jak najkorzystniejszymi warunkami. Kierownik budowy winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów, celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy, sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl §. 9., a wypłaty uskuteczniają się

na podstawie wykazów należytości przez kierownika budowy sporządzonych w terminach umową wskazanych i pod warunkami tamże zastrzeżonymi. W szczególnych wypadkach miejscowymi stosunkami spowodowanych, mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyą bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też w właściwych wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub kierownik budowy, a rezultat licytacyi, tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami, mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach i t. p. Delegat wspólnie z kierownikiem budowy czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na postawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną. — Kolaudacyą przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe, lub też w zupełności wykonane, lecz 500 złr. w. a. nie przenoszące roboty i dostawy, kierownik budowy i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy;

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 500 złr. w. a., komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyą (§. 19. instrukcyi).

Odbioru dokonywują delegat i kierownik budowy, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy, prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy wstawić tymczasowy wodoskaz;

3. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;

4. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

5. odbiór materyałów budowlanych;

6. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś spis szkód wyrządzonych wielką wodą;

7. polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

8. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 18.

Tak Administracyi Państwa, jak i stronom interesowanym (Wydziałowi spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów, o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień, tak delegatom Administracyi Państwa, jak i spółki wodnej.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi Państwa i Wydziału krajowego, odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej, pokrywa fundusz budowy.

§. 19.

Z końcem każdego rocznego okresu budowy, ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata stron interesowanych, względnie Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod *a*) wymienieni, głos rozstrzygający. Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyą wykonanych robót, przeprowadzają wspólnie technicy pod *a*) wymienieni. Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy. Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy,

kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego z końcem każdego roku, a najdalej do 1. Marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż, zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki, oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Zamknięcie rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 22.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa, wydana dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych, z dnia 18. Listopada 1887, Dz. u. kr. Nr. 68.

Lwów, dnia 19. Października 1893.

C. k. Namiestnik
Badeni w. r.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 71.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum galic. c. k. Namiestnictwa z d. 4. Listopada 1893, L. 11.958/pr. względem wyłączenia miejscowości Fehlbach, Kobylnica ruska i Kobylnica wołoska z okręgu c. k. Starostwa w Cieszanowie, c. k. Sądu powiatowego w Lubaczowie i c. k. Sądu krajowego we Lwowie i wcielenia tych miejscowości do okręgu c. k. Starostwa w Jaworowie, c. k. Sądu powiatowego w Krakowcu i c. k. Sądu obwodowego w Przemyślu.

Na mocy rozporządzenia wys. c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 20. Października 1893, L. 18.219 i wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. Września 1893, L. 31.66/M. J., wyłącza się z dniem 1. Stycznia 1894 r. gminy względnie i obszary dworskie Fehlbach, Kobylnica ruska i Kobylnica wołoska z okręgów: c. k. Starostwa w Cieszanowie, c. k. Sądu powiatowego w Lubaczowie i c. k. Sądu krajowego we Lwowie i wciela się je do okręgów c. k. Starostwa w Jaworowie, c. k. Sądu powiatowego w Krakowcu i c. k. Sądu obwodowego w Przemyślu.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 72.

Rozporządzenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 13. Października 1893, L. 86.551, względem uregulowania postępowania przy wywozie piwa za zwrotem opłat z okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 7. Lipca 1893, L. 17.582, wydaje się odnośnie do artykułu 6 ustawy z 18. Maja 1875, Dz. ust. państw. Nr. 84, co do wywozu za zwrotem opłat z zamkniętych miast Lwowa i Krakowa piwa, w tych miastach wyrobionego, uchylając dotychczasowe odnośne przepisy, następujące postanowienia.

§. 1.

Postanowienia ogólne.

Przy wywozie w beczkach i we flaszkach piwa, w okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa wyrobionego, po za linie akcyzowe Lwowa i Krakowa w ilościach najmniej pół hektolitra, udziela się na żądanie strony zwrot państwowego dodatku do podatku od piwa w kwocie 74 ct. od hektolitra piwa, dalej opłaty gminnej i opłaty krajowej od piwa, a to tych ostatnich opłat w wysokości unormowanej każdocześnie obowiązującemi ustawami krajowemi i przepisami, jeżeli do piwa po produkcyi nie dodano żadnej przymieszki, n. p wody, którąby zwiększyła ilość, a przez to zmiejszyła ciężar opłaty lokalnej na hektolitrze, i jeśli piwo przy przedsięwziętem wedle §§. 5. i 6. niniejszego rozporządzenia urzędowem zbadaniu uznane zostanie na przydatne do użytku ludzkiego i po wydzieleniu kwasu węglowego najmniej $2^1/_2$ stopni sacharometrycznych zawierać będzie.

§. 2.

Pozwolenie do wywozu.

Kto piwo za zwrotem opłat z okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa wywozić zamierza, ma wnieść pisemne podanie o pozwolenie na wywóz do władzy skarbowej I. instancyi, a jeśli wywóz piwa ma się odbywać we flaszkach, ma także podać, jaką pojemność mają flaszki do exportu piwa przeznaczone.

Pozwolenie będzie udzielonem na przeciąg jednego roku, z zastrzeżeniem odwołania na wypadek nadyżycia, każdemu producentowi piwa w obrębach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa co do tego piwa, które w tych okręgach akcyzowych wyprodukowane zostało, jeśli producent zobowiąże się dozwolić organom skarbowym wglądnąć w swoje książki, i jeśli nie był uznany winnym przemytnictwa lub ciężkiego przestępstwa dochodowego, przeciw przepisom o obrocie cłowym lub o postępowaniu podatkowi podlegającem.

§. 3.

Wywóz piwa we flaszkach.

Przy wywozie piwa we flaszkach, należy zachować następujące postanowienia:

a) Przeznaczona do wywozu na raz posyłka musi wprawdzie zawierać co najmniej 50 (pięćdziesiąt) litrów piwa, może jednak składać się z więcej kolli, które pojedynczo mniej jak pięćdziesiąt litrów zawierają, kolli te jednak muszą pochodzić od tego samego nadawcy.

b) W jednem i tem samem kollo mogą znajdować się tylko flaszki równego kształtu i równej wielkości

c) Pojemność flaszki oblicza się wedle pełnych dziesiętych litra, ułamki jednego decylitra nie wchodzą przytem w rachubę.

d) Wysyłający ma w każdym urzędzie przeznaczonym do odprawiania, przez które piwo wywozić zamierza, złożyć wzory flaszek, których do wywozu piwa używać będzie. Na każdej flaszce na wzór przeznaczonej, należy umieścić i pieczęcią przytwierdzić kartkę, oznaczającą pojemność flaszki.

e) Należące do jednej przesyłki o najmniej pięćdziesięciu litrach, piwem napełnione flaszki, muszą być w każdem pojedynczem kollo zapakowane w ilości podzielnej przez 10, 12 lub 25.

f) Ilość piwa przy wywozie we flaszkach, ma być oznaczoną przez ilość i zawartość flaszek n. p.: 50 flaszek po 1 litrze, 100 flaszek po 0·5 litra i t. d.

g) Na wywóz piwa w flaszkach ma być prowadzoną księga przemysłowa, w której pod liczbami porządkowemi mają być wpisywane: dzień wysyłki, ilość kolli i flaszek, jakoteż zawartość flaszek i ogólna ilość piwa.

h) Wysyłający piwo we flaszkach, mają na wywóz piwa prowadzić juxtowe rejestry, drukowane na żółtym papierze, wedle wzoru 1, które można nabyć za zwrotem kosztów nakładu w urzędzie, który przez krajową Władzę skarbową wskazanym zostanie.

W rejestrach tych należy pod liczbami porządkowemi i z powołaniem się na korespondującą pozycyę księgi przemysłowej zapisywać nazwisko wysyłającego, przewoźnika i odbiorcy przesyłki, ilość kolli i ilość w każdem pojedynczem kollo zapakowanych flaszek, zawartość tych ostatnich, dalej ogólną ilość piwa, dzień wysyłki, i urząd, który ma wysyłki piwa odprawić.

i) Zgodnie z juxtą rejestru należy wystawić boletę, która ma być podpisaną przez wysyłającego i wręczoną przewoźnikowi.

§. 4.

Wywóz piwa w beczkach.

Jeżeli wywóz piwa odbywa się w beczkach, to mogą być do tego używane tylko przepisowo cymentowane beczki transportowe, o pojemności 25, 50, 100 i 200 litrów, a oprócz tego przepisowo cymentowane kufy lub rezerwoary transportowe (cysterny), o pojemności najmniej 20 hektolitrów. Beczki transportowe względnie kufy, muszą być oznaczone pasem z białej farby olejnej, 8 do 10 centimetrów szerokim, który przez zaopatrzone znakiem cechowniczym dno beczki, bezpośrednio pod znakiem cechowniczym w linii prostej ciągnąć się ma.

Przedsiębiorca browaru, który piwo w beczkach za zwrotem opłat wywozi, ma na to prowadzić juxtowe rejestry wedle wzoru 2, z papieru niebieskiego, które nabywać należy za zwrotem kosztów nakładu, w urzędzie przez krajową Władzę skarbową wskazanym.

W rejestrach tych należy zapisywać pod liczbami porządkowemi i z powołaniem się na korespondującą pozycyę urządzonej względnie prowadzonej w myśl §. 3. lit. g. księgi przemysłowej nazwisko przedsiębiorcy browaru, przewoźnika i odbiorcy przesyłki, ilość beczek, ilość piwa, jakoteż dzień wysyłki i urząd odprawczy, przez który piwo ma być wywiezione.

Te same daty mają zawierać bolety, które z tego rejestru należy wycinać i podpisane przez przedsiębiorcę wręczać przewoźnikowi.

§. 5.

Postępowanie urzędu odprawiającego posyłki piwa.

Piwo za zwrotem opłaty do wywozu po za linią akcyzową przeznaczone, ma być przystawione do odprawy temu urzędowi, przez który wywóz ma nastąpić i przez ten urząd zbadane co do ilości, przydatności do użytku ludzkiego i co do stopniowości (§. 1.).

Zbadanie to mają w razie poboru podatku liniowego we własnym zarządzie państwowym uskuteczniać: jeden urzędnik i dwóch funkcyonaryuszy straży skarbowej, przy wydzierżawieniu zaś podatku liniowego, organa dzierżawcy.

Celem zbadania musi być otworzoną najmniej jedna beczka z przesyłki, a przy wywozie we flaszkach, najmniej jeden procent flaszek, na których wybór stronie żaden wpływ nie przysługuje.

Otwarte celem zbadania flaszki mogą za zwrotem opłaty być wywiezione, albo innemi napełnionemi flaszkami, jednakiej formy i pojemności zastąpione.

Wysyłający jest obowiązany piwo, które postępowaniu urzędowemu z powodu wywozu poddane być ma, dostawić urzędowi odprawiającemu w stanie, jaki jest potrzebny do wykonania tego urzędowego postępowania, i na wezwanie urzędników uskutecznić potrzebne do wykonania tego postępowania roboty ręczne, w szczególności wyładowanie i naładowanie, otwarcie i zamknięcie beczek i flaszek, a to na własny koszt i niebezpieczeństwo.

Okaże się przy tej czynności urzędowej, że niema w żadnym kierunku usterek, to organa urzędowe potwierdzą na grzbiecie wręczonej przez przewoźnika bolety, że piwo jest przydatne do użytku ludzkiego i że zostaje wywiezione, zaopatrzą to potwierdzenie swoimi podpisami przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej, i wręczą boletę przewoźnikowi.

Dokonanie i wynik tej czynności urzędowej wpisze się w pamiętnik na wywóz, w urzędzie akcyzowym prowadzony, a pozycyę tego pamiętnika uwidoczni się na grzbiecie bolety wywozowej.

Pretensya do żądania zwrotu omówionych w §. 1. opłat gaśnie, jeśli z niej w przeciągu 6 (sześciu) tygodni od daty potwierdzenia wywozu licząc, nie skorzystano.

Każdy zatem, kto piwo za zwrotem pomienionych opłat wywozi, winien w przeciągu powyższego terminu zebrane w ciągu każdego miesiąca bolety za konsygnacyą i przy dołączeniu korrespondujących arkuszy rejestru przedłożyć władzy skarbowej I. instancyi, jeśli pobór podatku akcyzowego odbywa się we własnym zarządzie państwowym, względnie dzierżawcy tego podatku, jeśli jest wydzierżawiony, a to celem skontrolowania i wygotowania asygnaty.

§. 6.

Badanie urzędowe piwa przeznaczonego do wywozu w lokalach składowych browaru.

Na żądanie strony, może zbadanie ilości piwa, przydatności tegoż do użytku ludzkiego i stopniowości, być przedsięwziętem w lokalach składowych browaru.

W tym celu ma wysyłający wręczyć nadzorowi straży skarbowej, przeznaczonemu do nadzorowania jego browaru, względnie lokalów składowych, albo dotyczącemu organowi dzierżawcy boletę z prowadzonego rejestru na wywóz (§. 3. lit. h. §, 4. alin. 2.), wyciętą i należycie wypełnioną.

Kierownik nadzoru, albo w razie przeszkody, kierownik oddziału z przybraniem jednego nadstrażnika, względnie dotyczący organ dzierżawcy bada przesyłkę, porównuje ją z datami bolety nakładu, jeśli w żadnym kierunku usterki się nie okażą, urzędowe zamknięcie na beczkach, które dobrze zaopatrzone i do nałożenia urzędowego zamknięcia sposobne być powinne, względnie na kolli, które zawierają flaszki piwem napełnione, potwierdza dokonaną czynność urzędową, podając ilość nałożonych zamknięć urzędowych, na grzbiecie bolety i wręcza stronie tę boletę, która ma towarzyszyć przesyłce aż do urzędu, przez który wysyłka wywiezioną być ma.

Podczas transportu przesyłki aż do miejsca odprawy, przez które piwo ma być wywiezione, należy zachować przepisy istniejące dla transportu nieoclonych, przekazanych towarów wchodowych.

Wzięte pod urzędowe zamknięcie piwo musi jeszcze tego samego dnia, w którym czynnosc urzędowa dokonaną została, być dostawionem do dotyczącego urzędu odprawy.

Może ono jednak w całości lub w części w obrębie akcyzowym pozostać. lecz należy o tem zawiadomić organ, który nałożył zamknięcie urzędowe, a to w tym celu, aby zamknięcie urzędowe z pozostających w obrębie akcyzowym beczek lub kolli zostało zdjęte, względnie pozostająca część przesyłki na bolecie odpisaną.

Skoro przesyłka do urzędu odprawy przybędzie i beczki lub kolli, tudzież zamknięcia urzędowe przy przedsięwziętem zewnętrznem zbadaniu zostaną znalezione w nienaruszonym stanie i zupełna zgodność między przesyłką, a boletą będzie skonstatowaną, to urząd odprawiający zdejmie zamknięcie urzędowe, umieści poświadczenie wywozu na bolecie i wręczy ją przewoźnikowi.

Zbadanie ilości, przydatności do użytku ludzkiego i stopniowości piwa może przez urząd odprawiający, przez który wywóz następuje, być zaniechanem, jeśli ilość kolli, z których przesyłka się składać ma, dalej zamknięcia urzędowe na tych kolli, jakoteż zewnętrzny stan opakowania (beczki, kolli) w porządku się znajdują.

Zresztą mają co do takich przesyłek odpowiednie zastosowanie postanowienia w §§. 3. i 4.

W razie przedsięwzięcia postępowania urzędowego w lokalach składowych browaru, jest przedsiębiorca obowiązany dla interweniujących organów należytość za chód w unormowanej wysokości złożyć.

§. 7.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. Grudnia 1893.

Korytowski w. r.

L. porz.

Browar w . . . .
wywozi przez przewoźnika . . . .
dla . . . . w . . . .
wedle pozycyi rozchodu księgi przemysłowej Nr. . .
następującą ilość piwa we flaszkach dnia . . 189 .
o godzinie . . . . . przez Urząd odprawczy w . .
. . . . . . z okręgu akcyzowego . . . .

Ilość		HL.	L.
	Kolli po . flaszek każda po . litr.		
	" " " " " "		
	" " " " " "		
	Ilość ogólna		

Podpis

39a

Wzór 1. do §. 3.

Boleta wywozu Nr.

piwa flaszkowego

Browar w . . . .
wywozi przez przewoźnika . . . .
dla . . . . w . . . .
wedle pozycyi rozchodu księgi przemysłowej Nr. . . .
następującą ilość piwa we flaszkach dnia . . 189 .
o godzinie . . . . przez Urząd odprawczy w . . . .
. . . . . . z okręgu akcyzowego . . . .

Ilość		HL	L.
	Kolli po . flaszek każda po . litr.		
	" " " " " "		
	" " " " " "		
	Ilość ogolna		

Podpis

Na odwrotnej stronie oznajmiona ilość piwa flaszkowego została urzędownie oglądniętą, i znaleziono ilość . . . HL . . . . L. piwa do użytku ludzkiego przydatnego w . . . kolli z . . . flaszkami.

Ilość ta wywiezioną została rzeczywiście w niżej podanym dniu i została w pamiętniku na wywóz pod poz . . zapisaną.

C. k. akcyzowy urząd poborowy

. . . . dnia . . . . . 189 .

L. porz.

Browar w . . . .
wywozi przez przewoźnika . . . .
dla . . . . w . . . . .
wedle pozycyi rozchodu księgi przemysłowej Nr. . . .
następującą ilość piwa w beczkach w dniu . . 189 .
o godzinie . . . przez urząd odprawczy w . . .
. . . . . z okręgu akcyzowego . . . .

Ilość beczek względnie rezerwoarów transportowych		HL.	L.
	po 25 litrów		
	„ 50 „		
	„ 100 „		
	„ 200 „		
	„ 20 Hktl. i wyżej . .		
	Ilość ogólna		

Podpis

Wzór 2. do §. 4.

Boleta wywozu Nr.

piwa w beczkach lub rezerwoarach transportowych

Browar w . . . .

wywozi przez przewoźnika . . . .

dla . . . . w . . . . . .

wedle pozycyi rozchodu księgi przemysłowej Nr. . . .

następującą ilość piwa w beczkach w dniu . . 189 .

o godzinie . . . przez urząd odprawczy w . . .

. . . . . . z okręgu akcyzowego . . . .

Ilość beczek względnie rezerwoarów transportowych		HL.	L.
	po 25 litrów		
	„ 50 „		
	„ 100 „		
	„ 200 „		
	„ 20 Hktl. i wyżej . .		
	Ilość ogólna		

Podpis

240

Na odwrotnej stronie oznajmiona ilość piwa została urzędownie oglądniętą i znaleziono w ilość . . . HL. . . . L. piwa do użytku ludzkiego przydatnego w . . . beczkach, względnie rezerwoarach transportowych.

Ilość ta wywiezioną została rzeczywiście w niżej podanym dniu i została w pamiętniku na wywóz pod poz . . . . zapisaną.

C. k. akcyzowy urząd poborczy

. . . . . dnia . . 189 .

Nr. 73.

Rozporządzenie

Wydziału Krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem z dnia 6. Listopada 1893, L. 45.630, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie w przedmiocie udzielenia gminie m. Nadwórny zezwolenia na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala na mocy ustawy z 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. u. kraj., gminie miasteczka Nadwórny na dalszy pobór w latach 1894, 1895 i 1896 opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa w tej gminie wyrabianych lub do niej sprowadzonych i zużywanych a mianowicie: od 1 litra wódki lub spirytusu po 1·4 ct.; od 1 litra słodzonych napojów spirytusowych i rumu po 2·8 ct.; od 1 hektolitra piwa po 26·7 ct., względnie zaś pod tymi samymi warunkami, pod jakimi prawo to gminie na mocy ustawy z 26. Stycznia 1888, Nr. 23. Dz. ust. kraj., do końca 1890 r. przysługiwało.

Lwów, dnia 6. Listopada 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. **Józef Wereszczyński** w. r.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 15. Grudnia 1893. Część XIX.

Nr. 74.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym z dnia 21. Listopada 1893, L. 91.462, o przyznaniu szpitalom gminnym w Mostarze, w Banjaluce, Bihaču, Dolnej Tuzli i Trawniku uprawnień pod względem zwrotu kosztów leczenia z funduszu krajowego.

Szpitalom gminnym w Mostarze, Banjaluce, Bihaču, Dolnej Tuzli i Trawniku przyznaje się pod względem zwrotu kosztów leczenia z funduszu krajowego za osoby przynależne do Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem te same uprawnienia, jakie służą w myśl obowiązujących przepisów publicznym szpitalom powszechnym w austryacko-węgierskiej Monarchii

Lwów, dnia 21. Listopada 1893.

Badeni w. r.

Nr. 75.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 25. Listopada 1893, L. 4.381/pr., dotyczące utworzenia c. k. urzędów podatkowych oraz i depozytów sądowych w miejscowościach Kulików, Zator, Ciężkowice, Radymno, Ulanów, Przeworsk i Radłów.

Na mocy Najwyższych postanowień z dnia 7. Września 1892 i z dnia 12. Sierpnia 1893, zostały utworzone nowe urzędy podatkowe zarazem i są-

dowe urzędy depozytowe w miejscowościach: Kulików, Zator, Ciężkowice, Radymno, Ulanów, Przeworsk i Radłów.

Nowe urzędy podatkowe rozpoczną swoją czynność z dniem 1. Grudnia 1893 roku.

Każdy z wyżej wymienionych 7 urzędów podatkowych ma oprócz spraw należących do niego jako urzędu podatkowego, zawiadywać depozytami sądowymi c. k. Sądu powiatowego, znajdującego się w jego siedzibie, względnie spełniać także czynności wspólnych kas sierocych w całym swoim okręgu urzędowym.

Z powodu utworzenia wyżej wymienionych nowych urzędów podatkowych, wyłącza się z dniem 1. Grudnia 1893:

1. Gminy położone w powiecie sądowym Kulików, mianowicie: Artasów, Czystynie z Nowostawcami, Doroszów mały, Doroszów wielki, Dzibułki, Hrebeńce, Kłodno wielkie, Kłodzienko, Kaszelów, Kulików miasto, Mohylany, Nadycze, Nahorce, Nowesioło, Pieczychwosty, Przedrzymichy małe i Przedomichy, Przemiwółki, Sulimów, Udnów, Wierzblany, Wola żołtaniecka, Żełdec z Henrykówką, Krasiczynem i Teodorshofem, Żółtańce, Zwertów — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Żołkwi i przydziela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Kulikowie.

2. Gminy położone w powiecie sądowym Zator, mianowicie: Bachowice, Chrząstowice, Graboszyce, Gierałtowice, Gierałtowiczki z Sikorą za lasem, Grodzisko, Laskowa, Łączany, Miejsce, Palczowice, Piotrowice, Podolsze z Kołem lipowieckiem, Półwieś, Przeciszów z Kołem lipowieckiem, Przybradz, Rudze, Ryczów i Lipowa, Smolice, Spytkowice, Trzebieńczyce, Zator miasto z Bugajem i Zaskawiem — z okręgu c. k. głównego urzędu podatkowego w Wadowicach i przydziela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Zatorze.

3. Gminy położone w powiecie sądowym Ciężkowice, mianowicie: Berdechów ad Bobowa, Bobowa miasteczko, Bogoniowice, Brusnik, Brzana dolna, Brzana górna, Bukowiec, Ciężkowice miasto, Falkowa, Jamna z Potokami, Jankowa, Jastrzębia, Kąśna wyżna i niżna z Przybyłowem, Kipsznia, Lipnica wielka i Niecew, Lipniczka, Ostrusza, Sędziszowa, Siedliska, Siekierczyna, Stróżna, Tursko, Zborowice, Zimnawódka i Pławna — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Grybowie i przydziela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Ciężkowicach.

4. Gminy położone w powiecie sądowym Radymno, mianowicie: Bobrówka, Ciemięrzowice, Czerniawka, Dmytrowice, Dobkowice, Duńkowice wielkie z Michałówką i Piaskami, Grabowiec, Kaszyce, Korzenica z Kolankami, Zagrodami, Korbieluchami, Horajskiem, Suchą i Karapytami, Laszki z Babiakami, Charytanami i Laszkową wolą, Lutków, Łazy z Moszczanami, Miękisz nowy, Miękisz stary, Nienowice, Nowa grobla vel Grobla nowa

z Rudą, Ostrów, Radymno, Skołoszów z Michałówką, Zagrodami i Zasaniem, Sośnica, Święte, Tapin, Tuchla, Wietlin, Wysocko, Zabłotce, Zadąbrowie, Wola zaleska z Babiakami, Zamiechów i Zamojsce — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Jarosławiu i przydziela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Radymnie.

5. Gminy położone w powiecie sądowym Ulanów, mianowicie: Bieliniec, Bieliny, Borki z Diakami, Bukowina, Dąbrowica z Kępą Ambrozikowską, Dąbrówka i Ruda tanewska, Domostawa II. część z Bukową, Glinianka, Golce z Majdanem, Huta deręgowska, Jarocin, Katy i Kutyły, Kłyżów ze Słomianką, Kurzyna mała z Wymysłotwem i Klein-Rauchersdorfem, Kurzyna wielka z Gross-Rauchersdorfem, Moski Sokale, Nalepy, Kiszki, Deputaty i Jeże, Pysznica z Olszowcem i Sudołami, Studzieniec, Szyperki, Ulanów i Zwolaki, Wólka bielińska, Wólka tanewska i Wołoszyny, Zarzyce i Zdziary z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Nisku i przydziela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Ulanowie.

6 Gminy położone w powiecie sądowym Przeworsk, mianowicie: Białoboki, Budy przeworskie i Burdasz, Chałupki, Chodakówka, Dębów, Gać, Głogowiec, Gniewczyna, Gorleczyna, Gorzyce, Grzęska, Hadle kańczudzkie, Jagieła i Niechciałka, Kańczuga, Krzeczowice i Bóbrka, Łopuszka mała, Łopuszka wielka, Maćkówka, Manasterz z Nienażką i Rzekami, Markowa, Mikulice, Mirocin, Mokra strona, Niezaciec, Nowosielce, Ostrów, Pantalowice, Przeworsk, Rozbórz, Siedleczka, Siennów, Sieterz i Lipniki, Studzian, Swiętoniowa, Tarnawka, Tryńcza z Wólką Małkowską i Wólką ogryzkową, Ubieszyn i Ujście, Ujezna, Urzejowice, Wolica, Zagórze i Zuklin — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Łańcucie i przydziela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Przeworsku.

7. Gminy położone w powiecie sądowym Radłów, mianowicie: Biskupie radłowskie, Borzęcin, Dąbrówka morska, mała i wielka, Dołęga, Górka, Kopaniny i Sokółki, Kwików, Marcinkowice, Niedzieliska, Niwka, Pojawie, Przybysławice, Radłów, Rajsko, Rylowa, Rząchowa, Strzelce małe, Strzelce wielkie i Wygoda, Szczurowa, Wał-Ruda i Śmietana, Wola przemykowska, Kopacze i Księże, Wola radłowska, Zabawa, Zdarzec i Podwale, Zaborów i Zdrocheć — z okręgu c. k. rzędu podatkowego w Brzesku i przydziela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Radłowie.

Wskutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 20. Listopada 1893, L. 47.254, podaje się niniejsze obwieszczenie do powszechnej wiadomości.

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu.

Lwów, dnia 25 Listopada 1893

Nr. 76.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. Listopada 1893, L. 58.041, w przedmiocie ustanowienia taksy za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Zaleszczykach.

Na mocy art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869, (Dz. ust. kraj. Nr. 8 z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Zaleszczykach za leczenie i pielęgnowanie chorych w kwocie 49 ct., a od dzieci jak dotychczas 25 ct. począwszy od 1. Listopada 1893.

Lwów, dnia 10. Listopada 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 77.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. Października 1893, L. 51.780, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Sokalu.

Na mocy art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869, (Dz. u. k. Nr. 8 z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Sokalu za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 52 ct., a od dzieci jak dotychczas w kwocie 30 ct., począwszy od dnia 1. Października 1893.

We Lwowie, dnia 27. Października 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 78.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. Października 1893, L. 49.803, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Brodach.

Na mocy art. II. ustawy z 12. Grudnia 1869 (Nr. 8. Dz. u. k. ex 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Brodach za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 50 ct. w. a., a od dzieci 30 ct., począwszy od dnia 1. Listopada 1893.

We Lwowie, dnia 27. Października 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 79.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 6. Grudnia 1893, L. 12.854/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości względem przydzielenia gminy obszaru dworskiego Piwoda do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Jarosławiu.

Badeni w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 5. Listopada 1893, L. 21.265, dotyczące przydzielenia gminy Piwoda do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Jarosławiu.

Na podstawie ustawy z dnia 11. Czerwca 1868, (Nr. 59 Dz. p. p.), zostaje gmina Piwoda razem z obszarem dworskim z okręgu c. k. Sądu

powiatowego w Sieniawie wydzieloną, a do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Jarosławiu przydzieloną.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1894.

Schönborn w. r.

Nr. 80.

U s t a w a

z dnia 30. Listopada 1893, uzupełniająca postanowienia §. 23. ustawy krajowej z dnia 30. Grudnia 1875, (Nr. 55. Dz. ust. i rozp. kraj. z r. 1877).

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Właściciel majętności tabularnej, który według §. 23. alinea 3, ustawy krajowej z dnia 30. Grudnia 1875 Nr. 55. Dz. ust. i rozp. kraj. z r. 1877, wolny był od opłat na rzecz funduszu propinacyjnego, od zakładania nowych gorzelń, browarów lub miodosytni, pozostaje i nadal od tych opłat uwolniony, jeżeli zakłada gorzelnię, browar lub miodosytnię w obrębie tego okręgu, na który rozciągało się propinacyjne prawo wyszynku do końca r. 1889 z jego majętnością tabularną połączone.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 30. Listopada 1893.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1893. Wydano i rozesłano dnia 31. Grudnia 1893. Część XX.

Nr. 81.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 11. Grudnia 1893, L. 13.226/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości, w sprawie przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Zalesie do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Monasterzyskach.

Badeni w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. Listopada 1893, L. 21.271, dotyczące przydzielenia gminy Zalesie do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Monasterzyskach, w Galicyi.

Na podstawie ustawy z dnia 11. Czerwca 1868, (Nr. 59 Dz. ust. p.), zostaje gmina Zalesie razem z obszarem dworskim z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Złotym Potoku wyłączoną, a do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Monasterzyskach przyłączoną.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1894 r.

Schönborn w. r.

Nr. 82.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. Grudnia 1893, L. 95.759, którem ogłasza się ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 20. Listopada 1893, L. 19.544/2823 rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 4. Sierpnia 1892, Dz. u. kr. Nr. 67, o zabudowaniu potoków górskich w dorzeczu Stryja w powiecie turczańskim.

Badeni w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 4. Sierpnia 1892, Dz. u. kraj. Nr. 67, o zabudowaniu potoków górskich w dorzeczu Stryja w powiecie turczańskim.

§. 1.

Zabudowanie potoków górskich Huściaków, Róg i Diwczy, ma być wykonane przez organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§. 2.

Czas budowy ustanawia się na lat dwa.

§. 3.

Koszta budowy, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu, pokryte być mają z funduszu budowy, utworzonego z datków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego w myśl §. 3. ustawy z dnia 4. Sierpnia 1892, Dz. u. kr. Nr. 67.

Zarząd funduszu budowy sprawuje Wydział krajowy.

Datki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce kasy krajowej w czasie oznaczonym w §. 2. niniejszego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby, wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat datku państwowego funduszu melioracyjnego jest jednak zależną od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§. 4.

Kierownictwo budowy ma być poruczonem wyznaczonemu przez Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu do bezpośredniego prowadzenia budowy na miejscu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny.

§. 5.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży technika prowadzącego budowę na miejscu, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych, przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży kierownika budowy.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać do państwowego funduszu melioracyjnego z powodu pokrytych przez ten ostatni fundusz wydatków, oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§. 6.

Kierownik budowy przedkładać ma najdalej do końca marca każdego roku budowlanego program robót na rok bieżący, zaopatrzony w potrzebne plany i kosztorysy, Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sam sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu roboczego okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót. albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§. 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w kosztorysie, mają być takowe zatwierdzone przez Wydział krajowy.

§. 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie

z postępu i stanu robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej, sprawozdanie roczne z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież z innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§. 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót, obowiązane są udzielić żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym.

Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§. 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych jak: płac dziennych należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze, asygnuje Wydział krajowy na przeciąg rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek, potrzebnych na poszczególne miesiące, preliminować ma kierownik budowy w miarę zatwierdzonych na rok budowlany robót i rozporządzalnych na ten cel środków przed rozpoczęciem robót.

Kierownik budowy odpowiedzialnym jest za całość i należyte użycie funduszu na budowę zaasygnowanego.

§. 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc ruchunek budowlany i takowy wraz ze wszystkimi dowodami przedkładać Wydziałowi krajowemu najdalej do dnia 15. następującego miesiąca.

§. 12.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy, który szczegółowe zamknięcie rachunków przy dołączeniu operatów rachunkowych, przedłożonych przez kierownika budowy, przesyła najdalej do 1. Marca następnego roku Ministerstwu rolnictwa i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§. 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zarządać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z jednego organu technicznego, delegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i z jednego organu technicznego, delegowanego przez Wydział krajowy.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy interwencyi kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożonym Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zgodnego zatwierdzenia.

§. 14.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. Września 1888, L. 12.146 instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich (zeszyt XIV. ustaw, rozporządzeń i ogłoszeń z zakresu służbowego c. k. Ministerstwa rolnictwa, rok 1888, strona 54) znaleść ma zastosowanie do tego przedsiębiorstwa, o ile ta instrukcya nie została zmienioną lub uzupełnioną postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

Nr. 83.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. Grudnia 1893, L. 95.759, którem ogłasza się ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 20. Listopada 1893, L. 19.544/2823 rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 4. Sierpnia 1892, Dz. u. kr. Nr. 68, o zabudowaniu potoków górskich w dorzeczu Skawy.

Badeni w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 4. Sierpnia 1892, Dz. u. kr. Nr. 68, o zabudowaniu potoków górskich w dorzeczu Skawy.

§. 1.

Zabudowanie potoków górskich w dorzeczu Skawy ma być wykonane przez organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§. 2.

Czas budowy ustanawia się na lat pięć.

§. 3.

Koszta budowy, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte być mają z funduszu budowy, utworzonego z datków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego w myśl §. 3. ustawy z dnia 4. Sierpnia 1892, Dz. u. k. Nr. 68.

Zarząd funduszu budowy sprawuje Wydział krajowy.

Datki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce kasy krajowej w czasie oznaczonym w §. 2. niniejszego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby, wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat datku państwowego funduszu melioracyjnego jest jednak zależną od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§. 4.

Kierownictwo budowy ma być poruczonem wyznaczonemu przez Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu do bezpośredniego prowadzenia budowy na miejscu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny.

§. 5.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży technika prowadzącego budowę na miejscu, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych, przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży kierownika budowy.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać do państwowego funduszu melioracyjnego z powodu pokrytych przez ten ostatni fundusz wydatków, oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§. 6.

Kierownik budowy przedkładać ma najdalej do końca marca każdego roku budowlanego program robót na rok bieżący, zaopatrzony w potrzebne plany i kosztorysy, Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sam sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu roboczego okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót, albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§. 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu, na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w kosztorysie, mają być takowe zatwierdzone przez Wydział krajowy.

§. 8.

Z końcem każdego miesiąca, przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie z postępu i stanu robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdanie roczne z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież z innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§. 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót, obowiązane są udzielić żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym.

Koszta takich inspekcyi nie mogą jednak obciążać fundusz budowy.

§, 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jak: płac dziennych należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze, asygnuje Wydział krajowy na przeciąg rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na poszczególne miesiące, preliminować ma kierownik budowy w miarę zatwierdzonych na rok budowlany robót i rozporządzalnych na ten cel środków przed rozpoczęciem robót.

Kie-rownik budowy odpowiedzialnym jest za całość i należyte użycie funduszu na budowę zaasygnowanego.

§. 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowlany i takowy wraz ze wszystkiemi dowodami przedkładać Wydziałowi krajowemu najdalej do dnia 15. następnego miesiąca.

§. 12.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy, który szczegółowe zamknięcie rachunków przy dołączeniu operatów rachunkowych, przedłożonych przez kierownika budowy, przesyła najdalej do 1. Marca następnego roku Ministerstwu rolnictwa i udziela potrzebnych wyjaśnień,

§. 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót,

Komisya kolaudacyjna składa się z jednego organu technicznego, delegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i z jednego organu technicznego, delegowanego przez Wydział krajowy.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy interwencyi kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożonym Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zgodnego zatwierdzenia.

§. 14.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. Września 1888, L. 12.146 instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich (zeszyt XIV. ustaw, rozporządzeń i ogłoszeń z zakresu służbowego c. k. Ministerstwa rolnictwa, rok 1888, strona 54) znaleść ma zastosowanie do tego przedsiębiorstwa, o ile ta instrukcya nie została zmienioną lub uzupełnioną postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

Nr. 84.

Obwieszczenie

galicyjskiej c. k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie, z dnia 19. Grudnia 1893, L. 209/pr., o zniesieniu c. k. Administracyi dóbr państwowych w Nadwórnie, z dniem 31. Grudnia 1893, — wcieleniu zarządu wspomnianych dóbr państwowych do galicyjskiej c. k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie i o podziale tejże Dyrekcyi na dwa samoistne oddziały.

Na podstawie reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 6. Lipca 1893, L 1297/A. M., znosi się z końcem Grudnia 1893 dotychczasową c. k. Administracyę dóbr państwowych w Nadwórnie, a zarząd wspomnianych dóbr wciela się do galic. c. k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie, z wyjątkiem huty żelaznej w Pasiecznej, dla której osobny zarząd systemizowano.

Od 1. Stycznia 1894 począwszy, utworzone zostaną dwa zupełnie samoistne oddziały c. .k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie pod prezydyum Jego Ekscelencyi Pana Namiestnika z zakresem działania terytoryalnie odgraniczonym.

Każdy z powyższych oddziałów dyrekcyjnych będzie odtąd swe pisma urzędowe podpisywać:

C. k. Dyrekcya lasów i dóbr skarbowych we Lwowie.

Oddział I. (II.)

I. Oddział dyrekcyjny składa się z dwóch okręgów inspekcyjnych, obejmujących następujące okręgi gospodarcze:

I. Okręg inspekcyjny:

1. Niepołomice
2. Stanisławice
3. Grobla
4. Gawłówek
5. Warzyce
6. Muszyna
7. Sietnica
8. Uszew
9. Stary Sącz
10. Dobromil

II. Okręg inspekcyjny.

1. Mizuń
2. Rachiń
3. Turza wielka
4. Łopianka
5. Suchodół
6. Bolechów
7. Taniawa
8. Polanica
9. Lisowice
10. Drohobycz

11. Starzawa
12. Berechy
13. Michowa

11. Dobrohostów
12. Tustanowice
13. Nahujowice.

II. Oddział dyrekcyjny składa się również z dwóch okręgów inspekcyjnych, obejmujących następujące okręgi gospodarcze:

1. okręg inspekcyjny:

1. Kałusz
2. Rypianka
3. Krasna
4. Niebyłów
5. Jasień
6. Hryniawa półn.
7. „ południ.
8. Jawornik
9. Kuty
10. Kosów
11. Utoropy
12. Peczeniżyn
13. Młodiatyn
14. Kniaźdwór
15. Jabłonów.

2. okręg inspekcyjny:

1. Delatyn
2. Dora
3. Osławy
4. Nadwórna
5. Zielona
6. Rafajłowa
7. Mikuliczyn
8. Tartarów
9. Worochta.

C. k. Dyrekcya lasów i dóbr skarbowych.

Nr. 85.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 1. Grudnia 1893, L. 62.883, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Rzeszowie.

Na mocy art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869 (Dz. u. k. Nr. 8 z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Rzeszowie za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 51 ct. w. a., a od dzieci jak dotychczas w kwocie 28 ct. w. a., począwszy od dnia 1. Stycznia 1894 r.

Lwów, dnia 1. Grudnia 1893

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 86.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 29. Listopada 1893, L. 59.405, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Nowym Sączu.

Na mocy art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869, (Nr. 8 Dz. u. kr. z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Nowym Sączu za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych 53 ct. w. a., a od dzieci jak dotychczas w kwocie 30 ct. w. a. począwszy od dnia 1. Stycznia 1894 r.

Lwów, dnia 29. Listopada 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 87.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 23. Grudnia 1893, L. 101.379, o uwolnieniu od stempli i należytości prawnych krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych dla regulacyi Dniestru między Rozwadowem a Żurawnem i Złotej Lipy.

Wys. c. k. Ministerstwo Skarbu przyznało reskryptem z dnia 30. Listopada 1893, L. 41.829, po myśli §. 11. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, krajowym przedsiębiorstwom melioracyjnym w Galicyi dla regulacyi Dniestru między Rozwadowem a Żurawnem (ustawa z dnia 1. Maja 1893, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 33.) i dla regulacyi Złotej Lipy (ustawa z dnia 10. Maja 1893, Dz. u. i rozp. kraj. Nr 30) uwolnienie od stempli i należytości prawnych.

Lwów, dnia 23. Grudnia 1893.

Badeni w. r.